

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 122 / II Legislatura / Novè període

Dimecres, 16 de març de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 86

Sessió Plenària núm. 87
Primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 86

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple estableix la situació de compatibilitat dels diputats I. Srs. Josep M. Azorín i Ortiz i Joaquim Llach i Mascaró (p. 5743).

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al 1987 (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent a l'exercici del 1987 (p. 5743).

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i dotze minuts.

Sessió Plenària núm. 87

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i dos minuts.

Necrologia de l'I. Sr. Carlos Cigarrán Rodil (Punt primer de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Obiols (S) intervé per fer la necrologia (p. 5747).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei sobre Reclassificació del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici i esmenes reservades (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5748).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 5749).

Torn en contra : *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 5750).

Posició dels grups : *I. Sr. Díaz (PSUC)* (p. 5750) i *I. Sr. Pujol Folcrà (P)* (p. 5750).

Votació : *rebutjada per 21 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions* (p. 5751).

Articles 1 i 2

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat* (p. 5751).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha una esmena transaccional a aquesta esmena, la qual és llegida per la I. Sra. Secretària Tercera (p. 5751).

Torn a favor : *I. Sr. Ganyet (S)*, juntament amb les esmenes núms. 3, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 23, 26 i 27. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núms. 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10, 11 i 22 i l'acceptació de les esmenes transaccionals corresponents a les esmenes núms. 2, 3 i 8 (p. 5751).

L'I. Sr. Masó (CiU) anuncia que el seu Grup donarà suport a les esmenes 6, 12, 13, 14, 21 i 23, del Grup Socialista (p. 5752)

Votació esmena transaccional a l'esmena núm. 2 : *aprovada per unanimitat* (p. 5752).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 5752).

Articles 4 i 5

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 6

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 5752).

Torn en contra : *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 5752).

Text del Dictamen

Votació (article 4) : *aprovat per unanimitat* (p. 5753).

Votació de l'esmena transaccional a l'article 5 : *aprovada per unanimitat* (p. 5753).

Text del Dictamen

Votació (article 5) : *aprovat per unanimitat* (p. 5753).

Votació esmena núm. 4 : *rebutjada per 31 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 5753).

Text del Dictamen (article 6)

Votació, llevat de la lletra a) del punt 2 : *aprovat per unanimitat* (p. 5753).

Votació lletra a) del punt 2 : *aprovada per 65 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció* (p. 5753).

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de supressió)

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 5753).

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmenes del G. Socialista (núms. 9 i 10, de supressió, i 11, de modificació)

Retirades abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 12, d'addició i de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 5753).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 5753).

Article 8

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Votació : aprovades per unanimitat (p. 5753).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 5753).

Article 9

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Ganyet (S), juntament amb les esmenes núms. 16, 17, 18, 19, 22 i 28 (p. 5754).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 5755).

Votació : rebutjada per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 5755).

Esmena del G. Socialista (núm. 16, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Votació esmenes núms. 16 i 17 : rebutjades per 40 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions (p. 5755).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 58 vots a favor, 34 en contra i 4 abstencions (p. 5755).

Article 10

Esmena del G. Socialista (núm. 18, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Votació : rebutjada per 34 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions (p. 5756).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 58 vots a favor, 34 en contra i 4 abstencions (p. 5756).

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Votació : rebutjada per 34 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions (p. 5756).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 58 vots a favor, 34 en contra i 4 abstencions (p. 5756).

Article 12

Esmena del G. Socialista (núm. 20, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Ganyet (S), juntament amb l'esmena núm. 24. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 25 (p. 5756).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 5756).

Votació : rebutjada per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 5756).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 5756).

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Votació : aprovada per unanimitat (p. 5756).

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Votació : rebutjada per 30 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció (p. 5756).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 5756).

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Votació : aprovada per unanimitat (p. 5757).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 5757).

Article 15

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 5757).

Article 16

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 20).

Votació : rebutjada per 30 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 5757).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 5757).*

Articles 17, 18 i 19

Esmena del G. Socialista (núm. 25, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 20).

Text del Dictamen (articles 17, 18 i 19)

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 5757).*

Disposicions Finals**Addició d'una Disposició Final 1 quater**

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

El M. H. Sr. President anuncia que ha estat retirada (p. 5757).

Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de supressió)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 5757).

Text del Dictamen

Votació (Primera, Segona, Quarta, Cinquena, Sisena i Setena) : *aprovades per unanimitat (p. 5757).*

Votació (Tercera) : *aprovada per 61 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció (p. 5757).*

Annexos, títol, títols i Exposició de Motius

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 5757).*

Explicació de vot : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 5757), I. Sr. Ganyet (S) (p. 5758) i I. Sr. Masó (CiU) (p. 5758).*

Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la Proposició de Llei Forestal de Catalunya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat (p. 5759).*

Explicació de vot : *I. Sr. Graells (CiU) (p. 5759), I. Sr. Ayguadé (S) (p. 5760), I. Sr. Torres (ER) (p. 5761), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5762) i I. Sr. Veray (P) (p. 5763).*

Posició del Govern : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5764).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts, i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús de les entrades per a espectacles amb què és obsequiat

Formulació : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 5766).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5766).*

Repregunta : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 5766).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5766).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'expulsió d'un alumne de l'escola El Turó, de Mataró

Formulació : *I. Sr. Soto (S) (p. 5767).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5767).*

Rèplica : *I. Sr. Soto (S) (p. 5767).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5768).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió de la Creu de Sant Jordi al senyor Samuel Haddas

Formulació : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5768).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5768).*

Repregunta : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5768).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5769).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els recursos per a atendre la programació plurianual universitària de Catalunya

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5769).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5769).*

Repregunta : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5770).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5770).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la distribució dels recursos destinats a la Programació Plurianual Universitària de Catalunya

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5770).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5770).*

Repregunta : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5770).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5771).*

Preguntes al Consell Executiu sobre el pla de negaments del Baix Llobregat i sobre les obres del pla de prevenció de negaments al Baix Llobregat

Formulació : *I. Sra. Lorente (S) (p. 5771).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5771).*

Repregunta : *I. Sra. Lorente (S) (p. 5772).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5772).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el Jutjat de Districte de Falset

Formulació : *I. Sr. Vernet (CiU) (p. 5772).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 5773).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres del pla de prevenció de negaments al Baix Llobregat

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5773).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5773).*

Repregunta : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5774).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5774).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aportació econòmica a la Companyia Teatral de Josep M. Flotats

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5774).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5775).*

Repregunta : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5775).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5775).*

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Autonomia de la Gestió Econòmica dels Centres Docents Públics no Universitaris de la Generalitat de Catalunya i esmena reservada (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 5775).*

Articulat

Articles 1 i 2

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 5776).*

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. González Navas (S) (p. 5776).*

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU) (p. 5776).*

Votació : *rebutjada per 20 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions (p. 5777).*

Articles 4 i 5

Disposició Transitòria

Disposicions Finals

Exposició de motius i títol

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 5777).*

Explicació de vot : *I. Sr. Torres (ER) (p. 5777) i I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 5777).*

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de les Comarques de l'Estany, del Pla d'Urgell i de l'Alta Ribagorça, i les esmenes reservades (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha unes esmenes tècniques, les quals són aprovades per assentiment (p. 5778).

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5778).*

Article únic

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat (p. 5780).*

Disposició Addicional

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Tomàs (S) (p. 5780). Tot seguit, l'I. Sr. Tomàs (S) n'anuncia la retirada (p. 5780).*

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5781).*

Exposició de motius i títol

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 5782).*

Explicació de vot : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5782), I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 5782), I. Sr. Colomé (P) (p. 5783), I. Sr. Tomàs (S) (p. 5783) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5783).*

Dictamen de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici del 1985 (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 5784).*

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER) (p. 5786), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5787) i I. Sr. Curto (P) (p. 5788).*

Intervenció del Govern : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 5789).*

Posició dels grups (continuació) : *I. Sr. Carnicer (S) (p. 5789).*

Votació primera part : *aprovada per 47 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 5790).*

Votació segona part : *aprovada per 48 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 5791).*

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 86

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Ordre del dia

- 1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats.*
- 2. Aprovació de la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al 1987.*

**Dictamen
de la Comissió de l'Estatut dels Diputats
sobre incompatibilitats**

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o incompatibilitat dels nous diputats al Parlament de

Catalunya, adopta la resolució següent :

«El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 16 de març de 1988, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la resolució següent :

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels I. Srs. Diputats d'acord amb l'article 4.2 del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat dels Diputats I. Srs. Josep M. Azorín i Ortiz i Joaquim Llach i Mascaró.»

**Liquidació del Pressupost del Parlament
corresponent al 1987**

El Ple del Parlament pren l'acord següent :

«El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 16 de març de 1988, ha conegut la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent a l'exercici del 1987, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.3.¹ del Reglament, ha aprovat la dita liquidació.»

(La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i dotze minuts.)

ANNEX A LA LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT
CORRESPONENT A L'EXERCICI DEL 1987

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DEL 1987

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>	<i>Pendent de contreure</i>	<i>% Cont.</i>
10001.000.	Assignacions Diputats	366.295.427	365.695.680	365.695.680		599.747	0,16
10.	<i>Remuneracions de personal</i>	366.295.427	365.695.680	365.695.680		599.747	0,16
12001.000.	Retribucions bàsiques func.	196.475.397	194.175.592	194.175.592		2.299.805	1,17
12002.000.	Retribucions complementàries func.	16.625.570	15.783.555	15.783.555		842.015	5,06
12.	<i>Retribucions complementàries</i>	213.100.967	209.959.147	209.959.147		3.141.820	1,47
13101.000.	Retribucions bàsiques personal laboral	4.001.173	2.412.428	2.412.428		1.588.745	39,70
13.	<i>Personal laboral</i>	4.001.173	2.412.428	2.412.428		1.588.745	39,70
14001.000.	Retribucions bàsiques personal contractat	100.000	94.197	94.197		5.803	5,80
14201.000.	Retribucions bàsiques personal eventual	8.626.614	8.186.118	8.186.118		440.496	5,10
14301.000.	Retribucions bàsiques altre personal	100.000				100.000	100,00
14.	<i>Complement familiar</i>	8.826.614	8.280.315	8.280.315		546.299	6,18
15001.000.	Productivitat	1.000				1.000	100,00
15101.000.	Gratificacions per serveis extraordinaris	1.000				1.000	100,00
15.	<i>Incentius rendiment i activitats extraordinàries</i>	2.000				2.000	100,00
16001.000.	Quotes Seguretat Social personal	48.778.253	48.778.253	48.778.253			
16003.000.	Quotes MUFACE	1.337.294	1.337.294	1.090.542	246.752		
16004.000.	Quotes MUNPAL	8.500.000	8.500.000	8.500.000			
16005.000.	Altres despeses de previsió	1.559.843	1.127.576	1.122.211	5.365	432.267	27,71
16006.000.	Quotes Seguretat Social Diputats	60.000.000	60.000.000	60.000.000			
16007.000.	Classes passives Diputats	1.123.650	785.554	561.110	224.444	338.096	30,08
16.	<i>Retribucions personal laboral</i>	121.299.040	120.528.677	120.052.116	476.561	770.363	0,63
1.	<i>Remuneracions de personal</i>	713.525.221	706.876.247	706.399.686	476.561	6.648.974	0,93
20001.000	Lloguer de fotocopiadores	3.000.000	3.000.000	1.418.198	1.581.802		
20002.00	Lloguer d'altres béns mobles	1.000.000	990.062	990.062		9.938	0,99
20.	<i>Compra béns corrents i de serveis</i>	4.000.000	3.990.062	2.408.260	1.581.802	9.938	0,24
21001.000	Reparacions i conservació edifici	5.000.000	4.902.690	2.592.463	2.310.227	97.310	1,94
21002.000	Conserv. i manteniment sistema infor	4.500.000	4.498.377	56.000	4.442.377	1.623	0,03
21003.000	Conservació Aire Condicionat	2.000.000	1.947.492	1.769.999	177.493	52.508	2,62
21004.000	Conservació Parc Mòbil	1.670.000	1.668.995	1.344.332	324.663	1.005	0,06
21005.000	Conservació Equip Alimentació Elèct.	1.000.000	849.407	572.767	276.640	150.593	15,05
21006.000	Reparació i conservació centraleta	470.000	455.500	455.500		14.500	3,08
21007.000	Conservació altra maquinària i equip.	2.000.000	1.354.704	1.190.598	164.106	645.296	32,26

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>	<i>Pendent de contreure</i>	<i>% Cont.</i>
21.	<i>Dotació ordinària despeses d'oficina</i>	16.640.000	15.677.165	7.981.659	7.695.506	962.835	5,78
22001.000	Material ordinari d'oficina	6.000.000	5.998.732	5.726.588	272.144	1.268	0,02
22002.000	Mobiliari i equip d'oficina	500.000	466.511	454.863	11.648	33.489	6,69
22101.000	Subministrament d'aigua, llum i gas	15.000.000	15.000.000	12.697.254	2.302.746		
22102.000	Carburants	2.000.000	1.382.620	1.231.339	151.281	617.380	30,86
22103.000	Vestuari	1.700.000	1.497.658	1.216.933	280.725	202.342	11,90
22104.000	Material informàtic	1.000.000	988.780	833.053	155.727	11.220	1,12
22105.000	Altres subministraments	2.000.000	1.997.777	1.951.423	46.354	2.223	0,11
22201.000	Comunicacions	8.500.000	8.500.000	8.208.495	291.505		
22301.000	Transports	400.000	318.076	283.512	34.564	81.924	20,48
22401.000	Assegurances	300.000	294.448	294.448		5.552	1,85
22601.000	Protocol	9.300.000	9.291.721	9.240.826	50.895	8.279	0,08
22701.000	Neteja	27.150.000	27.142.135	27.142.135		7.865	0,02
22801.000	Estudis i treballs	100.000				100.000	100,00
22901.000	Biblioteca. Subscrip. i enquadern.	3.000.000	2.999.810	2.801.063	198.747	190	
22902.000	Publicacions obligatòries	22.000.000	21.056.763	19.394.115	1.662.648	943.237	4,28
22903.000	Publicacions voluntàries	17.013.762	17.013.762	11.801.342	5.212.420		
22904.000	Servei Agències i Notícies	1.595.000	1.590.319	1.325.270	265.049	4.681	0,29
22905.000	Formació personal	1.300.000	1.065.931	1.004.887	61.044	234.069	18,00
22906.000	Servei Bar-Restaurant	3.750.000	3.750.000	3.750.000			
22907.000	Prestació servei informàtic	12.000.000	11.823.181	6.477.287	5.345.894	176.819	1,47
22908.000	Altres prestacions i serveis	15.000.000	12.556.774	12.203.012	353.762	2.443.226	16,28
22909.000	Conveni Hospital Clínic	750.000	719.260	539.445	179.815	30.740	4,09
22.	<i>Despeses d'immobles</i>	150.358.762	145.454.258	128.577.290	16.876.968	4.904.504	3,26
23001.000	Dietes, locomoció i trasllats	5.075.000	5.025.037	4.964.107	60.930	49.963	0,98
23002.000	Conveni amb RENFE	490.000	490.000	468.664	21.336		
23101.000	Indemnitzacions	300.000	59.875	59.875		240.125	80,04
23102.000	Indemnització als Diputats	198.915.740	198.582.949	198.582.949		332.791	0,16
23.	<i>Transports i comunicacions</i>	204.780.740	204.157.861	204.075.595	82.266	622.879	0,30
24001.000	Serveis de nova creació	150.000				150.000	100,00
24.	<i>Dietes, locomoció i trasllats</i>	150.000				150.000	100,00
2.	<i>Compra de béns corrents i de serveis</i>	375.929.502	369.279.346	343.042.804	26.236.542	6.650.156	1,76
48101.000	Assignacions Grups parlamentaris	300.772.034	300.117.899	300.117.899		654.135	0,21
48.	<i>Article 61</i>	300.772.034	300.117.899	100.117.899		654.135	0,21
4.	<i>Transferències corrents</i>	300.772.034	300.117.899	100.117.899		654.135	0,21
61101.000	Obres de condicionament edifici	67.930.444	63.908.527	62.004.552	1.903.975	4.021.917	5,92
61.	<i>Programa condicionament locals existents</i>	67.930.444	63.908.527	62.004.552	1.903.975	4.021.917	5,92
62101.000	Microfilmació arxius	675.000	672.784	672.784		2.216	0,32
62201.000	Àudio-visuals d'arxius	1.000				1.000	100,00
62301.000	Adquisició de vehicles	100.000				100.000	100,00
62302.000	Sistema de seguretat	58.094				58.094	100,00
62404.000	Altra maquinària	4.500.000	1.873.278	332.040	1.541.238	2.626.722	58,37

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>	<i>Pendent de contreure</i>	<i>% Cont.</i>
62.	<i>Programes de condicionament</i>	5.334.094	2.546.062	1.004.824	1.541.238	2.788.032	52,26
64101.000	Adquisició de mobiliari	8.716.230	8.716.230	2.920.628	5.795.602		
64.	<i>Inversions en mobiliari i estris</i>	8.716.230	8.716.230	2.920.628	5.795.602		
65101.000	Ampliació sistema informàtic	3.000.000	2.755.200		2.755.200	244.800	8,16
65102.000	Equip de fotocomposició	3.000.000				3.000.000	100,00
65.	<i>Inversions equip procés de dades</i>	6.000.000	2.755.200		2.755.200	3.244.800	54,08
67101.000	Adquisició de llibres	4.000.000	3.998.854	3.915.227	83.627	1.146	0,02
67.	<i>Article 67</i>	4.000.000	3.998.854	3.915.227	83.627	1.146	0,02
6.	<i>Inversions reals</i>	91.980.768	81.924.873	69.845.231	12.079.642	10.055.895	10,93
TOTALS EXERCICI 1987		1.482.207.525	1.458.198.365	1.419.405.620	38.792.745	24.009.160	1,61

LIQUIDACIÓ
DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES DEL 1987

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>	<i>Pendent de contreure</i>	<i>% Cont.</i>
10011.000	Retribucions bàsiques alts càrrecs	14.187.446	13.109.693	13.109.693		1.077.753	7,59
10012.000	Retribucions complem. alts càrrecs	4.898.892	4.436.988	4.436.988		461.904	9,42
10.	<i>Remuneracions de personal</i>	19.086.338	17.546.681	17.546.681		1.539.657	8,06
13111.000	Retribucions bàsiques personal laboral	75.000				75.000	100,00
13112.000	Retribucions complem. personal laboral	10.000				10.000	100,00
13.	<i>Personal laboral</i>	85.000				85.000	100,00
14211.000	Retribucions bàsiques personal eventual	35.050.494	34.827.591	34.827.591		222.903	0,63
14212.000	Altres remuneracions personal eventual	1.040.000	957.376	957.376		82.624	7,94
14311.000	Retribucions bàsiques altre personal	10.000				10.000	100,00
14.	<i>Complement familiar</i>	36.100.494	35.784.967	35.784.967		315.527	0,87
15011.000	Productivitat	2.500				2.500	100,00
15111.000	Gratificacions per serveis extraordinaris	3.203.227	2.954.974	2.954.974		248.253	7,75
15.	<i>Incentius rendiment i activitats extraord.</i>	3.205.727	2.954.974	2.954.974		250.753	7,82
16011.000	Quotes de Seguretat Social	11.580.057	11.010.026	10.121.611	888.415	570.031	4,92
16012.000	Quotes de MUNPAL	1.644.129	1.644.129	1.644.129			
16111.000	Prestacions socials	1.000				1.000	100,00
16.	<i>Retribucions personal laboral</i>	13.225.186	12.654.155	11.765.740	888.415	571.031	4,31
1.	<i>Remuneracions de personal</i>	71.702.745	68.940.777	68.052.362	888.415	2.761.968	3,85
20011.000	Lloguers de béns mobles	30.000	4.669	4.669		25.331	84,43

<i>Partida Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>	<i>Pendent de contreure</i>	<i>% Cont.</i>
20111.000 Lloguers de béns immobles	3.410.188	3.372.337	3.372.337		37.851	1,10
20. <i>Compra de béns corrents i de serveis</i>	3.440.188	3.377.006	3.377.006		63.182	1,83
21011.000 Despeses manteniment de l'immobilit.	500.000	424.597	398.434	26.163	75.403	15,08
21. <i>Dotació ordinària despeses d'oficina</i>	500.000	424.597	398.434	26.163	75.403	15,08
22011.000 Material d'oficina	1.800.000	1.792.667	1.633.018	159.649	7.333	0,40
22111.000 Subministraments de béns i serveis	1.675.000	1.421.737	1.164.982	256.755	253.263	15,12
22211.000 Comunicacions	1.750.000	1.739.863	1.468.708	271.155	10.137	0,57
22311.000 Transports	50.000				50.000	100,00
22312.000 Transports. Despeses trasllat nova seu	1.000				1.000	100,00
22411.000 Primes d'assegurances	150.000	136.304	136.304		13.696	9,13
22611.000 Atencions protocol·làries i represent.	500.000	245.246	226.495	18.751	254.754	50,95
22711.000 Neteja	950.000	949.992	949.992		8	
22811.000 Estudis i treballs tècnics	1.050.000	1.050.000	953.400	96.600		
22911.000 Despeses diverses	3.850.000	3.610.131	2.363.759	1.246.372	239.869	6,23
22. <i>Despeses d'immobles</i>	11.776.000	10.945.940	8.896.658	2.049.282	830.060	7,04
23011.000 Dietes, locomoció i trasllats	550.000	192.820	177.280	15.540	357.180	64,94
23111.000 Altres indemnitzacions	10.000				10.000	100,00
23. <i>Transports i comunicacions</i>	560.000	192.820	177.280	15.540	367.180	65,56
2. <i>Compra de béns corrents i de serveis</i>	16.276.188	14.940.363	12.849.378	2.090.985	1.335.825	8,20
61011.000 Inversions en edificis i construc.						100,00
61112.000 Edificis i constr. Trasl·lat nova seu	1.000				1.000	100,00
61. <i>Programa condicionament locals existents</i>	1.000				1.000	100,00
62011.000 Inversions maquinària, instal·lac. i util	7.700.000	7.025.906	257.936	6.767.970	674.094	8,75
62112.000 Maquinària i instal·lac. Trasl·lat nova seu	2.500.000	2.500.000		2.500.000		
62. <i>Programes de condicionament</i>	10.200.000	9.525.906	257.936	9.267.970	674.094	6,60
64011.000 Inversió en mobiliari i estris	900.000	683.077	377.783	305.294	216.923	24,10
64112.000 Mobiliari i estris. Trasl·lat nova seu	1.000				1.000	100,00
64. <i>Inversions en mobiliari i estris</i>	901.000	683.077	377.783	305.294	217.923	24,18
65011.000 Inversions en equip de procés de dades	4.300.000	3.982.223	1.362.800	2.619.423	317.777	7,39
65. <i>Inversions equip de procés de dades</i>	4.300.000	3.982.223	1.362.800	2.619.423	317.777	7,39
6. <i>Inversions reals</i>	15.402.000	14.191.206	1.998.519	12.192.687	1.210.794	7,86
TOTALS EXERCICI 1987	103.380.933	98.072.346	82.900.259	15.172.087	5.308.587	5,13

ESTATS DE SITUACIÓ DELS PRESSUPOSTOS DE
DESPESES PENDENTS D'EXERCICIS ANTERIORS

	<i>Pressupost pendent</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>	<i>Crèdit que s'anulla</i>
Parlament:				
Exercici 1986	41.527.968	41.264.415	263.552	138.398
Exercici 1985	52.091.350	25.520.544	26.570.806	0
Exercici 1984	24.693.145	24.693.145	0	0
Síndic de Greuges:				
Exercici 1986	2.161.001	2.087.001	0	74.000
Exercici 1985	12.000.000	12.000.000	0	0

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 87

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el Lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Necrologia de l'I. Sr. Carlos Cigarrán Rodil.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei sobre Reclassificació del Parc Natural d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la Proposició de Llei Forestal de Catalunya.*
4. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Autonomia de Gestió Econòmica dels Centres Docents Públics no Universitaris de la Generalitat de Catalunya i de l'esmena reservada per a defensar en el Ple.*
5. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de les Comarques de l'Estany, del Pla d'Urgell i de l'Alta Ribagorça i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
6. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1985.*
7. *Debat i votació de la Proposició no de Llei d'Adhesió a la Campanya Pública Europea sobre la Interdependència i la Solidaritat Nord-Sud, presentada per tots els grups parlamentaris.*
8. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya.*
9. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Reforma Parcial de la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de Regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya.*
10. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Estatut de Redacció en les Empreses Públiques de Radiodifusió i de Televisió Dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.*
11. *Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre la política general de viatges a l'estranger del M. H. Sr. President de la Generalitat.*
12. *Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre les competències atribuïdes a la Generalitat per l'article 27.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.*
13. *Interpellació al Consell Executiu sobre els mestres que han guanyat la plaça en oposicions.*
14. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Reactivació Econòmica per a les Garrigues, el Prio-*

rat i la Conca de Barberà.

— Preguntes

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega que se li n'eximeixi la lectura.

Necrologia de l'I. Sr. Carlos Cigarrán Rodil

El primer punt del nostre ordre del dia d'avui és la necrologia de l'Illustre Diputat i estimat company nostre senyor Carlos Cigarrán Rodil. Per fer aquesta necrologia, la Presidència té el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, són quatre els diputats del nostre Grup, del Grup Socialista, que malauradament hem hagut d'enterrar en el curs de l'actual legislatura, aquesta legislatura que està en aquests moments finalitzant : Ramon Fernández Jurado, Joan Cornudella, Joan Casanelles i Carlos Cigarrán. Representen, cada un d'ells, en certa mesura prototips del que constituïa i constitueix el conjunt plural de les esquerres a Catalunya, amb trajectòries personals diferents, amb arrels diferents. Crec que per a nosaltres, per als socialistes, és un motiu de gran orgull haver pogut comptar amb la seva presència en el nostre Grup parlamentari. Tal vegada perquè en els tres primers casos —Fernández Jurado, Joan Cornudella i Joan Casanelles— una greu malaltia precedí el traspàs, la mort de Carlos Cigarrán, mort sobtada, tràgicament sobtada, ens ha corprès a tots especialment.

Carlos Cigarrán va néixer a Astúries, a San Tirso de Abres, l'any 1941. Vingué a Catalunya en aquella època en la qual el nostre país acollí la vinguda de milers i milers d'homes i dones d'altres terres germanes. Aquí es casà, aquí nasqueren els seus quatre fills. Fou un home que treballà a la SEAT durant catorze anys. Caldria escriure amb profunditat la història d'allò que SEAT, que el moviment obrer, sindical i polític de la SEAT ha significat en els anys del franquisme, en el període d'efervescència de la transició democràtica i en la nova situació, en la situació actual. La SEAT i el seu moviment obrer foren l'autèntica escola de Carlos Cigarrán : ell s'hi referia molt assíduament. Metallúrgic, cap de primera tècnic, s'incorporà al neguit, a l'activitat, a la passió de tants i tants treballadors metallúrgics de la SEAT, molts d'ells, la majoria, nascuts fora de Catalunya, però incorporats tots ells, en primer lloc, en el lloc d'avantguarda, en el procés de lluita per la democràcia i pel nostre Estatut d'Autonomia. S'afilià a la Unió General de Treballadors de Catalunya. La seva especial intel·ligència fou reconeguda molt ràpidament pels seus companys, que el van elegir, l'any 1975, Secretari d'Organització de la Federació del Metall de la UGT, i molt ràpidament també membre del Secretariat Nacional de la UGT de Catalunya.

Per a nosaltres, la figura de Carlos Cigarrán quedarà sempre fixada en aquest element de referència, la seva afiliació sindical, en aquest element de formació i de provinença, la lluita i el

moviment obrer de la SEAT, i també, d'una manera molt especial, quedarà fixada a l'entorn de la seva contribució al que va ser un dels grans processos polítics de configuració del sistema de partits en la nova Catalunya democràtica : el procés d'unitat dels socialistes catalans. Fou ell, en efecte, un dels principals artífexs d'aquest procés d'unitat, procés que no fou fàcil, puix que no es tractava simplement d'un mer procés d'unitat política : es tractava de quelcom més profund, es tractava d'un procés d'unitat entre sectors d'homes i dones de Catalunya d'origens, d'arrels, de tarannàs, sensibilitats i identitats culturals ben diferents. Precisament per la importància històrica i nacional d'aquest procés de la unitat socialista, la cosa no fou precisament fàcil. Carles Cigarrán, des del seu lloc de responsabilitat com a secretari d'organització del nou partit constituït arran de la unitat socialista, mostrà en aquell període, un període difícil, la prova de la seva intel·ligència, de la seva tenacitat, del seu tacte, de la seva fermesa.

Joan Raventós, en una remembrança del company Cigarrán, n'ha assenyalat també un altre tret ben característic per a tots aquells que el coneixíem : « Per sota de la seva personalitat més externa » —diu Raventós—, « però subjacent en ella, Cigarrán era, a més, un gran sentimental, tenia una extraordinària capacitat emotiva, que, per autocontrol, es manifestava poques vegades, però que, quan es donava, posava en relleu la seva qualitat humana. » Voldria referir-me, en darrer lloc, a aquest aspecte de la seva personalitat, que crec que s'ha posat molt especialment en relleu en ocasió del seu traspàs : a tots ens emocionà molt profundament constatar fins a quin punt la mort de Carlos Cigarrán va ser sentida pels membres d'aquesta Cambra, molt més enllà de les afinitats i les diferències d'idees polítiques. Carlos Cigarrán era un home que es va saber fer estimar, i les mostres de condol i de molt sincera simpatia que hem rebut, el nostre Grup i també els seus familiars, per part de membres d'aquesta Cambra, d'altres organitzacions polítiques, d'altres grups parlamentaris, n'és la mostra més palpable, més contundent.

No és una tasca fàcil haver d'adreçar-me a la Cambra en aquesta ocasió. Aquesta mort sobtada, aquesta mort en certa forma incomprensible, ens ha dolgut molt profundament, molt especialment, crec que no sols als seus companys, sinó també a tots els membres del Parlament de Catalunya. En la figura d'aquest home que ens ha deixat, nascut fora de Catalunya però plenament incorporat al nostre procés democràtic i nacional, l'anècdota no precisament insignificant —crec jo— que el seu darrer parlament en aquesta Cambra fos per primera vegada un parlament fet en llengua catalana mostra clarament que les coses avancen positivament des d'aquest punt de vista, en el procés de socialització política, democràtica i nacional del nostre país, i si avancen bé és fonamentalment —crec jo— gràcies a la tasca d'homes com Carles Cigarrán.

A tots els membres de la Cambra que se'ns han adreçat aquestes darreres setmanes, posant de manifest el seu sentiment i la seva simpatia sincera envers l'amic desaparegut, la nostra reconeixença.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Aquesta Presidència, tant en nom propi com, sens dubte, interpretant el voler de la totalitat d'aquesta Cambra, s'adhereix de tot cor a les expressions manifestades pel senyor

Obiols, tant en el sentit de condoldre'ns tots plegats de la pèrdua que hem sofert com de manifestar-ho a la seva distingida família, que ens honora amb la seva presència i la qual ja he tingut el gust de saludar abans, com també, ni cal dir-ho, a tots els diputats de la Cambra que eren companys seus i especialment als del Grup Socialista, del qual va ser un membre tan distingit.

Moltes gràcies.

Projecte de Llei sobre Reclassificació del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici

Anem a continuar, doncs, la nostra sessió. El segon punt de l'ordre del dia és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei sobre Reclassificació del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei? L'Honorable Conseller senyor Miró té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la present Llei de requalificació de l'anomenat Parc d'Aigüestortes i el llac de Sant Maurici constitueix una necessitat que és determinada pel buit jurídic existent. En efecte, el parc nacional d'Aigüestortes fou creat pel Decret del 21 d'octubre de 1955, és a dir, fa més de trenta anys, d'acord amb una Llei de principis de segle, del 1916, la Llei de Parques Nacionales. Aquest Decret establia, a més de la creació del parc i el seu àmbit geogràfic, la composició de la junta de direcció i les seves funcions. Posteriorment, una Ordre, l'any 57, n'establia el reglament. Aquesta situació jurídica va quedar alterada en aprovar-se la Llei 15/1975, del 2 de maig, que, en la seva Disposició Final, establia que, en el termini d'un any, el Govern havia de dictar o proposar a les Corts les disposicions precises per tal d'incorporar al nou règim jurídic establert per la Llei els parcs nacionals i les altres figures de protecció.

De fet, així es va anar fent amb tots els altres parcs nacionals que existien, i, per llei, van anar essent reclassificats, requalificats per les Corts —el parc nacional del Teide, del Timanfaya, de Doñana, etcètera—; tots, excepte el parc d'Aigüestortes.

Posteriorment, i amb l'Estatut d'Autonomia en vigor, aquest parc fou traspasat a la Generalitat en aquella situació, és a dir, sense requalificar. En certa manera, i des d'aquest punt de vista jurídic-formal, el parc d'Aigüestortes és una relíquia d'altres temps. Observin, per exemple, quina és la junta que, teòricament, seria vigent : el president d'aquesta junta seria el Governador Civil de Lleida; el vice-president seria el Jefe del Servicio Nacional de Caza y Pesca; un dels vocals de la Junta seria un representant de l'inexistent Ministerio de Información y Turismo; i, els tres vocals representants del Ministeri d'Agricultura, nomenats pel Ministeri d'Agricultura, ho serien a proposta, també, del Governador Civil de Lleida. És evident que aquesta configuració obeeix a una època feliçment superada.

En conseqüència, i un cop la Generalitat es dotà de la competència jurídica necessària per poder actuar l'any 85 sobre la base de la Llei d'Espais Naturals, era lògic procedir a la requalificació del parc; requalificació que no significa altra cosa que requalificar-lo com a parc nacional de Catalunya; per llei, per tant, d'aquest Parlament, no de l'Estat, que està perfectament dotat per legislar de forma exclusiva en aquesta matèria. Significa també actualitzar el règim de protecció de la zona o implantar de forma preventiva el règim de sòl no urbanitzable dels terrenys afectats per la declaració i, sobretot, significa, de manera especial, tractar l'organització i gestió del parc, el patronat, la comissió permanent, el director.

En definitiva, i per fer-ho breu, es tractava, es tracta de regularitzar la situació del parc i actualitzar-la; de posar fi a anomalies tan excèntriques com que pogués ser president un governador civil o com el fet, encara existent avui, que, a més del director i guardes forestals de la Generalitat de Catalunya, tingui aquest parc un director teòric formalment nomenat per Madrid i alguns guardes d'ICONA també del Govern central.

Segur que, a aquesta alçada de la presentació, tots o la majoria dels il·lustres diputats es preguntaran que, si tot era tan clar, per què hem esperat fins al final de la legislatura per procedir, per què no ho hem fet abans; perquè aquesta, en definitiva, a més, és una llei tècnica i que jurídicament no ofereix excessius problemes ni complexitats, és una llei relativament senzilla, és una llei curta. Doncs, no ho hem fet abans perquè, si bé no existeixen dificultats d'aquesta naturalesa, sí que n'hi havia de polítiques. El Ministeri d'Agricultura ha considerat —penso que sense suficient fonament jurídic, i sí simplement pel fet que ho ha aconseguit a altres indrets de l'Estat— que ell directament ha de ser administrador o coadministrador d'aquest tipus de parcs de l'Estat i, per tant, també d'Aigüestortes, dels anomenats «parques nacionales», en la perspectiva, a més, de formar part d'una futura «red de parques nacionales de España». La nostra concepció, com és lògic, és una altra: entenem que, per l'Estatut, pel Decret de traspasos, per la mateixa legislació aprovada per aquest Parlament, que estableix competència exclusiva i la gestió directa en tota matèria d'espais protegits a la Generalitat, l'enfocament ha de ser un altre; però és que, a més, per aquest Estatut i pels traspasos, la Generalitat de Catalunya és, avui dia, la dipositària competencial de tot el que en aquest àmbit, amb anterioritat, podia correspondre a l'Estat, i que, per tant, tenim competència jurídica per establir o per requalificar els nostres propis parcs nacionals, els parcs nacionals de Catalunya.

Per tant, i en el temps transcorregut des de l'aprovació de la Llei d'Espais Naturals, el que hem fet és intentar d'acostar posicions, negociar amb l'Administració central.

És també aquesta la raó perquè, com a cas excepcional en el que són els parcs a Catalunya, hem reservat una singular i important presència del Ministeri d'Agricultura de l'Administració de l'Estat, tant en el patronat —article 9—, com en la comissió permanent —article 10. De fet, aquest últim òrgan, la comissió permanent, està integrat per un representant del MAPA, d'ICONA, un representant del Departament d'Agricultura de la Generalitat i un dels ajuntaments, a més del director i del president del parc. Tenim, per tant, hem mantingut, per tant, una posició prou oberta i participativa. No ens hem negat, no ens neguem, ni de bon tros, que, si existeix interès

tècnic i científic que l'Administració central participi i estigui ben representada en els òrgans de gestió, pugui ser-hi. L'únic que pretenem deixar clarament establert és que el parc depèn únicament, i en exclusiva, de la Generalitat de Catalunya, i és ella, i solament ella, l'única Administració actuant.

Acostant-nos al final de la legislatura, no tenia sentit esperar més temps, i per aquesta raó, i per haver cercat les solucions, portem ara, avui, aquí, aquest Projecte de Llei, a l'última sessió del Ple, i ho fem amb el convenciment que, un cop demostrada a bastament la nostra voluntat negociadora, tant pel temps esmerçat com per la generosa presència que té el Govern central en els òrgans del parc, era ja ineludible procedir a aprovar aquesta Llei que farà possible una única i millor gestió d'aquest importantíssim espai protegit de Catalunya. Doncs, per aquestes raons, i per sobre de les petites diferències tècniques que encara puguin subsistir, és per què els demano a tots vostès el seu vot favorable a la requalificació com a parc nacional de Catalunya del Parc d'Aigüestortes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Ningú. Essent que no, doncs, comença el debat del Projecte de Llei. Es començarà per les esmenes a la totalitat. Només n'hi ha una, que és del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, estem parlant del Parc d'Aigüestortes i de l'Estany de Sant Maurici, que és quelcom molt important en el context català. És una zona del màxim interès ecològic, és una àrea de més de 10.000 hectàrees, que té, endemés —com vostès saben perfectament—, una transcendència inqüestionable per als municipis i les àrees annexes, que viuen en una situació d'economia precària. El Pallars Sobirà i la comarca de l'Alta Ribagorça estan afectades directament pel que succeeixi, pel tractament que aquesta Cambra doni a aquest parc nacional.

Nosaltres hem presentat, el Grup Socialista, aquesta esmena a la totalitat de retorn del Projecte al Govern, perquè ens sembla de dubtosa constitucionalitat.

La Llei 12/1985 del nostre Parlament, del 13 de juny, anomenada d'Espais Naturals, autoritza la creació de parcs nacionals a Catalunya per llei del Parlament, la qual cosa faria possible la creació i classificació, per part de la Generalitat de Catalunya, d'aquests tipus d'espais naturals de protecció especial. Però, al Grup Socialista li sembla dubtós que la Generalitat pugui reclassificar allò que no va crear ni classificar. D'altra banda, no s'han garantit els mitjans econòmics suficients per al compliment de la futura llei ni la participació —com veurem més tard—, en un règim de col·laboració, de totes i cadascuna de les administracions afectades.

A nosaltres ens agradaria que es plantegés una llei de classificació, d'acord amb les lleis emanades d'aquest Parlament, d'acord amb la Llei d'Espais Naturals, 12 del 85. Vostès coneixen a bastament el que diuen els articles 21 i 22 d'aquesta llei. L'article 21 diu que «a fi d'assegurar la preservació dels espais naturals que ho necessiten per llur interès científic, ecològic, cultural, educatiu, paisatgístic i recreatiu, i amb l'objectiu de dotar-los d'un règim de protecció i de gestió adequats, s'esta-

bleixen les modalitats de protecció especial següents : a) parcs nacionals; b) paratges nacionals; c) reserves naturals, i d) parcs naturals.» Per tant, el nostre Parlament pot crear un parc nacional. A l'article 22 es diu, al paràgraf primer, que «són parcs nacionals els espais naturals d'extensió relativament gran no modificats essencialment per l'acció humana, que tenen interès científic, paisatgístic i educatiu; la finalitat de la declaració és de preservar-los de totes les intervencions que poden alterar-ne la fisonomia, la integritat i l'evolució dels sistemes naturals». Al segon : «La declaració de parc nacional s'ha de fer per llei.»

Per tant, nosaltres el que fem és una crítica al sistema jurídic emprat : operar sobre la base d'un ordenament diferent del propi —al propi, precisament, de la Generalitat de Catalunya. A nosaltres ens agradaria que, quan es disposi de lleis suficients, s'apliquin a fons les lleis catalans, i més, en aquest cas, les lleis catalanes adreçades específicament a la protecció del medi físic.

És per tots aquests arguments, senyor President, senyores i senyors diputats, que els preguem que vulguin abonar amb el seu vot el retorn del Projecte al Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, no cal que refaci la història del que ha estat aquest parc nacional, perquè ja l'Honorable Conseller, que ha fet l'exposició inicial, l'ha explicat a bastament.

Per tant, nosaltres ens trobem aquí davant d'una figura, davant d'un espai de Catalunya amb una, com a mínim, dubtosa entitat jurídica, des del punt de vista de la seva qualificació en definitiva, perquè no s'ha complert el que preveia la Llei 1975, d'Espais, de l'Estat. Però, deixant al marge aquesta qüestió, em penso que el que hem de considerar en aquesta Cambra, que és la Cambra política de Catalunya, és veure si aquest Parlament té competències o no en té per qualificar o per requalificar. Té competències en espais naturals reconegudes, àmpliament, reconegudes per l'Estatut; reconegudes per aquest mateix Parlament, que va aprovar pràcticament, vaja, unànimement la Llei d'Espais Naturals de l'any 1985; per tant, això suposava un reconeixement tàcit i explícit d'aquestes competències. I hi ha també un reconeixement d'aquestes competències pel mateix Tribunal Constitucional, quan ha dictat sentències en aquest aspecte.

Nosaltres, per tant, des d'aquí, podem qualificar, podem classificar i considerar espai natural, espai d'una categoria especial dintre el territori de Catalunya en l'exercici de les competències que ens dona l'Estatut i que nosaltres ja hem exercit anteriorment. És a dir que en aquest cas nosaltres podríem qualificar, encara que no ho hagués estat mai, l'espai d'Aiguestortes com a parc nacional perquè això ho podem fer, i la Llei del 85 ens dona un marc jurídic per poder-ho fer. No fer-ho significaria, en aquest moment, entrar en el fet de no fer el que aquesta Llei preveu com a requalificació, significaria una renúncia unilateral i inútil a l'exercici de les nostres competències. Perquè «reclassificar» què vol dir? Vol dir que ens passen a nosaltres un territori, ens passen competències sobre un territori, competències per ordenar-lo i per protegir-lo. Si nosaltres agafem un espai que és Aiguestortes i l'estany de Sant Maurici

i el classifiquem d'espai natural, de parc nacional, reconeixem, sabem, som coneixedors que abans hi havia hagut una figura feta, creada l'any 1955, que era un parc nacional, però nosaltres, sobre la base de la nostra Llei, el classifiquem altra vegada basant-nos en la Llei d'Espais Protegits de Catalunya, de l'any 1985. Aquest és un dret inqüestionable, no cal que claudiquem d'aquest dret. O sigui, no vol dir..., potser això ho podríem arribar a portar a un terreny simplement semàntic, dir : què fem, qualifiquem, o requalifiquem? Cada vegada que requalifiquem, vol dir que nosaltres fem, creem un parc nacional sobre la base, d'acord amb la nostra Llei. O sigui, per tant, aquest és un tema que no és en contradicció, de cap manera, ni és un tema que —jo crec— pugui anar al Tribunal Constitucional i que si hi anés pogués ésser considerat contrari a les nostres competències, perquè qualificar, crear un parc nacional al damunt d'un territori sobre el que tenim competències no és gens contradictori ni difereix de si el qualifiquéssim, encara que abans no hi hagués hagut una prèvia qualificació de l'any 55 —ja ho he dit al principi—, de dubtosa entitat jurídica en la seva figura actual.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara és ocasió que els altres grups que no hagin intervingut manifestin la seva posició. El Grup Mixt vol intervenir? (*Pausa.*) Sembla que no. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? (*Pausa.*) Tampoc. El Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya? (*Pausa.*) El senyor Màrius Díaz té la paraula.

El Sr. DÍAZ : Molt breument, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, davant de l'esmena presentada pel Grup Socialista, de retorn d'aquest Projecte de Llei al Govern de la Generalitat, i de l'observança d'aquesta, ha vist que, en efecte, no es contemplen els mitjans necessaris per al desenvolupament d'una Llei com aquesta.

Aquest Diputat ha vist viure gran part de la seva vida dintre un parc nacional —el d'Ordesa i Mont Perdut—, i ha patit les conseqüències de no tenir els mitjans necessaris i suficients per desenvolupar la vida de la gent que vivíem allà dintre. També hem patit la manca de competències de l'Administració local i de la gent del poble en el desenvolupament d'aquestes lleis. Sóc molt sensible a aquest tipus de reglaments, i, per tant, crec que en aquesta Llei realment no es contemplen aquests tipus de necessitats.

Però, per una altra banda, també el nostre Grup creu que la Generalitat té competències plenes per desenvolupar lleis com de la que es tracta. És per això que en donar un vot afirmatiu o negatiu podria entrar en contradicció amb un o en l'altre tema; és per això que el nostre Grup s'abstindrà.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Des de l'escó mateix, senyor President, si m'ho permet. Sembla que la discussió més grossa és la de les coses econòmiques i si és reclassificació o classificació. Al Grup Popular li és igual que sigui reclassificació o classificació d'un parc nacional. Si l'Estat, per una mancança al seu moment, no ho va fer i ens el va traspasar sense haver fet el que deia la Llei de l'any 1975, nosaltres creiem que aquest és el moment adient perquè tenint una Llei d'Espais Naturals com tenim, aprovada l'any 1985, sigui la Generalitat, amb compe-

tències plenes, qui ho faci. I si s'usa la paraula «reclassificació», vol dir que acceptem el que existia ja fins ara. Per tant, el Grup Popular votarà en contra de l'esmena a la totalitat de retorn.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, fet ja el posicionament, podrem passar ja a la votació d'aquesta esmena a la totalitat.

Els il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions.

Passem ara al debat de la part dispositiva.

La primera esmena presentada és a l'article 3, apartat 2. Per tant, aquesta Presidència creu convenient proposar de votar conjuntament el Dictamen dels dos primers articles, si cap dels senyors diputats o diputades no hi té inconvenient. Posem a votació, doncs, els dos primers articles del Dictamen.

Els qui siguin favorables a aquests dos articles, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El Dictamen dels dos primers articles ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a la primera esmena, que és a l'article 3, apartat 2. Hi ha una esmena transaccional que l'Il·lustre Secretari o Secretària de la Cambra tindrà la bondat de llegir.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «Esmena transaccional a l'esmena número 2 del Grup Socialista. Addició a l'article 3.2 :

»L'exercici dels usos tradicionals en cada cas de l'activitat agrària i de l'aprofitament de l'aigua, les activitats de regeneració i també l'ús a què hagin de destinar-se les instal·lacions i estructures existents, han de ser regulades pel Pla de Gestió i restaran sempre d'acord amb el que s'estableixi en el planejament especial per a la protecció del medi i del paisatge, redactat d'acord amb allò que determina l'article 5 de la Llei d'Espais Naturals i prevista en la Disposició Final Segona d'aquesta Llei.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta esmena ha estat presentada per tots els grups, per tant, és de suposar que no hi ha cap dificultat per a la tramitació. Anem ara, doncs, a substanciar-la. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, si m'ho permet, a més de defensar aquesta esmena transaccional, li demanaria l'agrupació d'una sèrie d'esmenes —també sortiran altres transaccionals, com es veurà a continuació. Demanaria, doncs, la defensa conjunta de les esmenes número 3, número 5, número 6, número 7, la 8, la 9, la 10, l'11, la 12, 13, 14, 21, 23, 26 i 27.

Què pretenia i què pretén el Partit Socialista, des del seu Grup parlamentari, amb aquestes esmenes? Pretén que hi hagi uns bons instruments de planejament urbanístic i de gestió, a fi i efecte d'evitar els problemes que ocasiona el caràcter generalitzador de la legislació, perquè les lleis —i les lleis d'aquestes característiques encara més— no han de ser ambigües davant dels instruments urbanístics. Insistim, hem insistit reiterada-

ment i ho continuarem fent, que els instruments urbanístics emprin tècniques de zonificació que permetin la coordinació entre els diferents departaments de la Generalitat interessats en la protecció de la natura.

He de dir que en la seva formulació inicial, en la seva redacció originària, aquest Projecte de Llei era massa unilateral a favor d'un dels departaments de la Generalitat, a favor precisament del Departament d'Agricultura, i es podia provocar —i s'hauria provocat, sens dubte— la possibilitat d'una greu descoordinació entre aquest Departament i altres del Govern de la Generalitat.

Per tant, que s'acceptés a fons i amb totes les conseqüències el que preveu, precisament, la Llei d'Espais Naturals, en el seu article cinquè, que hi hagi un pla especial de protecció del paisatge, que sigui desenvolupat per un pla de gestió a través de programes específics, aquesta gradació, que no era reflectida suficientment en la redacció inicial, ha motivat moltes de les esmenes presentades pel Grup Socialista. Afortunadament, per l'èxit de l'acció de govern i per la protecció d'aquell excepcional medi físic del parc nacional a què fem referència, hi ha hagut un viratge molt important en les darreres hores, que nosaltres saludem : s'han presentat..., hi ha hagut la possibilitat de presentar tres esmenes transaccionals, que provocaran la retirada d'altres esmenes del Grup Socialista, perquè el que s'introdueix allà dona satisfacció a aquest objectiu a què he fet referència ara mateix.

A més de l'esmena a la qual acaba de donar lectura la Mesa, que es refereix a l'esmena número 2 presentada pel Grup Socialista —que n'anunciem ja la retirada—, s'ha presentat també una esmena transaccional a l'esmena número 3, del Grup Socialista, que diria així : «En el termini de dos anys des de l'aprovació definitiva del Pla Especial, els ajuntaments afectats...», etcètera; per tant, s'introdueix específicament i explícitament aquest Pla Especial a què he fet referència.

Hi ha també una esmena transaccional a l'esmena número 8, del Grup Socialista, que pretenia la modificació del primer paràgraf de l'article 7.3. Diria així : «Aquest Pla de Gestió, que tindrà una vigència de quatre anys i serà revisable, bé en acabar aquest termini, bé abans, si és necessari, no podrà contradir-se amb les determinacions del planejament especial, i haurà de contemplar...», etcètera.

I vostès ho entendran perfectament. Nosaltres, el que volíem és que quedés perfectament delimitat el següent, que «l'Administració competent elaborarà i promourà un Pla Especial de Protecció del Medi Físic i del Paisatge, d'acord amb la normativa urbanística, que, entre altres determinacions, haurà de contenir les següents : l'estructura i les directrius generals d'ordenació i ús del territori protegit; la zonificació del parc nacional que delimiti les àrees amb diferent utilització i destinació, entre les quals s'inclouran les destinades a zones de reserva integral o les d'equipaments i serveis, especificant el grau de protecció i la seva regulació detallada; les condicions d'edificació i d'obra de les zones on es permetin aquestes, encara que sigui amb caràcter extraordinari, assenyalant unes normes per a la integració i correcció de l'impacte causat per aquestes i els mecanismes de control per part de l'Administració gestora de l'espai protegit.» A més a més, volíem que s'introduís, no aquell Pla Rector de la normativa estatal, sinó el Pla de Gestió i els programes específics. Això venia sortint, en bona part, de

les esmenes que jo estic defensant —amb el beneplàcit de la Presidència— conjuntament.

Per tant, en aquests moments, podem anunciar que retirem l'esmena número 2 en benefici de la transaccional; retirem l'esmena número 3, en benefici també de la transaccional que acabo de llegir; retirem la número 8, en benefici de la transaccional; retirem també la número 5 i la número 7, perquè se'ns ha anunciat que s'acceptava la nostra número 6 i per a nosaltres és satisfactori; retirem també la número 9 i la número 10, i la número 11, vist que per part del Grup de la majoria s'acceptaran la número 12, la número 13, la número 14, la número 21, la número 23. Retirem també, senyor President, senyores i senyors diputats, l'esmena número 27, perquè, malgrat que nosaltres havíem posat que s'havia de fer en sis mesos, el termini de sis mesos, el que era contingut en la Disposició Final número 2, veiem que probablement és més adequat el termini d'un any. Per tant, amb aquestes retirades i amb l'acceptació, com és lògic, de les transaccionals, donem per defensat aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* No? El senyor Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ *(de l'escó estant)* : Senyor President, més que un torn en contra, per manifestar que, després de la retirada de les esmenes 2, 3 i 8 a favor d'aquesta transaccional, de la retirada de la 5, la 7, la 9, la 10, l'11, la 26 i la 27, nosaltres manifestem que donarem suport, que votarem a favor de la 6, la 12, la 13, la 14, la 21 i la 23.

Altrament, per dir, amb molt de goig, que hem pogut arribar a aquest text transaccional perquè es tractava d'explicitar unes coses que ja el mateix Projecte de Llei contenia, perquè en la seva Disposició Addicional Segona ja preveia, la Llei, que s'havia de preparar aquest planejament especial, d'acord amb la Llei d'Espais Naturals, i també, en el seu article cinquè, preveia, fins i tot, com els municipis anirien adequant els seus planejaments a aquest que s'hauria de fer. Com que amb aquesta reducció ens ha semblat a nosaltres que no es modificava gens l'essència i l'esquema i la forma del que era aquesta Llei, per això hem acceptat aquestes transaccions, i els donarem suport, juntament amb aquestes esmenes 6, 12, 13, 14, 21 i 23 que he dit anteriorment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sembla, doncs, que el que pertoca ara és posar a votació l'esmena transaccional que substitueix l'esmena número 2. No és així? *(Pausa.)*

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara sembla que hem de passar, doncs, a la votació del Dictamen de l'article 4.

Els qui siguin favorables... *(Ll. Sr. Masó s'aixeca per parlar.)*

El Sr. MASÓ : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Digueu, si us plau.

El Sr. MASÓ : Caldria, em sembla, votar el text del Dictamen de l'article número 3, abans.

El Sr. PRESIDENT : De l'article...?

El Sr. MASÓ : Número 3, que era l'article a què feia referència aquesta esmena que acabem de votar ara, però falta el tros que no ha estat modificat per aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Sí, d'acord, d'acord. Bé, doncs posem ara a votació el text del Dictamen per a l'article tercer, en la part que no ha estat modificada per l'esmena aprovada.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part d'aquest article quant al text del Dictamen ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Som ara a l'article sisè, que no té cap esmena. Per tant, podem passar a l'aprovació... Sí, que té l'esmena número 4, del Grup Socialista. Per defensar-la... Aquesta no ha estat defensada, almenys jo no ho he anotat; per tant, per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Efectivament, senyor President, a l'article 6 hi ha presentada l'esmena número 4, que no havia estat defensada, que el que vol és suprimir tot el text de la lletra a) de l'article sisè, apartat segon.

L'article sisè parla de la zona d'influència del Parc Nacional, i a l'apartat segon introdueix l'establiment d'aquesta zona d'influència. Diu que «l'establiment d'aquesta zona d'influència té les finalitats següents», i a l'apartat a) diu : «Fomentar les activitats tradicionals, sempre que assegurin un ús adequat dels recursos naturals», i a l'apartat b) diu : «Ordenar les activitats tradicionals que assegurin un ús adequat dels seus recursos naturals, i fomentar-ne altres de noves, compatibles amb el Parc Nacional, especialment aquelles que en faciliten el coneixement i la visita.» Es tracta, evidentment, d'una mala redacció. Nosaltres pensem que el que diu l'apartat b) subsumeix perfectament el que deia l'apartat a), i voldríem que es tendís més a «ordenar les activitats tradicionals» que a «fomentar activitats tradicionals», com és contingut en aquest apartat a què he fet referència.

Per tant, demanaríem a les senyores i els senyors diputats que, en recerca de la coherència del text final, aprovin el que era contingut en aquesta esmena número 4, del Grup Socialista.

(Ll. Sr. Masó s'aixeca per parlar.)

El Sr. MASÓ : Senyor President, des de l'escó mateix...

El Sr. PRESIDENT : Digueu, digueu.

El Sr. MASÓ : Nosaltres, primer, entenem que són dues qüestions diferents les que es plantegen a la lletra a) i la lletra b), que és «fomentar» i «ordenar». Nosaltres, el que creiem és que els espais naturals —i encara que, en aquest cas, de fet, l'aplicació d'aquest article no és dintre, pròpiament, del mateix parc natural, sinó a la resta del municipi afectat per aquest parc natural—, considerem que això no s'ha de convertir en una reserva, sinó que el que s'ha de fer és, donant compliment a allò que preveu la nostra Llei d'Espais Naturals, intentar mirar que hi hagi vida, que la muntanya i que aquestes zones no es despoï, que hi hagi l'activitat que hi ha d'haver; que les que ja hi són quedin ordenades i que es fomenti l'activitat suficient, sense malmenar, controlada per aquesta Llei, perquè aquestes comarques i aquests municipis continuïn tenint vida i això no es converteixi en una simple reserva, que d'aquí a quatre dies potser comportaria deixar les zones de l'entorn dels paratges

dels parcs nacionals despoblades i sense cap mena d'interès.

Per tant, com que nosaltres considerem que això és totalment diferent i que té interès, que és voluntat nostra que en els parcs, en els espais naturals hi hagi vida, que no siguin parcs naturals de museu, només, votarem en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Anem a posar a votació, doncs..., l'esmena número 6, no? És la que està pendent, oi? Perdó, la 4.

Els qui siguin favorables a l'esmena 4...

(*L'I. Sr. Ganyet s'aixeca per parlar.*)

El Sr. GANYET : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. GANYET : Em sembla que l'última votació que hem fet era la de l'article 3. L'article 4 i cinquè, no sé, no sé... Vaja, no tenim entès, aquí, que hagi estat votat, encara, perquè ha estat votada l'esmena transaccional a la número 2 i la resta del text del Dictamen de l'article número 3, que era el que estava alterat per l'esmena número 2. Però, per la resta, no hem fet posteriorment cap més votació; per tant, quedaria encara algun text per votar.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, hem de posar a votació el text del Dictamen per a l'article 4.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 4 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a la votació de la transaccional de l'article 5.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena transaccional per a l'article 5 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a l'article 5, que no té cap esmena... Sí, que ja ha estat substanciada.

Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen per a l'article 5, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen que acabem de descriure ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara som a l'esmena número 4, a l'article 6.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

(*L'I. Sr. Vice-president Primer substitueix el M. H. Sr. President en la direcció del debat.*)

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 4 ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article sisè.

Vots a favor, es posin drets.

(*L'I. Sr. Ganyet s'aixeca per parlar.*)

Perdó, perdó, un segon...

El Sr. GANYET : Per demanar la votació...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Separada?

El Sr. GANYET : ...separada de la lletra a) de l'apartat

segon, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé. Tot el text del Dictamen llevat de la lletra a) de l'apartat segon.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen, llevat de la lletra a) del punt 2, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon votar ara la lletra a) del punt segon.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a la lletra a) del punt segon ha estat aprovat per 65 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de les esmenes que no han estat retirades de l'article setè. Si aquesta Presidència no està mal informada, la primera d'elles és l'esmena número 6, que no ha estat retirada.

Per tant, vots a favor d'aquesta esmena es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Resta, per procedir a la seva votació, l'esmena número 12.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 12 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Correspon ara votar el text del Dictamen de l'article setè, llevat d'allò que ha estat incorporat, modificat o suprimit com a conseqüència de l'aprovació de les esmenes 6 i 12.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article 7 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon ara la votació de les esmenes 13 i 14, corresponents a l'article 8.

Diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Text del Dictamen corresponent a l'article 8, amb la incorporació de les modificacions aprovades en aquestes esmenes 13 i 14.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 8 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon ara la defensa de les esmenes corresponents a l'article 9, la primera de les quals és l'esmena número 15, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar aquesta esmena té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, amb la vènia de la Presidència, defensaria conjuntament les esmenes números 15, 16, 17, 18, 19 i 22.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. GANYET : I, si m'ho permet, encara, la 28, també.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Naturalment. Gràcies.

El Sr. GANYET : Té sentit defensar-les conjuntament, perquè totes i cadascuna d'elles tracten dels òrgans de govern del parc nacional : del Patronat. A aquesta qüestió, nosaltres hi donem una gran importància. Hi ha diferències de fons entre la filosofia que es desprèn de les esmenes del Grup Socialista i la filosofia continguda en el Projecte de Llei.

A nosaltres ens agradaria, perquè volem una gestió eficaç, que el Patronat sigui un òrgan autònom que asseguri una adequada coordinació entre les diferents administracions interessades; un mecanisme —perquè ens entenguem— semblant al que s'introdueix en la Llei d'Agricultura de Muntanya de l'Estat. Volem la primacia de la Generalitat, però hem de procurar la coordinació de la Generalitat amb les altres administracions interessades a fer una autèntica acció comuna de protecció del medi físic, d'una joia ecològica com és el Parc Nacional que estem tractant avui.

L'esmena número 15 era redactada de la següent manera : «El Patronat del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici és un organisme autònom amb personalitat jurídica pròpia, adscrit a efectes administratius al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és integrat de forma tripartida i paritària», és molt important, tripartida i paritària, «per representants de l'Administració de la Generalitat, de l'Estat i de les Administracions Locals amb termes municipals compresos dins l'espai protegit. En la seva composició s'integren també representants de les institucions científiques catalanes i de les associacions que es dediquin a la conservació de la natura, i també el director-conservador del Parc, que actua com a gerent.»

En l'esmena número 16 s'assegurava, es tendia a assegurar una autèntica autonomia de funcionament, que em sembla essencial, a l'hora d'assegurar també l'èxit de la gestió. Es deia que : «El Patronat del Parc Nacional ha d'elaborar, aprovar i, en el seu cas, modificar el seu propi Reglament, en el qual s'ha de determinar l'estructura de l'administració del Parc Nacional.» Per tant, no era bo que s'introduís la possibilitat d'interferència de la Generalitat o d'altres administracions en el si d'aquest Patronat que ha de ser autònom.

En l'esmena número 17 es feia una elaboració molt acurada, una autèntica ordenació de funcions del Patronat. Es deia que : «Són funcions del Patronat : elaborar anualment el pressupost i la proposta de programa de gestió, l'aprovació dels quals correspon al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Aquests documents han de contenir les previsions indicades a l'article 29.2 de la Llei 12/85, del 13 de juny, d'Espais Naturals», per tant, ens referim novament a aquella Llei d'Espais Naturals, que ha d'estar present en la discussió de la Llei que estem discutint avui, «b) Administrar els fons procedents de la utilització dels serveis del Parc o dels ajuts que lliurin al Patronat qualsevol tipus d'entitats o particulars; c) Aprovar provisionalment el Pla de Gestió i les seves revisions i vetllar pel seu compliment; d) Aprovar la Memòria Anual d'activitats i resultats

que el director-conservador del Parc ha d'eleva a la Direcció General de Política Forestal; e) Aprovar els programes específics a què fa referència l'article 8 d'aquesta Llei; f) Informar, amb caràcter previ i preceptiu, de qualsevol tipus de treballs, obres, aprofitaments i plans d'investigació que es pretenguin realitzar, inclosos en el Pla de Gestió; g) Informar dels projectes que despleguin els programes anteriors i dels d'investigació que es pretenguin realitzar a les reserves; h) Vetllar pel compliment de les normes establertes i proposar normes per a la més eficaç defensa dels valors i la singularitat del Parc Nacional; i) Promoure possibles ampliacions del Parc Nacional, així com la construcció i el condicionament dels accessos necessaris; j) Elevar propostes i realitzar qualssevol gestions que puguin ser beneficioses per al Parc.»

Volíem que se suprimís tot l'article desè del Projecte, en nom de l'autonomia de funcionament del Patronat que estem defensant, i també que se suprimís l'article 11. Es tracta de dues interferències claríssimes que nosaltres volíem eliminar.

A l'esmena número 22 el Grup Socialista introduïa, mitjançant una addició, una qüestió important. Era redactada de la següent manera : «El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'acord amb les administracions que integren el Patronat del Parc, ha d'establir un conveni de finançament per a les despeses que siguin necessàries per al compliment dels objectius de protecció i conservació del Parc i dels compromisos establerts en el Pla de Gestió i en els seus programes específics.»

Si volem que es produeixi una veritable coordinació entre les administracions interessades en la protecció del Parc i en el foment de les activitats que s'hi volen introduir, si hi ha d'haver una participació d'altres administracions, cal preveure convenis de finançament —després ho introduïrem de nou, perquè és una qüestió transcendental. Sabem que la Generalitat de Catalunya destina pocs diners al Parc Nacional d'Aigüestortes i a altres parcs nacionals; si es vol que altres administracions n'hi aportin, lògicament, s'han d'establir convenis perquè puguin trobar-se confortables, còmodes en aquesta acció comuna.

Són qüestions transcendents, no sabem si a última hora també s'haurà produït un canvi en el Grup de Convergència i Unió que entengui la conveniència de venir cap a les nostres posicions. Si no fos així, nosaltres pensem que l'acció de govern de les administracions públiques de protecció d'aquella joia ecològica ubicada al Pirineu seria francament minusvalorada.

Finalment, queda l'esmena número 28, que volia suprimir tot el text de la Disposició Tercera del Projecte de Govern. Aquesta Disposició diu que : «El Patronat del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici ha de quedar constituït dins el termini de dos mesos a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.» Nosaltres volem que es produeixi l'autonomia a què he fet repetidament referència i, lògicament, en dos mesos no crec que es pugui constituir, perquè, precisament, s'ha de donar aquesta bona avinença entre totes les administracions públiques presents en el Patronat.

Són qüestions, doncs, importants, que ens agradaria que fossin votades favorablement, perquè així actuaríem tots plegats, tots els grups de la Cambra a favor de la protecció física d'aquella part transcendental del Pirineu Català.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ricard Masó. *(Pausa.)*

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la composició del Patronat que proposa l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet, de fet, és, des de les tesis que habitualment exposa el seu Grup des d'aquesta tribuna, contradictori, perquè diu : «que hi hagi una tercera part de representants de l'Administració local, com a representants de l'Administració pública». Bé, doncs, en la proposta del text del Projecte de Llei n'hi ha una mica més d'una tercera part, perquè de catorze persones n'hi ha cinc, que són una mica més d'una tercera part. Per tant, la representació de l'Administració local, dels ens locals, en aquest Patronat supera les previsions, supera la proposta que fa el Grup Socialista en la seva esmena número 15.

Llavors, aquesta composició tripartida, que es diu en aquesta esmena, amb representants de la mateixa Generalitat, que el senyor Ganyet reconeix que se li vol donar primacia, però que, en canvi, els situa en un pla d'igualtat, segons la seva proposta, entre el Govern de Catalunya, l'Estat i els ens locals. O sigui que un terç, un terç i un terç.

El text del Projecte assigna set llocs als representants de la Generalitat, dos als de l'Estat i cinc als dels ens locals; és a dir que, si nosaltres també som Estat, entre els set que hi ha de Catalunya i els dos de l'Estat —un d'ICONA i un altre de l'Estat, pròpiament— representa que aquesta participació hi és. Altrament què voldria dir? Voldria dir que només considerem que hi haurà participació de l'Estat, que hi haurà ajuda, que hi haurà col·laboració si s'hi és amb una part al·lòquota, amb una part igual dels representants nostres, des d'aquí? Això suposo que no està en el pensament, és a dir, no està en el pensament del senyor Ganyet que això pogués passar. És a dir, no crec que pugui sospitar que pel fet de ser-hi amb una participació més petita, que si no és una participació amb el mateix nombre de persones que els que es pogués tenir des de Catalunya, no hi hauria llavors la col·laboració suficient. Això no crec que sigui en el pensament del senyor Ganyet.

Nosaltres aquí, en el Projecte de Llei, veiem que hi ha una proposta de set representants dels organismes administratius del Govern de Catalunya, dos de l'Estat i cinc dels ens locals. Per tant, aquesta proporció, ja ho dic, pel que fa als ens locals supera la proposta del Grup Socialista i per la resta, els dos terços que s'haurien de repartir entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, nosaltres creiem que en nom de la primacia —que el mateix senyor Ganyet reconeixia que s'havia de tenir des d'aquí—, la proporció de set a dos és la que correspon; hi ha una participació de dues persones, perquè puguin tenir les seves posicions, puguin expressar, manifestar i exercir les seves posicions determinades i això no creiem, en cap sentit, que hagi d'anar en detriment de la bona col·laboració, de la bona entesa que hi hagi d'haver entre l'Administració central, perquè continuï establint la seva ajuda per tirar endavant aquest Parc Nacional d'Aiguestortes.

Pel que fa a les funcions, el senyor Ganyet ens ha llegit tota la seva esmena, punt per punt, cosa que jo no faré, però sí que faré una observació, que és la següent : l'article 9 fa un seguit de referències al que seran funcions d'aquest Patronat i a l'esmena número 16 del Grup Socialista també hi ha una sèrie de

funcions relacionades, del que han de ser les funcions del Patronat —són les que ha llegit el senyor Ganyet. Però jo voldria dir que són les mateixes, el que passa és que les han canviat d'ordre. Per exemple, la funció primera, la que anava assenyada amb la lletra a) a l'article novè diu : «Vetllar pel compliment de les normes establertes...» etcètera, la descompon i a l'esmena del Grup Socialista tenen exactament la lletra h) i la lletra j); la funció que té la lletra b) en el Projecte de Llei, que diu : «Aprovar provisionalment el Pla de Gestió i les seves revisions i vetllar...» etcètera està recollit en els punts c) i d) de l'esmena socialista; la funció c) de l'article nou del Projecte de Llei, que diu : «Aprovar els plans específics a què fa referència...» és el que està recollit en la lletra e) de l'esmena socialista; el que diu la lletra d) del Projecte : «Informar dels projectes que despleguen els plans...» és el que està recollit en la lletra g) de l'esmena socialista; la funció definida en la lletra e), que diu : «Informar sobre qualsevol tipus de treballs... etcètera» és el que està definida en la lletra f) de l'esmena socialista. I no continuo per no allargar-me més, però si ho van mirant veuran que hi ha una coincidència, excepte potser en qüestions de redacció, però les funcions continuen essent les mateixes.

Per tant, atès que la composició del Patronat dona primacia —com ja suggeria el senyor Ganyet— a la Generalitat, atès que hi ha una gran representació dels ens locals —superior fins i tot a la proposada per l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet— i que les funcions que proposava l'article setze són les mateixes que s'expliciten en l'article 9, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes que fan referència a la composició i les funcions del Patronat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per tant, correspon ja la votació d'aquestes esmenes, que podríem fer conjuntament, si l'Il·lustre grup no hi té oposició. *(Pausa.)* Per tant, sembla que no... *(Pausa.)* Si? *(Pausa.)* Separadament? Quines? *(Pausa.)*

El Sr. VERAY : Per mi, s'haurien de fer separades; la setze i la disset conjuntes, i les altres separades.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No. De moment, la quinze sola. La setze i la disset, quan arribin les altres esmenes ja ho indicarà l'Il·lustre Diputat.

El Sr. VERAY : No, no, la 15 sola, després la 16 i la 17.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perfecte. De moment, prou.

Esmena número 15.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de les esmenes 16 i 17.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 40 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara el text del Dictamen. Text del Dictamen per a l'article 9, si no s'indica cap votació separada, conjuntament.

Vots a favor del text del Dictamen, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 58 vots a favor, 34 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara la votació de l'esmena 18, corresponent a l'article 10.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

Text del Dictamen per a l'article 10.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article 10 ha estat aprovat per 58 vots a favor, 34 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 19, a l'article 11.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 19, a l'article 11, ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

Text del Dictamen per a l'article 11.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article 11 ha estat aprovat per 58 vots a favor, 34 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 20, a l'article 12, del Grup parlamentari Socialista. Per fer-ho, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Senyor President, amb la seva vènia, defensaria conjuntament l'esmena número 20...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci!

El Sr. GANYET : ...i l'esmena número 24.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. GANYET : Que són les dues últimes que queden, perquè anuncio la retirada de l'esmena número 25, també.

L'esmena número 20 demanava la supressió de la referència que es fa en l'article 12, paràgraf segon, als notaris i registradors. Deia : «els notaris i registradors no autoritzaran ni inscriuran, respectivament, les escriptures corresponents sense que s'acrediti prèviament la pràctica d'aquesta notificació». Senyores i senyors diputats, senyor President, es tracta d'un problema de constitucionalitat que afecta el dret processal. Caldria buscar, en tot cas, una fórmula contractual amb el Col·legi de Notaris i Registradors. No sembla adequat que nosaltres ho tractem en el text de la Llei.

I respecte a l'esmena número 24, a l'article 16, és de pura supressió, perquè es tracta d'una pura redundància i no ens sembla a nosaltres que el text d'una llei hagi d'entrar en aquests detalls.

Per tot això, senyores i senyors diputats, els demanem el vot favorable a les esmenes números 20 i 24, presentades pel Grup Socialista.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. El senyor Ricard Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ : Sí, senyor President, des de l'escó mateix.

Pel que fa a l'esmena a l'article número 12, nosaltres entenem que això és una mesura més de protecció. O sigui, del que es tracta és d'evitar que hi pugui haver transaccions de finques i que, per no haver-se fet un tràmit administratiu previ, s'incorregués en contradicció amb el que preveu aquest article. Llavors, tot allò que puguin ser cauteles per assegurar que en el primer parc nacional que es crea per llei d'aquest Parlament poguessin haver-hi transmissions de finques, fins i tot relatives, les que fossin, però que se saltessin aquest article i que llavors s'hagués d'anar per una altra via a recuperar-ne els drets que es preveuen, ens sembla que és molt millor, molt millor per a la mateixa seguretat i per a la major protecció de l'espai, mantenir el text del Projecte de Llei.

Per altra part, el que és acció pública, de fet qualsevol ciutadà en d'altres tribunals pot recórrer davant dels actes de l'Administració, però aquí es fa menció que és pública l'acció davant d'organismes administratius i el Tribunal Contenciós, com s'ha fet repetidament en les altres lleis de protecció aprovades per aquest Parlament, i amb vots del Grup Socialista també.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Esmena que posem a la consideració dels il·lustres senyors diputats.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen per a l'article 12.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Correspon ara la votació de les esmenes corresponents a l'article 13, esmenes 21 i 22, que, si no s'indica el contrari, es votarien conjuntament.

El Sr. MASÓ : No, senyor President. Demanariem, si us plau, si es poguessin votar separatament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé, moltes gràcies.

Esmena 21.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Esmena número 22.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen per a l'article 13, tenint en compte que s'ha incorporat la modificació aprovada a l'esmena 21.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 57 vots a favor, cap

en contra i 20 abstencions.

Esmena número 23, a l'article 14.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 23 ha estat aprovada per unanimitat dels presents. Modificació que s'incorpora al text del Dictamen que sotmetem a l'aprovació dels senyors diputats.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Text del Dictamen per a l'article 15.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article 15 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon ara la votació de l'esmena 24, a l'article 16.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen per a l'article 16.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Podríem votar el text del Dictamen per als articles 17, 18 i 19, ja que ha estat retirada l'esmena, i també les disposicions... No, ho votarem després perquè hi ha esmenes, encara resta una esmena. Per tant, aquests tres articles, 17, 18 i 19.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 17, 18 i 19 del text del Dictamen han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Correspon ara la votació de les disposicions finals, però prèviament votaríem una esmena, l'esmena 26, del Grup parlamentari Socialista. Ja que la 27 i la 28 han estat retirades, resta la 26. *(Pausa.)* Retirada també? Perfecte.

Per tant, ara sí que podem votar les Disposicions Primera, Segona, Tercera, Quarta, Cinquena, Sisena, Setena, si no hi hagués inconvenient podríem votar els annexos... La tercera part. Molt bé. Doncs votarem en primer lloc les disposicions finals, llevat de la tercera.

Vots a favor de les disposicions finals fins a la setena, llevat de la tercera, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Les Disposicions Primera, Segona, Quarta, Cinquena, Sisena i Setena han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Disposició Final Tercera.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Final Tercera ha estat aprovada per 61 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació final amb els Annexos, el Títol i els títols de la Llei i l'Exposició de Motius.

Vots a favor d'aquest conjunt, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els Annexos, l'Exposició de Motius i el Títol i els títols han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Aquesta Presidència ofereix als grups el corresponent torn d'explicació de vot. Té la paraula, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, l'Il·lustre Diputat senyor Marc Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Gràcies, President. Al llarg d'aquesta votació, s'ha fet palès, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, que tots estàvem bastant d'acord en la part fonamental de la Llei que acabem d'aprovar. Certs matisos, certes posicions ja es van presentar amb discrepàncies indubtablement dintre de la Comissió; van ser acceptades esmenes, agraïm les que es van acceptar de les nostres esmenes, i avui s'ha fet palès aquí que hi havia algunes petites discrepàncies, però que no eren fonamentals. Ara bé, volem posar en clar el perquè de la nostra reserva —de la qual cosa vàrem fer esment en Comissió— envers aquesta Llei del Parc Nacional d'Aigüestortes i Sant Maurici. I que consti que vam assenyalar a un estimat col·lega de la coalició governamental, en sortir, que ens va fer alguna pregunta amable, cordial, va estar mirant i somrient... no? de la nostra posició, i és que tenien interès de deixar pendent un aspecte que no és precisament ni del fons ni dels matisos de la Llei, sinó de la forma; continuem encara votant lleis, discutint lleis en les quals es fa esment a disposicions legals del Govern central —sigui en forma de lleis, decrets, ordres— posant-les en català. Creiem que això és un error, perquè, en el futur, qui hagi de treballar aquestes lleis, amb el pas dels anys, no se sap, hi ha un moment, a quin cos legislatiu es refereix, si al de Catalunya, aquest Parlament, o bé al de les Corts de l'Estat espanyol. Per corregir això, i respectant el dret de no traduir el títol de les obres d'altres, som partidaris que, quan es tracti de disposicions legals provinents del Govern central, es guardi la forma en què surt en els periòdics oficials de l'Estat espanyol.

Dit això, passarem ràpidament a un aspecte menys àrid. Com s'originà el nom d'Aigüestortes? Crec que bé cal deixar constància a la Cambra de l'origen d'un nom d'un parc nacional de la importància del que ara hem estat cercant de legislar, amb tot el que és la seva organització, manteniment, etcètera.

Bé, es tracta d'un pla en un relleu valent i magnífic, que és el resultat, aquest pla, del coronament, per part de sediment d'origen fluvial, d'un antic llac glacial de principis, segurament, del quaternari. La sedimentació es realitzà en estrats de materials alluvionals, dipositats horitzontalment, completament horitzontalment, i que cap posterior moviment orogènic ha modificat. Per la superfície d'aquesta acumulació de material, corren les aigües del riu Sant Nicolau i dels seus afluents; i aquestes aigües fluvials no han arribat a formar una única llera, però sí un ambient on els meandres i les aigües divagants formen un paisatge que comprèn d'illes i prats d'aquí les «aigüestortes» com es veu quan un mira el paisatge.

I, per acabar, hem trobat en un text en espanyol dels anys cinquanta, el nom d'Aigüestortes amb la traducció realment divertida —ja sabem que els toponímics no se solen traduir— de «Aguastuertas». I perquè consti ho deixem aquí; eren coses d'aquell temps.

Moltes gràcies, President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Algún altre Grup desitja fer explicació de vot? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, després de l'exercici del bon humor parlamentari que coneixem i apreciem de l'Illustre Diputat que m'ha precedit en la paraula, el Grup Socialista farà una explicació de vot.

Com vostès saben perfectament, el parc d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici és un parc nacional de llarga història —abans el senyor Miró i Ardevol ha explicat una mica els senys inicis. Un parc nacional que feia temps que esperava aquesta classificació, que per a nosaltres no és una reclassificació, sinó que es tracta, o s'ha de tractar d'una autèntica classificació. El Grup Socialista confereix una importància molt gran al conjunt de valors paisatgístics i ecològics presents a l'àrea protegida, que li atorguen una consideració especialíssima en el context català, pirinenc, i m'atreiria a dir en el context del migdia d'Europa. El Grup Socialista ha treballat en aquesta Llei, ha presentat més de seixanta esmenes, de les quals se n'han aprovat més de cinquanta, i és una llàstima que no s'hagi arribat a un acord per a aquest bloc important d'esmenes que feien referència a la configuració del Patronat, i a la participació de les diverses administracions, que han de conjuntar els seus esforços per assolir una autèntica protecció del medi físic.

Al llarg de la discussió del Projecte de Llei, el Grup que represento ha posat especial èmfasi en els següents criteris : que s'utilitzin les lleis catalanes, quan n'hi hagi, a tot; en aquest cas, teníem la Llei d'Espais Naturals, 12 del 85. També, que cal basar-se en instruments de planejament urbanístic i de gestió, a fi i efecte d'evitar els problemes ocasionats pel caràcter generalitzador de la legislació, perquè les lleis no han de ser ambigües enfront dels instruments urbanístics; calen instruments urbanístics, en un cas com el que ens ocupa, que emprin tècniques de zonificació que facilitin la coordinació entre els diferents departaments de la Generalitat interessats en la protecció de la natura; en aquest cas, el Projecte era, i ha continuat essent, en part, massa unilateral per part del Departament d'Agricultura, que és un element negatiu que em veig obligat a posar de manifest. Hem volgut també insistir en l'autonomia del Patronat i en la configuració d'aquest com a eina fonamental de cooperació entre les diverses administracions interessades en l'èxit de la protecció d'aquest espai; i em sembla del tot convenient que s'arribi a l'acció comuna a partir de fórmules de conveni entre elles. No s'ha volgut acceptar, és una llàstima. Per tant, hi ha hagut un conjunt d'esmenes del Grup Socialista orientades a dotar de major autonomia, independència i representativitat el Patronat, i la fórmula que nosaltres defensàvem, el caràcter tripartit del Patronat : Generalitat-Estat-Administració local, ens semblava una fórmula que podia ser molt eficaç per aconseguir els objectius que ens havíem marcat. Hem procurat també tancar les esquerdes o

vies excepcionals que el Projecte permetia, mitjançant mecanismes adequats de justificació d'alternatives i mesures correctores. I, finalment, hem intentat temporalitzar els compromisos, i ens semblava que el període màxim de dos anys era força adequat per tirar endavant tots els instruments necessaris per a la protecció.

Vull fer una consideració final, un advertiment; un advertiment davant la creixent consolidació de l'Administració catalana, senyores i senyors diputats, senyor President, com una immensa i engreixada màquina de propaganda : es diu molt, per part de l'Administració catalana, i es fa poc. El Conseller parlava, fa uns dies, a un important mitjà de comunicació, que es dedicaven 80 o 90 milions de pessetes a la protecció del medi natural, amb grans titulars; jo vull recordar només que a Andalusia s'empren milers de milions de pessetes en aquesta mateixa partida. Ha sortit fa molt pocs dies, també, un programa de televisió, es diu *135 escons*. En aquest programa, interpellats pel periodista, els alcaldes de Boí i d'Espot no sabien res d'aquesta Llei, ningú del Govern de Catalunya els havia explicat res. No és un bon camí; no és un bon camí perquè, qui ha de ser protagonista de la protecció? Sobretot les persones directament interessades que viuen al més a prop.

També —i acabo, senyor President—, el director del parc es mostrava decebut, en aquest mateix programa, pel baixíssim nivell d'inversions de la Generalitat; fins i tot deia que eren minses, insuficients i ridícules; i hem de comprovar, de constatar que s'ha viscut i s'ha actuat, sobretot, gràcies a les aportacions de l'Estat. Els visitants poden constatar, lamentablement, en quina situació de greu degradació i abandó —gairebé diria de tercer món— es troba aquest espai que volem protegir amb la Llei aprovada avui, aquesta autèntica joia ecològica.

Per tant, jo acabaré el meu tràmit d'explicació de vot amb unes paraules que poden ser dures, però que dic amb una profunda convicció : tant per al parc natural del Cadí, com per als aiguamolls de l'Empordà, com tots els espais protegits i, lògicament també, per a Aigüestortes i l'Estany de Sant Maurici, senyors del Govern de Catalunya, menys propaganda i més fets.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se finalment al representant de Convergència i Unió, Illustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, és sabut, es diu que en una intervenció parlamentària és més fàcil fer canviar d'opinió que fer canviar de vot; i, en aquest sentit, ens complau constatar que, si bé el vot de l'esmena a la totalitat no ha estat canviat, sí que devem haver aconseguit fer canviar l'opinió. Ja hem vist amb satisfacció com es votava unànimement l'article primer que diu : «Finalitat : establir un règim jurídic especial per al parc nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici i reclassificar-lo», i també el títol de la Llei, que diu : «Projecte de Llei sobre Reclassificació del Parc Nacional d'Aigüestortes»; és a dir, que s'ha votat a favor allò que, segons els arguments que havien estat defensats en l'esmena de retorn, no podia ésser votat. Si no hagués estat per aquest convenciment que aquesta rectificació de criteri és fruit dels torns fets des d'aquesta tribuna, aquest canvi en el vot hauria estat una incoherència molt impròpia, en aquest cas, dels il·lustres senyors diputats. Per tant, nosaltres tenim el con-

venciment que la proposta feta del Projecte de Govern ha estat, finalment, unànimement acceptada per aquesta Cambra.

Hem votat favorablement perquè els temes, que semblaven amb punts de vista contradictoris per part d'algun grup, han estat, al final, tots tractats adequadament. La referència al planejament especial, que ja constava en el Projecte, en la Disposició Final Segona i en l'article cinquè, han estat explicitats a voluntat i a petició d'esmenes de diferents grups, sobretot del Grup Socialista, però ha quedat de tal manera que ens sembla —ens ha semblat a tots; la prova és que s'ha votat unànimement— que recollia l'esperit volgut per tots plegats.

En segon lloc, nosaltres hem votat també la composició del Patronat segons el Projecte de Llei, no segons les esmenes —hem rebutjat unes esmenes—, perquè ens ha semblat —i ja ho he dit en la intervenció anterior— que aquesta era la composició i les funcions que havia de tenir.

D'una cosa tots ens hem de congratular : aquest és el primer parc nacional que hi haurà a Catalunya votat per aquest Parlament. Amb aquesta Llei, esperem poder acabar amb la situació anòmala d'un paratge, d'un espai del territori català sobre el qual aquest Parlament té competència per protegir-lo, on es trobaven, estranyament, dues administracions —la de l'Estat i la de Catalunya—, i que ara podran continuar col·laborant i ho faran —esperem que ho faran—, però amb un marc adequat i basat en les lleis nostres d'aquest Parlament.

Finalment, vull agrair l'esforç de tots, que ha fet possible que avui aquesta Cambra aprovés aquesta Llei, quasi unànimement —unànimement, podríem dir—, només amb el rebuig de nou esmenes, i aquest resultat final és el resultat de la voluntat de diàleg i entesa que hem volgut i que hem tingut tots plegats. Felicitem-nos, doncs, que avui aquest Parlament, en la seva línia de protecció del país, de protecció de la natura, hagi donat via a aquest nou parc nacional.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Proposició de Llei Forestal de Catalunya

Correspon ara el punt següent de l'ordre del dia, el tercer : Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la Proposició de Llei Forestal de Catalunya.

Aquesta Presidència vol indicar si algun membre de la Comissió ha estat encarregat de presentar el Dictamen. *(Pausa.)* No essent així i no havent-hi cap esmena ni vot particular per defensar en el Ple, i, si no s'indica el contrari, procediríem a la votació global de tot el text del Dictamen.

Per tant, votació global de tot el text del Dictamen.

Diputats que estiguin a favor de tot el text del Dictamen, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen corresponent a la Proposició de Llei Forestal de Catalunya ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon ara oferir als diferents grups el corresponent torn d'explicació de vot. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Graells, per posicionar-se en nom del Grup de Conver-

gència i Unió.

El Sr. GRAELLS : Senyor President, senyores i senyors diputats, vull recordar que el Conseller senyor Miró va encomanar al Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, a finals de l'any 1984, en iniciar-se aquesta legislatura, un dictamen respecte a l'oportunitat d'una llei per a Catalunya.

En aquest Dictamen es van definir els principis i els objectius que després solament restaria articular. Els consellers escollits per redactar aquest primer document van ser el senyor Francesc Robert Graupera —avui Director General de Política Forestal—; el senyor Emili Garolera i Bohils —propietari forestal—; el senyor Jordi Romeva i Manadé —tècnic forestal de la Diputació de Barcelona. Van participar-hi posteriorment també, sota la coordinació del Conseller senyor Miró, el senyor Manolo Martín Arnáiz —aleshores, Director General de Política Forestal—; el senyor Juan del Peso Díaz —Cap del Servei de Protecció de la Natura—; el senyor Josep Ruhí Babot —Cap de Servei de Boscos i Pastures—; el senyor Agustín Luna i Serrano; el senyor Josep Maria Ribot; el senyor Pineda i el senyor Lluís Planas de Farnars. Van ser també consultades distintes associacions forestals, com la del Berguedà, del Solsonès, l'Associació de Rematans, tècnics forestals i d'altres erudits. A tots aquests companys de treball, a tots ells, volem manifestar el nostre agraïment.

Aquest Dictamen, articular en un projecte de llei i amb el consens del Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, va ser presentat al Parlament de Catalunya l'any 1986, i aquest Parlament decidí el mateix any 1986 tramitar el Projecte de Llei de Catalunya per ponència conjunta sobre la base dels textos dels dos projectes de llei presentats : el del PSC i el de Convergència i Unió.

Per part de Convergència i Unió, hem estat ponents d'aquesta Llei el Diputat Josep Oriol Suñer i Carbó i aquest Diputat que vos parla, i va ser per a nosaltres un dels objectius que ens vam proposar, que aquesta fos una Llei consensuada. Si això ho hem aconseguit ha estat per la bona disposició que en tot moment hem trobat en tots els altres ponents; en el fons, crec que tots plegats preteníem el mateix.

En aquesta fase, vull destacar la gran col·laboració de síntesi, duta a terme pels senyors Francesc Robert Graupera, Director General de Política Forestal; Joan Mauri i Majó, coordinador de l'Àrea d'Agricultura —parcs— de la Diputació de Barcelona; Joan del Peso Díaz, Cap de Servei de Protecció de la Natura; Joan Ignasi Castelló, Cap de Serveis de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona, i el senyor Agustín Luna. Tasca que, sense dubtar-ho, va facilitar que s'arribés a aquest consens.

Senyores i senyors diputats, d'aquesta Llei voldria destacar el Pla de Política Forestal, gràcies al qual podrem conèixer la situació dels nostres terrenys forestals, la seva vocació, les seves potencialitats i els seus dèficits, que permetrà dur a terme una política forestal emparada en el coneixement real del nostre patrimoni forestal. Vull remarcar també d'aquesta Llei que les accions protectores dirigides a mantenir la dinàmica forestal per evitar erosions i degradacions serà la mateixa, sigui quina sigui la titularitat del bosc —pública o privada. La Llei no distingeix cap acció en funció de la titularitat, i això farà —al nostre entendre— molt més efectiva la intervenció de la Direcció General de Política Forestal. Així mateix, és de ressaltar el

fet que la gestió dels terrenys forestals declarats d'utilitat pública pugui ser duta a terme, amb l'aprovació d'aquesta Llei, pel mateix municipi, quan així ho desitgi i demostrï tenir els recursos adients.

Vull emfasitzar la figura del Centre de Propietat Forestal, centre que es crea amb aquesta Llei com a òrgan desconcertat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i que dona als titulars dels boscos que practiquen una silvicultura professional un instrument de participació i d'acció política forestal.

Crec oportú recordar el que deia en la presa en consideració del Projecte de Llei presentat pel Grup Socialista en aquesta Cambra. Per a nosaltres, una bona Llei forestal per a Catalunya serà aquella que tot i exigint imperativament la intervenció de l'Administració forestal, en qualsevol cas de degradació o de mala utilització dels terrenys, en defensa de tots aquests valors intrínsecs del bosc i que estan per sobre de tots els interessos, a la vegada dona i genera confiança, i per això és obligat veure el sector forestal com a professionals que estimen la seva tasca i que necessiten desenvolupar-la amb la responsabilitat i no pas amb la frustració que genera el fet d'estar burocràticament encaçats i inútilment intervinguts. La creació del Centre de Propietat Forestal ha estat la resposta a aquesta responsabilitat i a aquesta confiança; confiança i col·laboració imprescindibles, al nostre entendre, entre Administració i sector per aconseguir els objectius que es proposa aquesta Llei.

Són idònies també les accions que es preveuen en la lluita contra incendis forestals i en la prevenció de plagues, i és de destacar l'atribució que se li dona a l'Administració forestal d'actuar en terrenys forestals en perill de qualsevol inici d'erosió o de degradació declarant-los zona d'actuació urgent, i pot fins i tot expropiar temporalment l'ús del terreny si els titulars no duen a terme les accions adequades.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup està molt satisfet d'aquesta Llei que acabem d'aprovar, i no tan sols perquè creguem que serà un bon instrument per conèixer, conservar i millorar el nostre patrimoni forestal, o perquè es podrà fomentar i potenciar i millorar la producció, o perquè ens permetrà a tots gaudir d'una natura millor i menys degradada. El nostre Grup vol manifestar en aquesta explicació de vot la seva especial satisfacció perquè aquesta Llei hagi estat aprovada per la unanimitat de tots els grups parlamentaris. Tots hem hagut de fer concessions per aconseguir-ho, però, per la virtut que li dona aquest consens, aquesta Llei té més valor i és més preada per tots nosaltres, perquè cada català, tingui la concepció política que tingui, se la podrà considerar seva. No és la Llei del PSC, no és la Llei d'Aliança Popular, no és la Llei d'Esquerra Republicana, no és la Llei del PSUC, no és la Llei de Convergència i Unió : és la Llei de tots plegats i, a la vegada, és la Llei de cada un de nosaltres. Jo diria que aquesta és la Llei d'un poble responsable que estima la seva natura.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El senyor Pere Ayguadé té la paraula per fer també la corresponent explicació de vot en nom del seu Grup, el Grup parlamentari Socialista.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, m'agradaria, abans d'entrar de ple en l'explicació de vot, fer una breu història del que ha estat aquesta Llei.

M'agradaria recordar que en l'anterior legislatura, en aquest Parlament —i per unanimitat— es va aprovar una proposta de resolució, la qual comanava el Consell Executiu a presentar, al cap d'uns pocs mesos, un projecte de llei d'aprofitaments forestals. Després dels continus incompliments del Consell Executiu respecte a això, ja al final de la legislatura, i davant la impossibilitat d'aprovar-la, va ser presentada una llei d'aprofitaments forestals en aquesta Cambra. El mateix Grup de Convergència i Unió va presentar en aquella llei tantes esmenes com articles tenia la llei.

Posteriorment, i en aquesta legislatura que en aquests moments estem ja acabant, va ser amb el continu seguit de períodes de sessions anunciada la presentació d'un projecte de llei de política forestal, superant, això sí, el criteri antic d'una llei d'aprofitaments. Va haver, però, de succeir la tragèdia de l'any 1986, d'aquell estiu nefast per al nostre país, en el qual milers i milers d'hectàrees de Catalunya es cremaren, perquè la ciutadania, i també els grups d'aquesta Cambra, prenguessin consciència de dotar Catalunya de l'eina eficaç per solucionar els problemes forestals. És llavors quan el Grup Socialista realitza una tasca de substitució i presenta a aquesta Cambra una Proposició de Llei Forestal de Catalunya, que és presa en consideració per la totalitat dels grups parlamentaris presents. A la vegada, entra en un seguit de negociacions, i s'expliciten en la presentació d'aquella proposició de llei, perquè en ponència conjunta es treballés —per part de tots els grups polítics— en una sola llei per al nostre país.

Caldria destacar en aquest primer període les intervencions decidides de diputats com el senyor Joan Ganyet o el senyor Esteve Tomàs, i el mateix Conseller d'Agricultura, que, amb la seva posició, van permetre la possibilitat que s'arribés a una posició d'acord absolutament positiva per aconseguir una llei de consens en aquesta Cambra.

El Grup Socialista partia, en aquells moments, d'un profund convenciment : del convenciment que havia de superar una Catalunya en blanc i negre; en blanc, per la feina no feta, i en negre, per la cendra dels nostres boscos. Calia el convenciment de dotar Catalunya dels instruments eficaços d'una política forestal, i un tercer convenciment, que Catalunya actués de motor respecte a les altres comunitats autònomes, perquè aquestes també elaboressin i aprovessin lleis forestals, que, amb la realitat i la identitat pròpia i diferent de cada regió o nacionalitat de l'Estat espanyol, pogués donar solució als problemes que avui viu el medi, i, en general, el sistema.

Explicitàvem, en la presentació de la Proposició de Llei Forestal, del Grup Socialista, qüestions com aquestes : «La presa en consideració de la Proposició de Llei que avui els proposem, senyores i senyors diputats, no vol ser una proposició de llei que sigui discutida en una sola direcció i per un sol partit, amb el protagonisme d'aquest. Volem que sigui una tasca unitària.»

»En aquesta qüestió, que és un problema nacional, no volem les baralles ni les discussions, ni les polèmiques, perquè volem una solució decidida. Dèiem també que la Proposició de Llei que posa a la seva consideració és tan sols un pas endavant, un pas endavant de la situació actual que hem patit fins ara; un pas no més enllà del que la societat catalana desitja dels grups parlamentaris, dels quals esperem unitat i solució respecte al problema que jo he especificat com a nacional; un pas endavant

que tenim la seguretat que serà donat en la direcció correcta, si vostès voten favorablement aquesta presa en consideració.»

»Nosaltres estem segurs que el país s'ho mereix, a la vegada que ho necessita.»

En aquells moments, la Cambra va votar d'una manera majoritària, i durant més d'un any i mig s'ha realitzat una tasca importantíssima amb la col·laboració des de fora i des de dintre del Parlament, com molt bé ha dit el senyor Josep Maria Gralls, de diferents personalitats, des del punt de vista tècnic i des del punt de vista polític. Jo en voldria citar alguns: els senyors Josep Lluís Herranz, l'Antoni Massa, Antoni Ferrero, en Ramon Espinach, el Miquel Àngel Villamuera, l'Ignasi Castelló i en Joan Mauri, el senyor Joan del Peso o el senyor Robert Graupera, el senyor Agustí Luna, que han actuat en tot moment com grans partícips de la Llei i sense els quals no s'hauria arribat a la conclusió a la qual hem arribat.

Avui, un any i mig després, podem presentar-nos en aquest Parlament amb una Llei aprovada amb el consens total dels grups polítics; una Llei que significa superar els criteris de la Proposició de Llei socialista; superar els criteris del Projecte del Govern, perquè aquest Projecte de Llei... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau!

El Sr. AYGUADÉ: ...que avui aprovem significa la suma de tots dos. També superar els criteris del passat, d'un passat proper, amb la Llei d'Aprofitaments Forestals, perquè avui aprovem una llei de marc general, i també el passat més llunyà, amb la Llei de forests, ja que la Llei Forestal de Catalunya, que avui aprovem, defineix com a objectiu últim de la Llei la voluntat de mantenir i incrementar les superfícies forestals del país, i que els aprofitaments del bosc es facin segons els principis de conservació i millora de les masses forestals.

La Llei Forestal de Catalunya introdueix la novetat de considerar que la gestió dels terrenys forestals públics i privats correspon als seus titulars, inclosos dels declarats d'utilitat pública; estableix, doncs, una clara diferència amb la Llei de forests, que establia que l'Administració dels boscos d'utilitat pública corresponia exclusivament a l'Administració forestal. Estableix un pont entre la legislació forestal i les lleis urbanístiques. La Llei Forestal de Catalunya introdueix per primer cop una gradació dels plans que involucren la totalitat del sector, i introdueix per primera vegada un conjunt d'avantatges per als particulars decidits a establir per a les seves explotacions plans tècnics de gestió.

En comparació amb la Llei de forests del 57, la Llei Forestal de Catalunya s'ocupa més extensament i amb més profunditat d'obrir camins per a la solució de l'actual problemàtica de la propietat forestal particular, creant noves formes organitzatives, regulant les línies bàsiques de foment i determinant les obligacions de la propietat amb la intenció última de cercar vies que facin compatible la valoració del bosc particular amb els seus indubtables valors generals per al conjunt de la societat.

La Llei Forestal de Catalunya crea mecanismes que, desenvolupats convenientment, poden resoldre la problemàtica de la reforestació d'àrees degradades de baixa rendibilitat; la creació del Fons Forestal de Catalunya, per exemple, és una novetat important respecte a la Llei de forests del 57. La Llei Forestal de Catalunya obre possibilitats per a l'organització del mercat i del subsector de transformació, respecte a lleis anteriors,

en crear, entre altres mesures, la Taula Intersectorial amb aquests objectius. Per a la prevenció i la lluita contra incendis, la Llei Forestal de Catalunya consolida les agrupacions de defensa forestal, amb la qual cosa introdueix notables diferències amb les visions poc participatives de la legislació anterior.

La Llei Forestal de Catalunya defineix, per primera vegada en la legislació espanyola forestal, les zones d'actuació urgent, amb l'objectiu d'agilitar les actuacions de l'Administració en àrees degradades o en perill de degradació.

La Llei Forestal de Catalunya introdueix per primer cop la possibilitat de delegar a les entitats locals tasques d'inspecció dels aprofitaments, la qual cosa obre noves possibilitats de cooperació i col·laboració amb els municipis, que en la Llei de forests del 1957 quedaven marginats del coneixement i el control dels aprofitaments forestals que es realitzaven al seu territori.

La Llei Forestal de Catalunya, en definitiva, crea un marc que donarà eines suficients al Consell Executiu per actuar en política forestal.

Tenim la seguretat que aquesta Llei tindrà una llarga i fructífera durada, una llei de llarga pervivència, tan llarga com ho són, en alguns casos, els arbres més longeus de les nostres forests.

No hem d'oblidar, senyores i senyors diputats, el passat en el present per construir el futur, ja que la Llei estableix un marc legal que permet l'actuació decidida i eficaç, i que caldrà, doncs, la voluntat política d'actuació, d'imaginació, perquè el passat era una tragèdia, en el present, que significa la reconciliació de tots els grups polítics envers una solució d'un problema que ha conscienciat tota l'opinió pública, i el futur, que esperem que sigui molt millor del que hem viscut en el passat. Un futur vist des de perspectives diferents; segurament, d'una part de la Cambra, des d'una perspectiva conservadora, d'una altra part de la Cambra, d'una perspectiva de majoria nacional i de progrés.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al senyor Víctor Torres posicionar-se, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. TORRES: Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, efectivament, poques vegades s'haurà assolit en aquesta Cambra un consens tan generalitzat com el que s'ha assolit amb la Llei que acabem d'aprovar. És el fruit d'un estudi detallat i minuciós dels textos de què ha disposat la Ponència conjunta, i podem presentar avui una legislació forestal que obre les portes a una actuació en profunditat en els àmbits de la conservació, la prevenció, els aprofitaments, la producció, la formació professional i el capítol —malaauradament indispensable— de les infraccions i de les sancions.

L'elaboració d'aquesta Llei ha estat difícil i, per què no dir-ho?, lenta. I ha estat lenta, sobretot, si tenim en compte que durant la primera legislatura —com recordava fa un moment l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé— ja s'havia desbrossat considerablement el terreny.

I és evident que tot el temps que s'ha passat a la recerca d'un compromís global ha de deduir-se de l'inici de l'aplicació dels preceptes normatius, alguns dels quals són realment urgents. Sortosament, un darrer esforç de comprensió per part de tots els grups parlamentaris haurà permès que aquesta llei quedi

aprovada en el límit de la present legislatura, evitant així un ajornament perllongat que hauria estat molt perjudicial per als nostres boscos.

No cal dir, doncs, que ens en felicitem molt sincerament, i que, sense perdre temps convé ara que es posi mans a l'obra per tal de traduir en realitats concretes els objectius generals que la Llei ens assenyala, i posar en marxa, al mateix temps, tots els organismes i entitats de nova planta que caldrà estructurar i posar en moviment. I la feina no serà fàcil, perquè d'objectius genèrics n'hi ha molts, i són molt ambiciosos. Fomentar, impulsar, promoure, adequar, realitzar, preveure, protegir, etcètera... I les estructures orgàniques que cal posar en peu també són nombroses i amb un possible i ric contingut. Citem-ne algunes: establiment d'un pla general de política forestal; establiment de plans de producció forestal; elaboració de l'inventari forestal de Catalunya; creació del catàleg de forests; creació del Centre de la Propietat Forestal i regulació de les seves funcions; elaboració d'un pla tècnic per a la persistència i producció de soleres; creació dels registres d'agrupacions de defensa forestal; creació del Fons Forestal de Catalunya; establiment de plans tècnics de gestió i millora forestals; elaboració de programes d'oferta pública de productes forestals, taules sectorials, etcètera.

Sort que, sense esperar l'aprovació d'aquesta Llei, s'han anat posant les fites d'una actuació forestal que podem considerar com les pioneres d'una política de defensa i millora de la riquesa forestal del nostre país. I citem, per exemple, el programa «Foc Verd», que ja permetia, quan es va aprovar, moltes de les actuacions compreses i previstes en la present Llei.

Benvinguda sigui, doncs, aquesta Llei que ve a enriquir el *corpus* legislatiu català al final d'aquesta legislatura, però hem de dir una vegada més el que hem dit en ocasió d'altres explicacions de vot: convé que els resultats de l'aplicació de la Llei corresponguin a les esperances que ha suscitat. Que no ens succeeixi com amb altres lleis, com, per exemple, la Llei de muntanya, fruit també d'una lloable tasca d'equip, llarga i difícil, en la qual vàrem posar una gran quantitat de treball i d'illusos, i que s'ha revelat com un instrument portador, en definitiva, de més decepcions que satisfaccions.

És, doncs, amb el desig que el nou Executiu que sorgirà del 29 de maig i el futur Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, tinguin la voluntat suficient i estiguin animats pel mateix esperit creatiu que ha animat la Ponència que ha elaborat, en definitiva, aquesta Llei Forestal de Catalunya, a la qual desitgem llarga vida i llargs encerts per a la millora dels nostres boscos.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El senyor Maties Vives, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Diputat senyor Pere Ayguadé ha dit que aquesta Llei és en bona part, i sobretot de la manera com ha estat aprovada i treballada, filla del dissortat estiu de l'any 1986. S'hi estava treballant d'abans —és cert—, però jo diria que l'empenta ferma per anar a elaborar una llei de consens neix, precisament, aquell dissortat estiu. Crec, per tant, que els membres de la Cambra, amb el seu vot d'avui, han fet un

gest de responsabilitat política, en aprovar per consens el que demanava aquell estiu: un plantejament uniforme, global, sense discrepàncies dels grups parlamentaris entorn del tema forestal.

I voldria començar aquesta explicació de vot per dir que aquesta responsabilitat política, aquesta maduresa que ha manifestat avui la Cambra hauríem de ser capaços de traslladar-la a la societat catalana per dir-los quelcom que em sembla fonamental: l'aprovació per consens, per unanimitat, d'aquesta Llei, no acaba, no aplaca el perill d'incendis forestals en aquest proper estiu, i és important assenyalar això, i algú pot dir: «Bé, aquí ve el to pessimista davant d'aquesta Llei». No és això; el nostre Grup parlamentari no té vocació de masoquisme polític, en aquesta Cambra. Però sí que podríem traslladar a la societat catalana la imatge que, amb aquesta resposta, aprovant una llei, el tema central de la política forestal, el manteniment dels nostres boscos és un tema resolt, i això és inexacte, i la mateixa maduresa que demostren els representants polítics en posar-se d'acord en un tema tan important com aquest, l'hem d'exigir —estem legitimats per exigir-la— als ciutadans de Catalunya davant de l'estiu per evitar que el que és objecte d'aquesta Llei, els nostres boscos, els nostres terrenys forestals, quedin malmesos per actituds sovint irresponsables, quan no, com a mínim, imprudents, generadores d'incendis, i em sembla que és un bon missatge per començar.

És una llei sense esmenes, i no pas una llei petita; és una llei de vuitanta articles, sis disposicions, i és una llei en la qual tothom, tots els grups parlamentaris, començant —i és important subratllar-ho en una Cambra de majoria absoluta, i de manera especial— pel Grup majoritari de la Cambra, segur que ha renunciat a coses. Amb la mateixa contundència amb què denunciem utilitzacions sovint partidistes de les institucions, amb què denunciem actituds d'ofec cap a l'oposició per part de la majoria absoluta, hem de dir, quan aquesta fa possible que s'arribi a un consens, a una llei sense esmenes, que, òbviament, sense la seva voluntat, en primer lloc, no hauria estat possible arribar al lloc que hem arribat.

La votació del Grup parlamentari del PSUC ha estat un «sí» sense «peròs», un «sí» i punt, a aquesta Llei, tot i que, òbviament, en el treball parlamentari hem deixat de defensar, hem deixat de plantejar esmenes que vinculaven propostes que en determinats aspectes d'aquesta Llei es guiés per criteris menys productivistes de com ho fa; hem abandonat temes en relació amb la necessitat d'afermar determinades espècies autòctones o d'un tractament diferenciat més explícit, més concret, de defensa del que s'anomena genèricament «el bosc mediterrani». Hem obviat qüestions vinculades a la necessitat de regular amb un major nivell de precisió tot el que té a veure amb l'ús del bosc per a lleure i la pressió humana *in crescendo* que es manifesta a l'entorn de la seva utilització; hem deixat de costat opinions en relació amb la necessitat d'una major presència i participació dels científics en la definició d'objectius a mitjà i a llarg termini, i si ho explico aquí no és per col·locar cap però al nostre vot en aquesta Llei, sinó perquè en quedi constància en el *Diari de Sessions*, per avançar, quan sigui el moment, amb una llei, si pot ser també per consens, amb major profunditat en alguns d'aquests temes. Hi hem renunciat perquè tothom hi ha renunciat —com deia abans— i perquè l'objectiu bàsic del Grup parlamentari del PSUC era —com s'ha demostrat que

era el de tots els grups parlamentaris— l'aprovació d'aquesta Llei, i perquè ens temíem —i volem dir-ho sincerament— que podien existir determinats tipus de voluntats per tal que aquesta Llei no arribés al tràmit que avui estem, d'aprovació pel Ple del Parlament de Catalunya.

És evident que el gest del PSU de renunciar a fer-hi esmenes, en aquella direcció que abans apuntava, un cop sortit el text de la Ponència conjunta, no podia sinó anar en aquesta direcció, la necessitat de deixar que la Llei fes camí com més planerament millor i no donar ni motivacions ni justificacions a aquells que des d'altres posicions poguessin intentar, si és que ho havien intentat, frenar l'aplicació d'aquesta Llei.

Què falta ara? Falta que l'Executiu —si van existir—, l'actual o el que surti després del 29 de maig, no pugui sucumbir a pressions determinades que, si han fet impossible que aquesta Llei no fos aprovada, poden fer possible que aquesta Llei no tiri endavant. Cal que l'Executiu doti pressupostàriament de manera suficient els mecanismes i els recursos adients perquè la Llei faci camí i cal, i em sembla que això és essencial —com ho dèiem també en la Llei de Protecció dels Animals—, que siguem capaços de construir una majoria social a l'entorn d'aquesta Llei. Això és el que permetrà que amb la Llei, d'una banda, i el seu desplegament posterior, en el mateix costat, i, d'altra banda, amb l'actitud seriosa i responsable dels ciutadans de Catalunya, la Llei contribueixi a una de les seves finalitats, que és, a través d'una millor ordenació dels nostres boscos, a través d'un millor plantejament de la batalla contra l'erosió —entre d'altres coses— puguin produir-se situacions tan lamentables com les que en certa manera van donar origen a la voluntat majoritària de consens entorn d'aquesta Llei.

Determinats articles recents d'especialistes en la matèria —jo no en citaré cap, perquè se n'han citat segurament molts avui, tots ells de forma justificada, però quan cites segurament correu el risc de deixar-te'n d'altres en el cistell, i aquesta em sembla que és una no bona pràctica, almenys pel que respecta a nosaltres, al nostre Grup parlamentari... Entenem que pràctiques nocives en matèria de boscos, com pot ser l'obertura irregular de camins forestals, l'arrossegament de troncs, el perill d'incendis, la tallada d'arbres excessivament joves, les aclarides excessives del bosc, etcètera, temes que estan permanentment en tots els escrits des d'abans del Congrés de Cultura Catalana, que se'n fa un ressò explícit, fins als nostres dies com a perills més importants en matèria forestal per malmetre el bosc de casa nostra, alguns d'ells desapareixen o poden desaparèixer com a tals perills amb l'aplicació d'aquesta Llei, d'altres es redueixen notòriament. Però, en definitiva, senyores i senyors diputats, les lleis responen a la realitat, difícilment l'alteren per si soles, i el que correspon ara és que aquesta Llei sigui capaç, amb l'empenta que dona la seva mateixa aprovació i l'aplicació que se'n pugui fer, sigui capaç d'alterar també realitats socials que porten a actuacions, a resultats dissortats, com dèiem abans.

Ens alegrem, per tant, sense peròs, de l'aprovació d'aquesta Llei, li desitgem òbviament llarga vida en la mesura que en som corresponsables i, òbviament, no renunciem, des de les posicions del nostre Grup parlamentari, del partit polític que representem i, més enllà, de la federació de partits amb la qual concorrerem a les pròximes eleccions —Iniciativa per Catalunya—, al *pressing* polític, social i parlamentari que s'es-

caigui per tal que hi hagi les suficients dotacions pressupostàries i per tal que en l'actuació d'executius —i tant de bo aquesta actuació pugui ser directa, de grup parlamentari a Govern, per la presència de membres d'Iniciativa per Catalunya en aquest Govern—, que aquesta Llei pugui tirar endavant en la línia que hem explicat; però alertant, senyores i senyors diputats, que una llei aprovada per consens no liquida el principal perill de casa nostra, que és aquesta imatge realment poètica —i una llei per consens sempre dona peu i oportunitat que així sigui— del blanc i negre que feia el senyor Pere Ayguadé. Si avui hem estat capaços d'omplir una part important d'aquell blanc al qual ell feia referència, que per extensió no se'ns escampi també una mica el negre al conjunt de Catalunya, i això depèn no només del fet que les lleis s'aprovin per consens, sinó de la capacitat de fer arribar un missatge de protecció i de conservació i de prudència al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se, finalment, al Grup parlamentari Popular en la persona de l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Gràcies, senyor President. Il·lustres diputats, il·lustres diputades, el Grup parlamentari Popular ha dit sí a la Llei Forestal de Catalunya, però, així com el Grup del PSUC deia que no hi tenia peròs, nosaltres sí que hi tenim algun però, però un però que jo ara us voldré explicar.

Per a Aliança Popular són quatre els objectius fonamentals d'una política forestal per a Catalunya : primer, una major valoració del potencial del bosc català mitjançant la modernització tècnica i comercial de l'àrea de producció i de transformació de la fusta; segon objectiu, la funció dels boscos com a creadors de riquesa i activitats dins d'una nova ordenació rural; tercer, una protecció dels espais forestals i contribuir amb això a augmentar la qualitat dels marcs de vida dels catalans que estan en el seu entorn, i quart objectiu, la difusió dels coneixements i de les tecnologies forestals catalanes pertot arreu.

Per al primer objectiu, partint de la base que la Comissió Econòmica per a Europa de les Nacions Unides preveu una crisi mundial d'abastament de fusta en aquests vint o trenta anys pròxims, és essencial actuar ja des d'avui amb els mateixos punts : primer o a) afavorir les condicions d'explotació dels nostres boscos; segon, desenvolupar tecnologies que permetin l'elaboració de nous productes a partir de la fusta i en condicions competitives; c) o tercer, enfortir la posició de la fusta en el mercat de materials mitjançant la promoció de productes de qualitat desconeguts actualment pels consumidors i —el que és més greu— en molts dels casos pels mateixos que recomanen la utilització de les fustes com a material.

El segon objectiu, en concret, tracta de confirmar el paper del bosc com a major component de l'espai rural en totes les seves dimensions : humanes, econòmiques, socials i ecològiques. Per això s'ha d'aconseguir un equilibri estricte de l'espai rural respecte del potencial productiu de les terres, que doni una solució positiva als problemes del permisible o del que quasi tothom es pensa que hi haurà d'abandonament de terres agrícoles. Hem de crear uns mecanismes financers que incitin els propietaris forestals a obtenir unes majors rendes dels seus boscos.

En el tercer objectiu, la protecció dels espais forestals,

pensem sobretot que els riscos augmenten amb el temps, i és millor i més eficaç la prevenció que no la intervenció, i això és un deure que té qualsevol país.

Quant al quart objectiu, Catalunya és deficitària en tecnologia i, per tant, s'ha de potenciar la investigació dintre de les nostres universitats i de les escoles professionals de cara no sols a potenciar els nostres tècnics, perquè puguin dur a terme estudis i tasques que, en un temps no gaire llunyà, facin que els boscos de Catalunya siguin un mirall per a molta gent...

Aliança Popular pensa que, amb la Llei ja aprovada, no es poden assolir completament aquests quatre objectius, però pensem que, si el reglament que la desenvoluparà és prou ample i concís, sí que es poden assolir. Tinguem en compte, com va dir cert polític: «facin vostès les lleis, que jo ja faré els reglaments». Esperem que per part de l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca seran assolits els objectius esmentats quan faci el desenvolupament reglamentari.

Per a Aliança Popular una part molt important de la Llei és la creació del Centre de la Propietat Forestal a imatge dels que existeixen a França, i que fou creat l'any 1963 pel Ministre Pisani, últimament conegut per la seva actuació a Nova Caledònia, i potenciat al màxim des de l'any 1975 pel Ministre Suchon, en fer la renovació de la seva llei forestal. Encara que Catalunya incorpora aquesta figura l'any 1988, demanàrem que les competències que per reglament se li han de donar fossin les més àmplies possibles, perquè estem segurs de la seva eficàcia, i no hàgim d'ampliar-les d'aquí a poc temps.

Voldria fer esment també d'una espècie de mala interpretació que es va donar sobre una intervenció que, en nom del Grup Popular, vaig tenir tant en la Ponència com en la Comissió. Aliança Popular i el Grup Popular sap molt bé que la Llei del Sòl, com la Llei de Bases de l'Administració Local 7/1985, de Madrid, en el seu article 25, apartat 2.c), que parla de la protecció civil, la prevenció i l'extinció d'incendis, o en l'apartat 2.f), que parla de la protecció del medi; com en la Llei 8/1987 de Catalunya, Municipal i de Règim Local, en el seu article 63, apartat 2, lletres c) i f), donen competències a les corporacions locals. Jo no estava en contra que tinguessin competències les administracions locals; el que sí que demanàvem és que no fos esmentat això en aquesta Llei, ja que estava assolit per lleis de rang superior; com, per exemple, en cap de les lleis surt un article o una disposició que digui que el desconeixement de la llei no n'excusa el compliment, perquè tothom sap que això ja existeix.

I, ja per acabar, vull desitjar que aquesta Llei Forestal de Catalunya tingui llarga vida i aconsegueixi la rehabilitació del bosc i la rehabilitació dels propietaris forestals, que, amics, no són depredadors, com s'ha arribat a dir, sinó els més adients defensors del bosc, els prats, les pastures i tot el que conforma l'entorn natural de casa nostra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula ara l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Moltes gràcies, senyor President. En aquesta Llei que acabem de considerar, en ser feta per ponència conjunta, no hi cabia, com és natural, la presentació del Conseller. Per aquest motiu no he intervingut al principi i, en canvi, sí que ho faig ara comptant amb la generositat, com és lògic, de la

Cambra, i, per aquest motiu, ho faré també breument.

Aquesta Llei Forestal és la vuitena regulació en l'àmbit agrari que ha aprovat el Parlament de Catalunya en aquest període de sessions, en aquest mandat; dues lleis per any seria el ritme, i penso que ha estat bo i que d'això ens en podem sentir tots satisfets, i de manera particular els diputats agraris. Ha existit un veritable esforç per ordenar jurídicament la nostra realitat, d'acord amb criteris i concepcions que els representants de la nació, els parlamentaris de Catalunya, consideraven.

Aquesta Llei Forestal representa també, una altra vegada més, una llei de consens, i una llei de consens per partida doble: és de consens per la manera com va néixer, per la via de la ponència conjunta, i ho és per la manera com ha arribat al Ple, pràcticament sense esmenes i plenament consensuada. No és habitual que una llei com aquesta, d'aquesta naturalesa, es produeixi en el marc d'una ponència conjunta; més aviat, o almenys en la seva concepció original, això està reservat per a un altre tipus de legislació; però en aquest cas, i pel que diré, em sembla que era perfectament lògic i coherent fer-ho de la manera que ho hem fet.

Però, abans de donar-los les raons que em fan parlar de lògica i coherència, permetin-me constatar molt de passada —però fer-ho— una característica prou important del conjunt de la normativa agrària legislada. D'aquelles vuit lleis que els deia fa un moment, tres —és a dir, el 40%— han estat aprovades per unanimitat o per amplíssim consens; totes elles, a més a més, ho han estat al llarg de la segona meitat d'aquesta legislatura. En definitiva, el que vull dir és que vàrem començar —i és fàcil recordar-ho— de manera prou polèmica, interessantment polèmica, i hem avançat per la via del consens i de la concessió mútua. I no es pensin que ara amb la meua intervenció vull mitificar aquest fet, el del consens, que, portat a les seves últimes conseqüències, seria fins i tot contradictori amb el pluralisme, que és la base i la raó de ser de la democràcia. No és això el que vull fer. Vull fer una altra cosa més senzilla —si vostès volen—, però per a mi important: vull afirmar la millora en la comprensió política entre tots —imagino que també en la comprensió personal— que s'ha produït al llarg d'aquests quatre anys, i em sembla que això és bo remarcar-ho, i seria bo també que en un futur ens esforcéssim per mantenir aquest esperit en tot allò que sigui possible.

Tornant al fil del que els deia, de la coherència que això fos tractat per ponència conjunta, del treball de tots, caldria interrogar-se per què, per què és bo que hàgim escollit aquest camí.

Segur que es poden donar moltes raons, jo ni de bon tros pretenc esgotar-les; a nivell personal n'aportaré dues. La primera raó, en certa manera ja s'ha apuntat, és el moment que es concreta, es fa operatiu aquest text que ara hem aprovat, es fa amb la memòria fresca i plena dels grans focs de l'estiu del 86, es fa amb l'emergència d'una consciència sòlida i comuna que els incendis forestals són realment un greu problema nacional i que, per tant, no poden quedar conferits, limitats a un àmbit restringit, sinó que afecta tots i tothom, des de situacions diferents, des de perspectives diferents, però tots i tothom.

I dit això i arribat en aquest punt, és de justícia que faci un primer reconeixement —l'hauria volgut fer abans, en aquesta Cambra, concretament a la Comissió d'Agricultura de la tardor passada, però no va ser possible—: el reconeixement als par-

tits polítics, naturalment i especialment als partits polítics de l'oposició, per la seva actitud després dels incendis del 86. En podien haver fet un ús legítim, no sé si bo, però legítim i partidista d'allò; no ho van fer i aquell bon clima ha permès treballar amb eficàcia, ha permès donar al país un exemple de respostes sense esclatxes, que s'han traduït en resultats concrets, en la lluita contra els mateixos incendis amb aquest text legal que avui s'aprova per unanimitat. Un mèrit de tots que jo no tinc cap inconvenient, ans al contrari, de reconèixer.

I arribats aquí, un segon reconeixement personal, perquè són dues persones que no pertanyen a aquesta Cambra i que han tingut un paper rellevant al llarg del procés —juntament amb moltes altres, però vull citar aquestes perquè possiblement alguna d'elles no seria afluïda: una, en concret, és el Senador Joan Raventós. De les meves converses amb ell, l'estiu del 86, han fructificat coses, i és lògic —i encara que faltin dos mesos i mig per a les eleccions— reconèixer públicament el seu servei en tota aquesta tasca, un servei que no s'ha vist, però que jo, ara, perquè és de justícia, faig públic. I reconeixement també al senyor Joan Mauri, que amb la seva feina entregada i els seus coneixements professionals —s'ha dit abans i jo ho remarco— ha fet moltíssim servei. Al costat d'això, moltes més persones, naturalment els ponents, els ponents de la majoria, els ponents de l'oposició, la Comissió, tothom, però aquestes dues, no ho dic perquè siguin més importants, però sí perquè crec que cal tenir-les en compte, atès que no pertanyen al règim de diputats.

Però tornem als interrogants, tornem-hi perquè deia que hi havia dues respostes al fet que em semblava bo que anés per ponència conjunta. N'he dit una. La segona: penso que és bo que una llei forestal, malgrat la seva naturalesa tècnica, científica, econòmica, vingui per ponència conjunta, perquè es tracta d'un àmbit, d'una temàtica que, per la seva pròpia naturalesa, és de llarga durada, és inherent a la mateixa condició forestal: un àmbit en el qual la unitat de temps no és el dia, ni la setmana ni l'any, és la generació. Era lògic que hi féssim un enfocament d'aquesta mena. L'arbre, com la pàtria, ve de lluny i va més lluny encara, ens depassa en perspectiva. En el fons, correspon a una concepció temporal que, si volen, està a les antípodes d'aquest sentiment d'immediatesa que avui sembla trametre la cultura dominant. Per això també era important que ens posés d'acord, per garantir la major perennitat de la Llei.

Els senyors diputats que tan dignament m'han precedit en l'ús de la paraula han remarcat, han assenyalat, amb molt coneixement de causa, quines eren les principals característiques de la Llei, i evidentment jo no m'hi referiré. Però sí que voldria assenyalar, també de passada, tres aspectes que em semblen prou interessants. Primer: la concepció. Aquesta és una Llei concebuda, feta des de la perspectiva i l'experiència catalana en l'àmbit forestal, si bé, com és lògic, té molts punts de contacte amb la legislació espanyola, fruit, si més no, de tants anys de legislació comuna, però la matriu de pensament i, per tant, moltes de les seves conseqüències en l'articulat són específiques del nostre país i pròpies de la nostra tradició forestal no legislada.

Segona característica: la síntesi. Una llei d'unanimitat, una llei de consens necessàriament és una llei de síntesi. En aquests casos, sempre es corre el risc que el producte final no satisfaci ningú; pel que s'ha dit abans, pel que han dit els il·lustres dipu-

tats, no és aquest el cas, es tracta d'una síntesi fructífera, generadora de solucions, no reduccionista, no reduccionista de les diverses concepcions que han contribuït a crear la Llei. Les diverses concepcions polítiques presents a la Cambra, els sectors professionals implicats, els components de la taula sectorial, els membres del Consell d'Agricultura, aquesta pluralitat no ha quedat reduïda o esquematitzada i jo crec que es manifesta en aquesta síntesi feliç.

I, finalment, és una Llei innovadora perquè incorpora nous instruments: s'han apuntat l'inventari forestal, el pla de política forestal, entre altres. És innovadora perquè desburocratitza, perquè farà més àgil l'administració forestal i, alhora, també, perquè estimula la millor gestió dels bons professionals forestals, que n'hi ha molts a Catalunya.

Finalment, és una llei que potencia la recerca i que també fa una cosa que cal dir-la, en línia del que comentava un il·lustre diputat fa un moment: endureix les sancions vigents i, en aquest sentit, es converteix en un àmbit de protecció i especialment molt útil de protecció contra els incendis. Quan aquesta Llei entri en vigor pràcticament coincidirà quasi amb l'inici de la campanya contra els incendis forestals; serà un nou factor a afegir als de què ja disposem, donat que si bé és cert que res pot substituir la recta consciència ciutadana, també ho és que el fet de saber que una sanció lleu pot representar 100.000 pessetes i una sanció molt greu pot representar cinc milions de pessetes, pot estimular, sens dubte, el recte comportament de les persones.

Crec, senyores i senyors diputats, que hem entrat en un procés de pensament i d'acció que ha de fer sortir el bosc, l'àmbit forestal, de la situació de marginació tècnica, científica, social i econòmica en què es trobava. I si recapitulem sobre els últims vint-i-quatre mesos, sobre els últims vint mesos, constatarem que s'han produït elements importants en aquest àmbit: el programa «Foc Verd», que es recordava abans, amb el que va significar d'impuls, de dinamització; aquesta mateixa Llei Forestal, que ha de ser, a ben segur, un formidable instrument; també la creació del Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals, que m'honoro de presidir, i que comporta una acció conjunta amb la Universitat Autònoma, amb l'Institut d'Estudis Catalans, o, més recentment encara, la constitució de l'empresa pública del Departament d'Agricultura dedicada a vivers i repoblacions mitjançant tecnologies modernes; o bé, en un altre ordre de coses, el mateix Congrés Forestal de Catalunya, on, per primera vegada, professionals, tècnics, científics de la universitat, funcionaris de l'Administració forestal posaven en comú i discutien les seves millors solucions per al món forestal; o, per ara mateix, per al nou curs que començarà, la posada a punt del primer curs interuniversitari de postgrau, de gestió ambiental al món rural, promogut pel Departament d'Agricultura i la Direcció General d'Universitats i organitzat per la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat de Barcelona i la Universitat Politècnica; o, per d'aquí a poques setmanes, espero, la signatura del conveni que permetrà tirar endavant un dels instruments més importants que la Llei acaba d'establir, com és l'Inventari Forestal. El bosc es mou i es mou en sentit positiu, amb l'esforç, amb la voluntat, amb el treball de tots.

És evident, senyores i senyors diputats, que si aconseguim mantenir aquesta especial tensió i atenció i el ritme de treball i

de consens social i polític entorn de la política forestal, aconseguirem alguna cosa que podria semblar difícil, i que en l'àmbit del que és el bosc mediterrani és pràcticament inèdit, que és recuperar el món forestal i situar-lo en la consideració que el sentit de la civilització que hem de tenir tots ens exigeix.

I acabo : acabo agraït, com és lògic i no per cortesia parlamentària, que també, sinó ben sincerament, amb sentiment, agrair als ponents d'Esquerra Republicana, del Partit Socialista Unificat, d'Aliança Popular, del Partit dels Socialistes de Catalunya, als dos ponents de la majoria, als senyors Graells i Sunyer, que han manifestat una constància quasi entomològica, a tots els diputats de la Comissió d'Agricultura, a tots vostès que han fet possible el consens, al Consorci Forestal, al Consell Assessor, a tantes i tantes persones, les meves més sinceres gràcies. Hem compartit, han compartit hores de feina, de discussió, de forta discussió, a vegades; no ha estat fàcil però certament sé que per a tots ha estat una gran experiència, que ha valgut la pena. Per això, de veritat, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem arribat a un punt en què sembla aconsellable suspendre la sessió fins a la tarda, a dos quarts de cinc. Ja recordaran els il·lustres senyors diputats i diputats que dedicarem la primera estona a la substanciació de les preguntes amb resposta oral.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i onze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu, el lletrat Sr. de Alfonso i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Ensenyament, de Cultura, de Treball i de Justícia.

(Ll. Sr. Vice-president Primer dirigeix el debat en absència momentània del M. H. Sr. President.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

Preguntes

Correspon ara el torn a preguntes amb resposta oral, relació que ha estat distribuïda als il·lustres senyors diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'ús de les entrades per a espectacles
amb què és obsequiat*

La primera és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas, en relació amb l'ús d'entrada als espectacles, i al qual Diputat tinc l'honor de donar la paraula. *(Remor de veus.)*

Prego silenci, si us plau.

El Sr. TERRADELLAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, en alguns mitjans de comunicació, a mitjan mes de desembre, varen publicar la notícia que el fill del Secretari General de la Presidència, el senyor Lluís Prenafeta, va fer ús d'unes entrades obsequiades pel Futbol Club Barcelona —obsequiades, òbviament, al Consell Executiu— i va exhibir una pancarta contra el senyor Núñez, President del Barça..., i

dic alguns mitjans de comunicació perquè també té coneixement aquest Diputat que, en un prodigi de tècnica, alguns altres mitjans de comunicació varen passar la notícia, però no sortia la figura del senyor..., del fill del senyor Prenafeta, la qual cosa, diríem, diu molt a favor de l'habilitat tècnica d'aquesta gent i diria poc sobre la transparència o la imparcialitat periodística.

Per totes aquestes raons, senyor President, faig la pregunta següent : Quins són els criteris del Consell Executiu a l'hora de fer ús de les entrades per a espectacles esportius i culturals amb què les entitats obsequien el Govern de la Generalitat? *(Remor de veus.)*

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, he de fer observar que no és exacte que el Futbol Club Barcelona ni altres moltes entitats que envien entrades per als seus espectacles a la Generalitat, ho facin convidant directament, expressament, el Consell Executiu, sinó que les envien a la Secretaria General de la Presidència perquè les distribueixi segons el seu propi criteri. No és, per tant, una invitació personal als membres del Consell Executiu.

I, de passada, em plau afegir que el fill del Secretari General de la Presidència, senyor Prenafeta, no ha fet mai ús, precisament, d'aquestes entrades del Barcelona, del Futbol Club Barcelona, perquè és soci del club i abonat al Nou Camp, i, per tant, no les necessita.

Gràcies. *(Remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat desitja contestar? Té la paraula el senyor Daniel Terradellas. *(Remor de veus.)* Silenci!

El Sr. TERRADELLAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, dues observacions, dos temes : en primer lloc, senyor Conseller, a mi no em respon quins seran els criteris que..., vostès, normalment, diuen : «Oh, m'agafo al formulisme de la pregunta» Sobre els criteris del Consell Executiu, segurament a continuació ens els explicarà, perquè, fins ara, no s'ha fet.

Em dóna la impressió, senyor Conseller, que aquí hi ha una dissonància d'informació. Segons alguns mitjans de comunicació, és cert que es va poder comprovar que el fill del senyor Prenafeta sí que feia ús d'entrades que les entitats obsequien al Govern de la Generalitat a la institució, com a Generalitat, i això és el que a mi em preocupa una mica : si és cert que, de les entrades que van al President o al Govern, en fan ús parents o amics. Jo voldria, per tant, senyor Conseller, que això se'm pogués aclarir, perquè la resposta que havia sortit en alguns mitjans de comunicació era que havia estat un error de la secretaria a l'hora de distribuir-ho.

M'agradaria, senyor Conseller, que se'm pogués aclarir aquest tema, perquè el Diputat que els parla no vol entrar, òbviament, ni en el tema dels possibles enfrontaments que hi hagi entre el Grup de Convergència i Unió i l'actual directiva del Futbol Club Barcelona *(remor de veus.)* —no hi hem d'entrar, aquest no és el tema—, ni tampoc, òbviament, en l'actuació d'un jove que, tot i que fa ús d'un eslògan institucio-

nal, perquè exhibir una samarreta d'aquelles que diu que «Som 6 milions» per exhibir, precisament també, una pancarta contra el directiu, el màxim directiu d'un club, en això tampoc ens hi volem ficar, perquè el que és evident és que ni són sis milions els que pensen d'aquesta manera, ni, òbviament, quan es critica un president, es critica tot el club; en tot cas, es critica la gestió d'un alt dirigent. No volem entrar en aquest tema; sí que, per a nosaltres, és molt important d'entrar en el fons del tema: si és cert o no és cert que el Govern de la Generalitat permet que entrades institucionals vagin a mans de gent que no representen la institució de Catalunya, perquè, al meu entendre, senyor Conseller —discrepo de vostè—, quan una entitat dona una entrada al Govern de la Generalitat, no ho fa al senyor tal o tal, sinó que ho fa al President o al Conseller amb què es vol sentir honorat, amb la seva presència, i no pas, per tant, per donar unes entrades gratuïtes, de les quals qualsevol pugui fer ús.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, li recordo que el seu temps s'ha exhaurit.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Ja no faig més ús de la seva generositat. Simplement, sí que m'agradaria, senyor Conseller, que se'm pogués garantir que, per part del Govern de la Generalitat, no ha deixat mai que ningú fes ús, que no fossin representants de les institucions, de les entrades que obsequien les entitats, i, per un altre costat, sí que m'agradaria saber realment quins són els criteris del Consell Executiu a l'hora de distribuir-les, que era un motiu, diríem, formal, de la mateixa pregunta. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, he d'insistir que, quan el Futbol Club Barcelona convida el President o algun conseller, ho fa directament. Altres vegades, envia unes entrades perquè siguin distribuïdes segons el criteri que s'estimi convenient. Jo li contesto concretament la pregunta, senyor Terradellas, dient-li, amb tota franquesa, categòricament, que el Consell Executiu no té criteris sobre aquest tema. Suposo, senyor Terradellas, que vostè convindrà que aquest no és un tema d'alta política, en el qual hagi d'intervenir el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.

És sabut, però, que, des de Secretaria, aquestes entrades es distribueixen d'acord amb peticions de personalitats o de persones estrangeres, forasteres, visitants, vingudes de fora, que manifesten el seu interès per conèixer el Nou Camp; que a aquests se'ls dona una certa prioritat; que, quan no es dona aquest cas, que quan no hi ha ningú en aquestes condicions, aquestes entrades són donades a persones de la casa, de la Generalitat de Catalunya, d'una manera successiva, procurant evitar repeticions, perquè es puguin complaure els desigs de tots els que volen presenciar un dia un partit o conèixer el Camp Nou.

Res més i gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'expulsió d'un alumne de l'escola El Turó, de Mataró*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Ho-

norable Conseller. Correspon ara substanciar la pregunta número 3, ja que la pregunta número 2 ha estat retirada. La pregunta número 3 és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto al Consell Executiu sobre l'expulsió d'un alumne de l'escola El Turó, de Mataró. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto.

El Sr. SOTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, durant el passat mes de desembre un noi d'onze anys va ser expulsat, de fet, d'un col·legi de Catalunya, en concret del col·legi concertat El Turó, de Mataró, pel simple i senzill fet de portar una arracada.

Davant d'això, nosaltres preguntem al Consell Executiu de la Generalitat quina ha estat l'actuació del Consell davant el fet de l'expulsió del noi d'onze anys Ivan Jordà del col·legi El Turó, de Mataró.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè i jo sabem —i tenim documents que ho confirmen— que aquest nen no va ser expulsat de cap manera, ni directament ni indirecta, i així ho han expressat els seus mateixos pares. L'actuació del Consell Executiu, quan va tenir coneixement dels fets, sobretot per la premsa, però també per la transcendència que s'hi va donar, hi va enviar la Inspecció, hi va haver un informe de la Inspecció, i disposem d'un informe del consell escolar i d'altres. Però, en no ser expulsat, no hi ha hagut intervenció posterior per part del Departament d'Ensenyament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto.

El Sr. SOTO: Òbviament, d'expulsió, n'hi ha hagut. Jo he parlat en tot moment d'«expulsió de fet», no d'expulsió lliure o d'expulsió de dret, perquè, òbviament, és un motiu inacceptable perquè ningú sigui expulsat. Però l'expulsió de fet s'ha produït, perquè aquest noi ha estat enviat a casa seva per la directora del col·legi, i si finalment han estat els mateixos pares els que han decidit canviar el noi de col·legi, és per tota la pressió que s'havia creat entorn del noi, en la convicció que aquesta pressió el podia perjudicar. Fins i tot que aquesta expulsió de fet s'ha produït és tan cert que el mateix inspector de la Conselleria ho reconeixia en unes declaracions als mitjans de comunicació, dient que, de tota manera, la Conselleria d'Ensenyament havia dit a la directora d'aquest centre que aquest noi havia de ser readmès. Són declaracions explícites del mateix inspector.

Nosaltres creiem que, òbviament, més enllà que els pares decideixin o no canviar el seu nano de centre, hi ha uns fets que s'han produït, que, òbviament, s'ha produït un abús de la llei, que, òbviament, ha de donar, com a mínim, lloc a l'obertura d'un expedient informatiu per saber exactament què és el que ha passat, si la direcció del centre s'ha extralimitat o no en les seves funcions i en les seves competències; després, en el desenvolupament de la polèmica que, com vostè ha dit, ha estat una polèmica àmplia, nosaltres hem pogut llegir unes declaracions de la mateixa directora del centre que no han deixat de preocupar-nos; unes declaracions en les quals deia textualment que no era cert que aquest nen «sigui un estudiant

excellent, com s'ha dit en diversos mitjans de comunicació, sinó que més aviat es tracta d'un nen una mica nerviós i una mica conflictiu». Nosaltres creiem que unes declaracions com aquestes, fetes contra un noi d'onze anys, que no té ni possibilitat ni capacitat de defensar-se, com a mínim —com a mínim— ultrapassen els nivells d'ètica professional mínimament acceptables.

Davant de tot això, i conscients que, sens dubte, la Inspecció d'Ensenyament ha fet el que havia de fer, que era dir al col·legi que no podia expulsar un noi per un motiu tan nimi com aquest, el que sí que cal és, des del nostre punt de vista, obrir un expedient informatiu i, si s'ha produït, com a mínim, un abús de les lleis, s'han produït unes declaracions que no són acceptables des d'un punt de vista ètic, com a mínim, una carta d'amonestació!, o alguna cosa, o dir que això no es pot tornar a fer més, perquè, a més a més, a vostè segur que no se li escapa que amb aquesta situació, en què es produeix una decisió inicial del centre i una decisió final de la família en funció d'una pressió social, estem obrint una escletxa molt preocupant que pot ser utilitzada en altres casos. No serà necessari expulsar un noi, sinó, senzillament, es pren una decisió inicial des de la direcció, es crea un clima de coacció psicològica i s'obliga els pares que hagin de canviar el noi de centre. Aquesta escletxa és perillosa, i, per tant, jo crec que no podem despatxar l'assumpte com que «aquí no ha passat res». Jo crec que la Inspecció ha actuat correctament, però que cal fer alguna cosa més, i això és al que jo l'emplaço.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller desitja contestar? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, senyor President. Senyors diputats, jo celebro que el senyor Diputat reconegui que la Inspecció ha obrat correctament, i, en aquest sentit, jo m'hi remeto. Vull dir, per tant, el que s'ha fet, el resum de la Inspecció diu —i vostè reconeix que ha actuat correctament— : «La directora del centre ha actuat sempre d'acord amb la normativa vigent, mai no hi ha hagut una expulsió de l'alumne, el tema de l'arracada és una anècdota desafortunada i fàcilment manipulable d'una discrepància de fons; la convocatòria d'un consell escolar per tractar temes de disciplina, etcètera, és una atribució que té la directora i recull la LODE». Per tant, quan el mateix inspector reconeix que la directora ha actuat correctament i que mai no hi ha hagut una expulsió, el que es diu... I, per altra banda, en unes declaracions de la mateixa mare, va dir que lamentava que el pare del nen hagués parlat d'una expulsió que no havia existit, i que comprenia que el centre volgués convocar un consell escolar per tractar el tema. I el consell escolar, per decisió unànime, fins i tot el representant dels alumnes, va dir, en l'article primer : «Neguem rotundament els fets esdevinguts en la forma com han estat exposats fins ara. La direcció de l'escola no ha expulsat mai el nen» —el nom del nen— «ni tampoc s'ha plantejat mai aquesta possibilitat. La decisió de canviar el nen del centre correspon únicament i exclusiva als seus pares i aquests han optat lliurement per aquest canvi, ja que, en cap moment, la direcció els ha pressionat, ni tan sols ha insinuat la conveniència o no d'aquest.» Aquest és un acord unànime del consell de di-

recció. La Inspecció ha informat, el consell de direcció del centre ha actuat, i, jo, el que li puc dir, senyor Diputat, és que el treball del Departament d'Ensenyament no és actuar com a inquisidor —la Inquisició va existir fa uns anys, potser... A mi no em complauria gens que es refés—, i que el consell escolar del centre i la Inspecció són els estaments que havien de prendre una decisió sobre aquest afer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Pregunta al Consell Executiu

sobre la concessió de la Creu de Sant Jordi al Sr. Samuel Haddas

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Correspon ja passar a la quarta pregunta, que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives, al qual tinc el goig de donar la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. El dia 3 de desembre del 87 el Consell Executiu va acordar concedir la Creu de Sant Jordi al diplomàtic i ex-ambaixador d'Israel al nostre país, senyor Samuel Haddas. Preguntem al Consell Executiu quins són els serveis prestats a Catalunya en la tasca de defensa de la seva identitat pel senyor Samuel Haddas, que el fan mereixedor de la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula per contestar aquesta pregunta l'Honorable Conseller de Cultura, senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joaquim Ferrer) : Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, els mereixements d'aquesta personalitat política per tal que li fos oferta la Creu de Sant Jordi eren descrits en el Decret que es va fer públic, òbviament, en l'acte de lliurament, però, de tota manera, en síntesi, li puc dir que aquest home, home de diàleg, profundament coneixedor del nostre país, ha sabut connectar tots els sectors, especialment de la cultura, amb els sectors de la cultura del seu país, i fruit d'això han estat una sèrie d'acords i que l'intercanvi cultural entre tots dos països s'ha vist augmentat d'una manera molt considerable durant la seva responsabilitat en l'Estat espanyol.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives té la paraula per contestar.

El Sr. VIVES : «El senyor Samuel Haddas, diplomàtic, profund coneixedor de la realitat hispànica —no catalana— per raó de les seves missions a Amèrica llatina i a l'Estat espanyol, i de les relacions mantingudes amb la comunitat jueva del nostre país»... Aquests són els mèrits del senyor Haddas, descrits en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Sí, sí, continua : «Per les proves d'amistat envers Catalunya durant el temps que fou ambaixador d'Israel a Espanya.» El que diu l'article 1 del Decret de concessió de les Creus de Sant Jordi és que es donarà a aquelles persones que s'hagin destacat, no pel coneixement de la realitat hispànica, sinó «pels serveis prestats a Catalunya en la tasca de defensa de la seva identitat, i de restauració de la seva personalitat o, més generalment, en el pla cívic i cultural», senyor Ferrer. No diu que conegui el nostre

país; diu : «que s'hagin destacat en la defensa de la seva identitat, de la seva realitat», i, òbviament, el senyor Samuel Haddas, amb tot el respecte personal que em pot merèixer, no compleix cap d'aquests condicionants. És clar que vostès tenen un criteri de concessió de les Creus de Sant Jordi que normalment els porta que tampoc sigui així, que tampoc s'ajusti a aquest Decret. En aquest mateix Decret de convocatòria hi havia el senyor Carles Ferrer Salat, segur que té molts mèrits; Lluís Magaña, segur que té molts mèrits; Antoni Puig, segur que té molts mèrits; Josep Maria Pujades... Tots ells empresaris, de tal o tal ram d'aquest país. Quin serà el dia, senyor Ferrer, que donaran la Creu de Sant Jordi a algun sindicalista de casa nostra?, per exemple. Per exemple, aquest diumenge, a Vic, jo em preguntava si el coordinador general de la Unió de Pagesos —per exemple— no era més mereixedor d'aquesta Creu que el senyor Samuel Haddas, senyor Ferrer, i encara no la hi han donat. El que succeeix és que, a més a més, la donen al senyor Haddas en un moment especialment delicat, en un moment que el seu país, Israel, està cometent una agressió sense límits en els territoris ocupats de Cisjordània i Gaza, en un moment en què Israel està violant els més elementals drets humans en aquests territoris, en un moment en què Israel incompleix les més elementals garanties jurídiques en els territoris ocupats; en un moment en què està transgredint tots els acords de Nacions Unides respecte a això. En definitiva, no ens estranya que el Grup parlamentari de Convergència i Unió s'hagi oposat, fa escassos segons, que el tema d'Israel en els territoris ocupats sigui tractat en el Ple d'aquest Parlament de Catalunya, quan fan concessions com aquesta de la Creu de Sant Jordi al senyor Haddas, que, si m'ho permet, senyor Ferrer —i des del més profund respecte—, és una autèntica vergonya per a aquest país.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Honorable Conseller, té la paraula per si desitja contestar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Gràcies, senyor President. Quan li he dit que aquesta personalitat israeliana és profundament coneixedora del nostre país, li ho he dit en el sentit que aquest coneixement ha estat utilitzat per tal que hi hagués un intercanvi cultural molt important. Aquell intercanvi cultural va cristallitzar, ja a final del 1986, en uns acords que han possibilitat en tots els camps de la cultura un intercanvi entre tots dos països, i una relació molt estreta entre el Ministeri de Cultura d'aquell país i el Departament de Cultura de la Generalitat. Aquesta realitat és òbvia i, per tant, doncs, ens sembla que en el conjunt de la societat catalana ha estat molt ben rebut que aquesta personalitat molt coneguda, realment, per ser home de diàleg i profund defensor de la pau, doncs, hagi estat guardonada, hagi estat assenyalada, realment, per aquesta distinció de la Generalitat.

Jo, de tota manera, no vull acabar sense felicitar-lo pel fet que vostè es preocupa d'aquesta crisi que tots lamentem, el primer dels quals és, justament, aquest guardonat. M'agradarà saber quan vostè es preocupa del que passa a l'altra meitat d'Europa. (*Remor de veus.*)

Pregunta al Consell Executiu sobre els recursos per a atendre la programació plurianual universitària de Catalunya

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Correspon ara la cinquena pregunta, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula per formular la pregunta en relació amb la programació plurianual universitària de Catalunya... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau! Senyors Diputats, els prego que deixin formular a l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall la pregunta que està a punt de fer.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. La pregunta és molt concreta : amb quins recursos econòmics, senyor Conseller, té previst la Conselleria d'Ensenyament atendre la programació plurianual universitària de Catalunya? Per què, a punt de tancar-se el pla d'inversions derivat de la programació anual, com ara està, hi ha el compromís de destinar 18.200 milions —tinc entès— per a noves inversions durant quatre anys?

Ara bé, sense recursos no hi ha programació possible; llavors, com el senyor Conseller sap, en els pressupostos del 1988, figura només la quantitat de 1.500 milions per a inversions universitàries, que és totalment insuficient.

El Grup Socialista va presentar l'esmena, pensant que amb aquesta improvisació que ha dirigit tot aquest procés el Grup de la majoria se n'havia oblidat, una esmena als pressupostos que autoritzava el Govern per fer avals de crèdits a les universitats, però el Grup de la majoria hi va votar en contra.

Per tant, jo penso que el que passava és que, amb la improvisació amb què han portat aquest procés, en aquell moment no sabien encara com atendre això. Demano que, senyor Conseller, si en aquest moment ho sap, contesti els punts següents : primer, quant poden invertir les universitats de Catalunya el 88, i si ho pot especificar per universitats; segon, amb quins recursos, si amb càrrec a subvencions al pressupost o a crèdits, i, tercer, si pot avançar tot el pla, és a dir : l'any 89, què passaria, i amb subvencions amb càrrec al pressupost, o bé, també, seguir aquesta línia, que jo penso defectuosa, de crèdits.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Molt breument, senyor President. Senyores i senyors diputats, em remeto a tot el que, sobre aquesta qüestió, he dit des d'aquesta mateixa Tribuna. L'acord del Consell Executiu de la Generalitat diu textualment : «El Consell aprova una inversió de 25.000 milions de pessetes —25.000— per aplicar durant els anys 89, 90, 91 i 92.» Jo sempre vaig dir que el Pla Quadriennal no Universitari acaba l'any 88; que l'universitari començaria el 89, per a les tres universitats. «El Departament d'Ensenyament analitzarà i proposarà a les universitats la forma de distribució d'aquesta inversió. Els departaments de Presidència, Economia i Finances i Ensenyament estudiaran la manera per la qual durant l'any 1988 es pugui disposar per avançar d'una part d'aquests 25.000 milions.» Això és el que jo havia anticipat aproximadament aquí i això és el que ha aprovat el Consell Executiu. Per tant, el Pla és 89-92, però s'estudiarà una manera d'anticipar-ho, una quantitat per a l'any 88.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall té la paraula per contestar.

El Sr. CADEVALL : Sí, dir que considero lamentable la contesta del senyor Conseller, perquè és que no em contesta absolutament cap de les preguntes. El que em diu és que en aquests moments encara no sap res.

Jo volia recordar-li que vaig presentar una moció, després de la interpellació, donant els temps, dient que el 31 de desembre estigués tancada aquesta programació, i em van dir que res, que de cap manera, que votaven en contra, perquè el 10 de desembre estaria la programació aprovada. En aquest moment, resulta que ara m'està dient que no hi ha programació per al 88, que el que hi ha és una possibilitat d'avançar-ho, però no m'ha dit com; és que no m'ha dit ni quan ni com es pagarà, ni si faran avals, ni si no faran avals.

Llavors, realment considero que no m'ha contestat absolutament res i que el que es demostra és que en aquest procés hi ha una absoluta improvisació. Jo he parlat aquests dies amb membres dels consells socials —i ningú se n'ha d'estranyar; hi ha membres elegits pel Parlament, sindicats, etcètera—, i en aquests moments, els Consells Socials i els que en són membres, fins i tot, del Consell Interuniversitari, no saben aquesta qüestió. Jo crec que no la saben perquè vostè, senyor Conseller, tampoc la sap.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Em temo, senyor President, em temo, senyor Diputat, que vostè no ha entès res i continuarà probablement sense entendre mai res. (*Rialles.*) Jo ja li vaig explicar una vegada el que li he dit abans : que és un pla 89, 90, 91 i 92, i que hi hauria una anticipació per a l'any 88, que és el que ha acordat el Consell Executiu.

Vostè sap —si parla amb tantes persones— que encara el dia 10 de febrer les universitats van entregar plans de priorització d'acord amb aquestes quantitats; que el procés està en vies de conversa; que han estat moltes les reunions que s'han convocat; que hi ha hagut una comissió permanent, de la qual jo mateix he format part i que n'han format part els rectors i els presidents dels consells socials; que aquesta és una sessió permanent, de la qual constantment s'està parlant. Parlar d'improvisació quan fa vuit mesos que estem parlant d'aquesta qüestió, quan no hi ha hagut res més a estudiar que aquest Pla d'inversions quadriennal, a mi em sembla que això, si més no, és utilitzar un llenguatge que no procedeix en aquesta Cambra (*rialles i remor de veus*) i que contribueix a desvirtuar la realitat dels fets que es produeixen.

Moltes gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la distribució dels recursos
destinats a la Programació Plurianual
Universitària de Catalunya*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci. Gràcies, Honorable Conseller. La propera pregunta continua en relació, ara, amb els criteris i no amb els recursos, que formula l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. La pregunta també és molt concreta, i em sembla que la resposta també serà potser inconcreta. És, quins criteris ha usat la Conselleria

d'Ensenyament en la determinació de la quantitat que correspon a cada universitat dins de la programació universitària?

A simple vista, i així ha sortit en diaris i en declaracions de rectors, hi ha una desproporció evident. Per exemple, si s'agafa el mòdul 1 per a la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona té una mica més del doble i la Universitat Politècnica de Catalunya, més de quatre vegades més d'inversió per alumne. Podríem pensar que és degut al fet que la Universitat de Barcelona, per exemple, té més metres quadrats per alumne, però resulta que no, que és la que en té més. Aleshores, això és una realitat que necessita explicació, i en els medis universitaris circulen explicacions... Hipòtesi a), per exemple, que algun rector té línia directa; jo penso que seria fatal que haguéssim d'admetre aquesta explicació. Hipòtesi b), que algun consell social ha pressionat més i ha amenaçat amb la dimissió; penso que fóra fatal haver d'admetre raons d'aquest tipus, perquè seria vergonyós pensar que és d'aquesta manera com es poden obtenir les coses d'aquest Consell Executiu. Hipòtesi c), que es dona més a la universitat que té més dèficit i —que no ha passat, jo penso que això actualment s'ha corregit— que havia administrat més malament.

Com que aquestes tres hipòtesis són fatals —seria fatal admetre que això ha estat així—, jo penso que el millor és escoltar el senyor Conseller, que ens expliqui quins són els criteris.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors diputats, hi ha hagut cinc criteris que coneixen les universitats i sobre els quals s'ha establert la valoració.

Efectivament, el criteri número 1 diu : «Inversió per a augmentar la superfície destinada a la docència i recerca i les inversions derivades, equipament i infraestructura, amb l'objectiu d'assolir els estàndards mínims de superfície per alumne». I sobre aquest punt, que és el número 1, que és el més important —aquí en segueixen cinc més—, s'han establert les bases per atorgar les subvencions.

Jo li puc assegurar, i el senyor diputat, que tan assabentat està de les coses de la universitat, recordarà que ja l'any 81 un ministre, que aleshores era d'universitats, va establir la necessitat de crear, perquè no estava construïda, la Universitat Politècnica; molt recentment un altre ministre va atribuir a la Politècnica 8.000 milions de pessetes, d'acord amb els Pressupostos de l'Estat, per refer-la, i el mateix Ministre d'Educació, el senyor Maravall, em va dir personalment a mi que la Universitat Politècnica era de les pitjors universitats d'Espanya.

Aquest criteri número 1, al qual segueixen cinc més, ha estat un criteri prioritari per obtenir els estàndards mínims de superfície per alumne, i jo puc demostrar, perquè aquesta ha estat la nostra feina, que la Universitat Politècnica és la que requeria més metres per alumne, i així se li ha atribuït. De totes maneres, com vostè sap, aquest acord no està encara clos.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Veig que el senyor Conseller manejava uns papers que són els mateixos que tinc jo. M'alegro molt de la informació que ha donat, però el que lamento és que realment el senyor Conseller o la Conselleria va donar aquests papers al Consell Interuniversitari a la reunió del dilluns passat.

Per tant, el que és cert és que, durant dos mesos, els rectors s'han estat queixant, i això consta en els diaris, que no tenien informació persones que l'havien de tenir.

Un altre tema important. Hi ha una llei del Parlament de Catalunya que diu que «el Consell Interuniversitari ha de fixar uns criteris per a la programació». Digui'm, senyor Conseller, quin dia va fixar el Consell Interuniversitari aquests criteris i quins són.

I, tercer, doncs, ha passat ja molt temps, però precisament si ha passat ja molt temps —com deia abans— discutint és perquè han fet aquest assumpte amb poca transparència.

Durant sis mesos vostès s'han negat a informar cadascuna de les diferents universitats dels projectes que tenien les altres universitats. Amb aquesta falta de transparència han creat un clima que fa més difícil ara, en aquest moment, la negociació, i no es queixin, per tant, si en aquest moment no tenen el tema tancat, que la culpa és seva, per la seva mala manera de plantejar el tema i la poca transparència amb què l'han portat, i quan han volgut imposar unes quantitats no ho han aconseguit. Que consti que jo intento aquí parlar com a diputat i no intento parlar a favor de cap de les universitats, ni a les que jo hagi pogut treballar o no treballar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor Diputat, les tres universitats han reconegut l'esforç considerable i molt meritori, com no s'havia fet mai a l'Estat espanyol, per part del Govern de la Generalitat, per atribuir 25.000 milions de pessetes a les tres universitats.

Des de fa un any s'està parlant sobre aquesta qüestió : les universitats han presentat les seves programacions, d'acord amb la Llei, i la Generalitat ha anat dialogant i ha anat estructurant aquesta programació d'acord amb les mateixes universitats. Jo comprenc que a cada universitat li agradaria tenir més diners que a les altres i aquesta és la qüestió : l'enemic no és el Departament d'Ensenyament, sinó que en definitiva del que es tracta, per part de cada universitat, és el seu legítim dret a intentar obtenir com més diners millor, però hi ha unes prioritats. Aquestes prioritats no és que s'haguessin..., es van repartir aquest darrer dia, però crec conegudes des de fa un any, perquè sempre s'havia parlat que l'element prioritari era precisament la necessitat que les universitats poguessin disposar d'aquells edificis, d'aquells equipaments i d'aquells laboratoris necessaris i imprescindibles per desenvolupar la seva tasca. Era conegut per les universitats, així elles mateixes van establir la programació universitària d'acord amb la llei i així mateix el mateix Departament ha establert després una proposta de programació que encara està essent debatuda.

Nosaltres hem actuat amb tot el temps i amb tota la calma necessària. Només haig de recordar al senyor Diputat que una de les universitats va oferir una nova proposta de programació tot just a final d'aquest any, completament diferent i diversa de la que s'havia parlat fins ara; per tant era lògic també que s'atengués aquest criteri de la Universitat de Barcelona, la universitat més gran, amb més alumnes de Catalunya. Però, els criteris amb la qual s'ha fet aquesta programació plurianual han estat coneguts per les universitats; hi ha hagut reunions permanents sobre aquesta qüestió; el mateix President de la Generalitat ha explicat a les universitats els criteris pels quals s'atribuïa

aquesta programació plurianual, i, per tant, jo li puc dir, per a la tranquil·litat d'aquesta Cambra —suposo que el senyor Diputat, de totes maneres, continuarà pensant o somiant amb unes altres coses—, que crec que aquesta ha estat una actuació que s'ha fet amb prudència, que s'ha fet amb reflexió, que s'ha fet amb participació i que poden tenir la seguretat que, quan es formalitzi, hauran estat escoltades totes les persones que hi intervenen, s'haurà respectat el legítim dret de les universitats a expressar la seva opinió, els criteris hauran estat coneguts i, al mateix temps, si les universitats volen aportar nous criteris —donat que tot just fa dos mesos n'aportaven d'altres—, també seran degudament atesos.

Moltes gràcies, senyor President.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
el pla de negaments del Baix Llobregat
i sobre les obres del pla de prevenció de
negaments al Baix Llobregat*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Correspon ara la formulació de la pregunta setena, que acumularíem amb la pregunta onzena, la primera de les quals formularà la Il·lustre Diputada senyora Àfrica Lorente, i l'onzena, com que es refereix al mateix tema, si no hi tinguessin inconvenient, la formularia l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera. *(Pausa.)* Bé, en principi, que formuli la pregunta, doncs, la Il·lustre Diputada senyora Àfrica Lorente.

La Sra. LORENTE : Gràcies, senyor President. El fet que hi hagin dues preguntes sobre el mateix tema és perquè dona la casualitat que som dos diputats baixllobregatins i que tenim molta preocupació pel que suposen les contínues inundacions de la nostra comarca, el Baix Llobregat, contínues inundacions que s'han vist agreujades els últims anys, perquè —com vostès saben— hi ha hagut negades generals a la comarca.

Nosaltres, el que volem saber és quan comença, quan pensa el Consell Executiu començar a endegar el Pla de prevenció de negament del Baix Llobregat?

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, suposo que la Il·lustre senyora Diputada es refereix al Pla de negaments del Decret de l'any 1983 de la Conselleria de Governació, d'acord amb les mesures que es van prendre aleshores, donades les inundacions de l'any 82, en què es parlava d'un pla en relació amb la possibilitat, conjuntament amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de fer possible que les avingudes no provoquessin els estralls que normalment provoquen quan són extraordinàries.

Bé, jo el que li voldria dir és que, tot i que l'any 83, en aquell moment, la Generalitat de Catalunya, tot i els esforços polítics que es van fer, no tenia les transferències en obres hidràuliques, es va endegar un pla, que està publicat pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, anomenat Pla d'Obres i Correccions de la Xarxa Hidrològica de Catalunya, que es va publicar l'any 83, i que té en compte totes les zones inundables, totes les zones inundables arreu de Catalunya i, per tant,

també té en compte la previsió de les zones inundables de la part del delta del Llobregat, per què la Il·lustre senyora Diputada, doncs, s'ha interessat.

Què s'ha fet fins a aquest moment? S'han fet actuacions —jo crec que actuacions importants— a partir de l'any 86, des del punt de vista de la transferència de competències a la Generalitat de Catalunya —abans corresponia a l'Administració central— i s'han fet en tres línies d'actuació. En primer lloc, actuacions fetes a través de la Junta de Sanejament, amb els col·lectors mixtos, pluvials i residuals, a fi d'evitar les inundacions i els negaments que es produïen en les poblacions del Baix Llobregat; crec que una prioritat, en tot cas, del Govern, eren aquelles que no afectessin la població, com vostès saben; s'han fet col·lectors importants a través de l'Administració actuant, que és l'extingida Corporació Metropolitana —avui un altre ens creat per aquest Parlament de Catalunya—, aquest és un aspecte, i s'han fet actuacions com la Riera Blanca, com també d'altres, com poden ser la Riera de la Salut, a Sant Feliu de Llobregat, que, en recollir les aigües i portar-les a canalitzar, el que fa és evitar aquestes inundacions. Hi ha hagut actuacions, també, a través de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, tot i que les transferències en el seu moment no estaven transferides, com pot ser l'inici del col·lector Amadeu Torner o bé el de la Font Santa, a Sant Joan Despí, que encara s'estan executant, Generalitat 88-89. I, finalment, hi ha una previsió que està present en el conveni, en el moment de les transferències el gener del 86, entre el Ministre d'Obres Públiques i el Departament, a través de la meua persona, en el qual es considera d'interès general el fet de les inversions a fer en el delta del Llobregat, sobretot al riu Llobregat, per fer possible que el desguàs del Llobregat —i aquest està en el conveni publicat en el Butlletí Oficial de l'Estat, del 12 de febrer del 86, amb una partida de vora 4.000 milions de pessetes, que el conveni preveu per fer aquestes correccions— i, a part de millorar l'aquífer, fer possible que s'evitin els negaments i les inundacions a tota la comarca, a tot el territori del Baix Llobregat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Àfrica Lorente.

La Sra. LORENTE : Moltes gràcies. Totes aquestes dades que vostè ha donat, senyor Conseller, molt amablement, jo diria que no han servit pràcticament de res. En primer lloc, vostè mateix reconeix que l'única institució actuant ha estat la Corporació, l'extinta Corporació Metropolitana —si més no, d'alguna cosa servia—, i, per una altra banda, vostè reconeix que en aquest moment el Consell Executiu de la Generalitat té totes les competències a les seves mans, totes les competències de sanejament. Vostè fa una enumeració d'actuacions que no han fet res en contra d'aquestes inundacions que continuen produint-se al delta del Llobregat i a la part baixa del riu Llobregat, perquè, de fet, les grans inundacions, les grans negades, que darrerament han estat el novembre del 82, novembre del 83, març del 84 i octubre del 87, es continuen produint. A part d'aquestes grans negades del delta del Llobregat, hem d'anomenar una o dues negades l'any d'abast no general, és a dir, més concentrada a la part baixa del Llobregat.

Senyor Conseller, jo voldria saber, i repeteixo la pregunta,

què pensa fer el Consell Executiu per tal d'evitar aquests negaments del delta del Llobregat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre Diputada. Té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Bé, Il·lustre senyora Diputada, jo no sé si la Corporació Metropolitana ha fet o no ha fet. Jo només li vull dir que, en tot cas, si ha fet és perquè la Generalitat de Catalunya, a través de la Junta de Sanejament, li ho ha subvencionat. Cadascú el que li pertoca; cadascú, Il·lustre senyora Diputada, el que li pertoca. Per tant... Perquè, si no, simplifiquem tant les coses que aleshores sempre representa que aquí no hi ha dues parts. N'hi ha dues, i a més està aprovat, i vostè ho sap, i possiblement ho va votar al seu dia per aquest Parlament. Primer punt.

Segon punt : vostè diu que no hem fet res. És de la seva opinió. Vostè diu : «no han fet res». Vostè no planteja tampoc la pregunta amb claredat. Jo li diria que hi ha dues coses, i li ho he explicat. En primer lloc, unes que s'estan fent a través de la Junta de Sanejament i a través de l'Administració actuant, que aleshores era la Corporació Metropolitana i ara és el nou ens hidràulic. La segona, a través d'actuacions a les rieres del Baix Llobregat de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, tot i no tenir competència —i recordi que la competència era de l'Administració central fins al 86, i tampoc no es va fer res; només li ho recordo per si això li suggereix alguna cosa. I, en tercer lloc, perquè hi ha un conveni fet amb el MOPU en relació amb la problemàtica del desguàs del Llobregat. Això ja li ho he dit. Per tant, no em digui que no s'ha fet res.

I aleshores també li vull dir una altra cosa : la Llei d'Aigües —que és una llei del Govern que a vostè també li suggereix alguna cosa, de l'Administració central— preveu que l'obligació de les administracions públiques, en tot cas, representa fer tot el possible perquè no es produeixin negaments, primer...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Honorable Conseller, li recordo que el seu temps s'ha exhaurit.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : —d'acord— ...a les poblacions i després, en tot cas, a les zones agrícoles. Ara, a partir del que és zona pública, correspon als particulars de fer totes aquelles actuacions que evitin els negaments. Només li recordo això, i, això, ho diu la Llei d'Aigües vigent actualment.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el jutjat de Districte de Falset*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem ja a la propera pregunta, que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Vernet, a qui tinc el goig de donar la paraula.

El Sr. VERNET : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, la vila de Falset fou capital de partit judicial com a conseqüència del Reial Decret del 21 d'abril de 1834, el qual subdividia les províncies en partits judicials i li corresponia, per tant, un jutjat de primera instància i instrucció de l'Administració de Justícia en el territori o demarcació assenyalada. El jutjat de primera instància i instrucció

existí impartint justícia i defensant el dret en el territori del partit fins a l'any 1966, o sigui, durant cent trenta-dos anys. Per disposicions del moment fou clausurat i adscrit al partit judicial de Reus. L'existència el 1966 del jutjat comarcal i més tard de districte substituï en part l'absència del superior, però evidencià la pèrdua de facilitats i avantatges per als judiciables d'aquest partit. Conscient la comarca del Priorat i la vila de Falset de la importància a tots els efectes, econòmics, socials, laborals, etcètera, s'esforçà a conservar la condició de jutjat de districte, en espera d'una propera reforma judicial, adquirí i realitzà reformes en un immoble situat a la plaça de la Quartera d'aquesta vila, amb una inversió d'1.348.250 pessetes; de la Conselleria, en rebé una subvenció de 500.000, i de part del Ministerio, una dotació per al mobiliari. Permetin-me aquí, senyores i senyors diputats, que faci una breu al·lusió a la valuosa col·laboració que aportà el titular d'aquella època, Il·lustre membre d'aqueixa Cambra, el senyor Azorín.

El territori judicial de Falset comprèn uns 1.400 quilòmetres quadrats i quaranta-tres jutjats de pau; representa un moviment judicial reflectit en el jutjat de districte actual i que augmentaria en passar a ser de primera instància i instrucció, i recupera una institució secular al Priorat, ajudant a evitar l'erosió d'aquesta empobrida i entranyable comarca.

Per això, aquest Diputat al Consell Executiu formula la pregunta següent : quina informació pot oferir el Consell Executiu sobre la possible transformació de l'actual jutjat de districte de Falset en jutjat de primera instància i instrucció?

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Xicoy.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Joaquim Xicoy) : Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Il·lustre senyor Diputat, en formular aquesta pregunta, veig que ha tingut molt present l'article 18.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, segons el qual «correspon a la Generalitat» —i citaré de forma textual— «fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals de Catalunya». Però aquest precepte, malauradament, senyor Diputat, que és tan clar i tan contundent, ha estat ignorat, ha estat vulnerat, ha estat transgredit —i no retiro cap de les tres expressions anteriors— per la Llei Orgànica del Poder Judicial, que en el seu article 35, per obra meravellosa, transforma aquesta expressa facultat de la Generalitat de Catalunya en un simple informe, i, a més, un simple informe no vinculant. La Generalitat, naturalment, ha rebutjat la vigència d'aquest article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, com ha rebutjat també altres articles d'aquesta Llei Orgànica, i per això ha interposat un recurs que està en tràmit davant del Tribunal Constitucional. I, al Govern de Catalunya, ni tan sols se li ha donat vista a l'avantprojecte de la Llei de Planta i Demarcació, que en aquests moments ja porta més de dos anys de retard, i que cada dia el Govern de Madrid anuncia i promet d'una forma imminent.

Per tant, el Consell Executiu, senyor Diputat, no li pot dir res. La pregunta s'hauria de dirigir al Govern central, que és el que està fent i desfent en aquest avantprojecte de llei que no

acaba d'arribar a les Corts Generals.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. VERNET : Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, agrair la clarificadora contesta de l'Honorable Conseller. Gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les obres del pla de prevenció
de negaments al Baix Llobregat*

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? No. Bé, passem a la pregunta següent, doncs. La pregunta següent, tenint en compte les que s'han retirat, és la que ha de formular al Consell Executiu, sobre les obres del pla de prevenció de negaments del Baix Llobregat, el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera i Gassiot, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President, i perdonin, senyors diputats, per la insistència, però és que estem parlant d'un total de zona de regadiu de 5.292 hectàrees, d'una importància notable, no solament per a l'agricultura de Catalunya, sinó per una qüestió bàsica d'ecosistema o d'equilibri ecològic, no solament de la comarca, sinó d'això que podríem qualificar de «regió primera».

La insistència en la pregunta és perquè hi ha un Decret del Departament de Governació, del 6 de desembre de 1983, de 1983 —o sigui, de 1983—, en el qual, i en un article quart, es diu : «Els Departaments de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sota la coordinació de la Direcció General del Medi Rural, portaran a terme un pla de prevenció de negaments de les zones agrícoles, dels marges i del delta del Baix Llobregat. Es cercarà, per a l'elaboració d'aquest pla, la col·laboració de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, així com la dels òrgans de l'Administració local, associacions professionals i sindicats agraris.» A les disposicions finals es recorda que aquest és un decret que té tot el caràcter d'urgència.

És per aquesta raó que em penso que continua essent pertinent la insistència en la pregunta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és cert, tal com l'Il·lustre senyor Diputat esmenta en la seva intervenció, que el Decret 532/1983 fa referència —decret amb posterioritat a les inundacions del 82— al fet d'elaborar un pla, en aquest cas, de negaments, i que tingués en compte la problemàtica de la zona inundable, tradicionalment inundable, del delta del Llobregat. Jo, quan he fet la resposta a la Il·lustre senyora Diputada del Grup Socialista, abans, ja l'he esmentat. Aleshores, és cert, però també és més cert que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en col·laboració —com he esmentat abans— amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, va elaborar un pla global, un pla d'obres i correccions a la xarxa hidrològica de Catalunya, en el qual es tenen presents totes aquelles zones,

aquelles comarques o aquelles terres inundables d'arreu de Catalunya, i també s'examinen —hi ha una fitxa de cada zona inundable— les que corresponen a la que l'Il·lustre senyor Diputat ha esmentat fa un moment. Aleshores, en el 83 es va publicar i es va elaborar aquest pla, conjuntament pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i hi havia una valoració, que, si no ho recordo malament, aleshores depassava els quaranta o cinquanta mil milions de pessetes arreu de Catalunya, i també tenia present aquesta zona en què vostè ara s'està interessant.

També haig de dir que posteriorment, amb uns estudis que ha fet l'extingida Corporació Metropolitana i que ha assumit el nou ens metropolità, també s'havien valorat, paral·lelament, aquesta possibilitat i com es podia arranjar aquesta situació de les zones inundables. Aleshores, ja he esmentat abans quines actuacions s'han fet a partir d'aquest estudi : en concret, no és exclusivament el que diu el Decret, sinó que es va fer un estudi general de Catalunya, perquè es va entendre, aleshores, que les inundacions van tenir problemes arreu de Catalunya, com l'Il·lustre senyor Diputat coneix.

Per tant, les actuacions es van fer, com he dit abans, a través de la Junta de Sanejament amb les administracions actuant, consorcis, municipis, en aquest cas, en el seu moment, amb l'extingida Corporació Metropolitana com a administració actuant, a través de la Direcció General, tot i no tenir les competències, i aportant les dotacions econòmiques, i també amb el conveni que vam signar, com he dit abans, amb el Ministeri d'Obres Públiques.

Quina és la voluntat? La voluntat és continuar en aquest procés, però amb una prioritat, i la hi vull dir, a l'Il·lustre senyor Diputat —i en això estem d'acord amb l'extingida Corporació i amb el nou ens metropolità creat pel Parlament— : primer, en primer lloc, evitar els negaments de les zones en què hi ha una població civil. Aleshores, també ens preocupa, juntament amb el Departament d'Agricultura, el tema de les zones agrícoles, però, com li he esmentat abans, la Llei d'Aigües preveu l'obligació d'endegar aquells rius i rieres —i n'hi ha moltes, de petites rieres, al Baix Llobregat— que corresponen al que en podríem dir el domini públic, però no el que correspon a la zona privada, que això és responsabilitat del propietari.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* No? Bé, gràcies. Passarem ara, doncs, a la pregunta següent, la número 12... *(L'I. Sr. Riera i Gassiot s'aixeca per parlar.)*

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President!

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. RIERA I GASSIOT : De l'escó estant, si m'ho permet, senyor President. Jo insisteixo en la pregunta per una raó : aquestes darreres inundacions van tenir lloc el mes d'octubre; després del mes d'octubre hi va haver una reunió dels afectats de la comarca del Baix Llobregat amb alguns il·lustres senyors diputats, no solament de la comarca. Posteriorment, vam anar a visitar tant el Conseller d'Agricultura com vostè mateix, senyor Conseller, per parlar sobre la urgència d'aquest tema, i ens va preocupar, em penso, una de les respostes : ens van dir «això és urgent, continua essent urgent, ho tenim molt difícil», i van afegir : «i més ara, que les atencions van

totes elles o moltes d'elles enfocades de cara a les Olimpíades del 92», tema que, a mi, em va deixar molt preocupat, perquè em sabia molt de greu que una vegada més una cita justa, com pot ser la cita olímpica, no ens permetés de preveure aquesta data. Vist que hi ha un Decret del 1983 —ho repeteixo—, no seria possible de tenir amb més claredat quina serà la data d'execució d'aquesta proposta?

Moltes gràcies, senyor President. *(L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, Honorable Conseller, jo li prego que tingui present que el seu temps havia estat ja consumit. *(Rialles.)* De tota manera, aquesta Presidència creu que és just que doni una resposta telegràfica a la rèplica del senyor Riera.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Moltes gràcies, senyor President, i amb la vènia de l'Il·lustre senyor Diputat, si no hi té inconvenient.

Bé; molt telegràfica : en primer lloc, no té res a veure : el que és una actuació per als Jocs Olímpics, ben feta està; no barregem els conceptes i, en tot cas, si hi va haver aquesta mala interpretació, deixem-ho córrer.

En segon lloc, hi ha un aspecte important : està previst, tant per la Direcció General —a través de la Junta de Sanejament— com a través de la Junta d'Aigües, creada per aquest Departament, en col·laboració amb el nou ens metropolità de serveis hidràulics, fer les actuacions dels col·lectors mixtos i també de les obres d'infraestructura que corresponen als endegaments de les rieres; hi ha obres al 100% i obres al 25 i al 75%, que hi ha un llistat —que si vol l'Il·lustre senyor Diputat li puc fer arribar—, però, en tot cas, crec que s'han fet coses; però hi ha la voluntat de fer possible, en relació amb el que correspon a les administracions públiques en col·laboració amb els ajuntaments, d'evitar, en el futur, aquesta problemàtica que té plantejada el Baix Llobregat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'aportació econòmica a la
Companyia Teatral de Josep M. Flotats*

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a l'última pregunta, i és l'última perquè, de les que vénen al darrere, una d'elles ha estat posposada i l'altra ha estat passada a pregunta per escrit.

Bé, aquesta pregunta que tenim ara a la vista és una que formula al Consell Executiu sobre l'aportació econòmica a la Companyia Teatral Josep Maria Flotats el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera i Gassiot, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Des d'una admiració professional i personal mai no desmentida a l'actor Josep Maria Flotats, per tal d'aclarir informacions d'interès general, formulem aquesta pregunta : quina ha estat l'aportació del Consell Executiu a la Companyia Josep Maria Flotats des del febrer del 1984 fins ara?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats; amb molt de gust, senyor Diputat, em complau donar-li les dades que m'acaba de preguntar. Corresponen a l'organització i funcionament del teatre Poliorama i de la companyia que hi actua, i això és una circumstància que depèn del Departament de Cultura de la Generalitat des del 1984.

Exactament el 1984 s'hi van produir 120 representacions, que van significar 49.000 espectadors —ho arrodoneixo; 49.915, exactament—, i va significar un cost de 20.854.000 pessetes; això, l'any 84.

L'any 85 s'hi van produir 189 representacions, que van significar 115.000 espectadors, amb un cost de 33 milions —33 milions 782 mil..., etcètera.

El 86 s'hi van produir 279 representacions, amb un nombre d'espectadors de 126.000 i amb un cost de 87 milions.

El 87 s'hi van produir 294 representacions, que van significar 97.000 —torno a dir que arrodoneixo les xifres—, 97.000 espectadors, que van significar 98 milions de pessetes, i, enguany, hi ha una previsió de 120 milions, dels quals caldrà anar restant els ingressos per taquilla. De moment, li puc avançar que s'han produït 56 representacions, amb un nombre d'espectadors de 30.000.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir per replicar breument?

El Sr. RIERA I GASSIOT : De l'escó estant, senyor President. La pregunta quedaria completada. Jo no preguntava sobre la rendibilitat d'aquesta inversió i sobre el nombre d'espectadors, sinó sobre la quantitat global.

De cara a facilitar encara més la comprensió de les dades que ha donat el senyor Conseller, la pregunta seria si en aquestes quantitats hi entren totes les partides, és a dir, per exemple, també el lloguer del teatre Poliorama, totes les obres necessàries i paral·leles perquè el teatre funcioni, i si, per tant, es poden considerar aquestes quantitats que ha donat el senyor Conseller com les quantitats globals.

La pregunta seria aleshores també —no és una nova pregunta, no la vull formular ara— si aquestes dades coincideixen amb les dades anteriors facilitades pels departaments i, concretament, per l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles de la Generalitat de Catalunya anteriorment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Efectivament, les dades que li acabo de donar comprenen realment totes les despeses que ha produït en el Departament de Cultura, que produeix cada any, la temporada del teatre Poliorama. No comprèn, naturalment, les obres de restauració del teatre que es van produir els anys 82, 83 i 84, i que a l'any 84 ja va entrar en funcionament, però sí que comprenen qualsevol altre tipus de despeses, i m'han estat facilitades, realment, per l'Entitat Autònoma.

Moltes gràcies.

**Projecte de Llei
Reguladora de l'Autonomia de la Gestió
Econòmica dels Centres Docents Públics
no Universitaris de la Generalitat de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al punt de l'ordre del dia següent, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Autonomia de la Gestió Econòmica dels Centres Docents Públics no Universitaris de la Generalitat de Catalunya, i de l'esmena reservada per a defensar en el Ple.

Aquesta Presidència, abans d'entrar en aquesta discussió, ha de remarcar que hi ha un error mecanogràfic en l'esmena a l'article tercer. On diu «apartat 3», ha de dir «apartat 2». Prego, doncs, als il·lustres parlamentaris que prenguin bona nota d'aquest error.

Anem, doncs, al debat d'aquest Dictamen. La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Prego que si algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei, ho faci. L'Honorable Conseller de Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep Manuel Basáñez) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, fa uns mesos, amb motiu de la presentació del Projecte de Llei pel qual s'estableix la gratuïtat de l'ensenyament en els estudis de cicle mitjà, davant d'aquesta Cambra prometíem presentar, un cop redactat pel Departament d'Economia i Finances i analitzat pels consells escolars i el Departament d'Ensenyament, un projecte de llei complementari que donés compliment a una antiga aspiració dels centres docents no universitaris : la de poder administrar el seu pressupost. Això suposa un pas més endavant en la línia d'apropar les decisions als ciutadans, en aquest cas la comunitat educativa, camí ja iniciat, com a precursor i pioner a nivell de l'Estat, amb l'Ordre del 16 d'abril del 1986, del Departament d'Ensenyament.

El compromís que vaig contraure aquell dia es va materialitzar el mes de novembre passat amb la presentació, pel Consell Executiu, d'aquest Projecte de Llei, que, amb l'aportació dels diferents grups parlamentaris, ha fet possible proposar a l'aprovació d'aquesta Cambra un text que ha estat pràcticament consensuat per tots vostès. Aquest fet cal valorar-lo molt positivament, en una normativa que atorga als centres docents d'ensenyament no universitari de Catalunya una àmplia responsabilitat en la seva gestió econòmica.

El camí que avui es continua representarà un doble repte : un repte per als departaments de la Generalitat i un repte per a l'equip de direcció i el consell de cada centre docent. És cert que caldrà un rigor en l'aplicació i administració dels recursos públics que passen a ser responsabilitat dels centres docents, però també és cert que guanyen capacitat de decisió en la despesa i agilitat en el seu funcionament. Com a persona que ha desenvolupat diferents tasques en l'Administració educativa, puc parlar des de l'experiència de la necessitat de substituir progressivament la tutela per l'exercici de la responsabilitat, el control de l'administració burocràtica pel control de la societat concreta i delimitada, a la qual el centre docent està destinat a servir.

Com a responsable d'una àrea educativa en el passat, he tingut l'ocasió de compartir amb els equips de direcció dels centres els equilibris per ajustar a les necessitats reals l'estricta normativa pressupostària, que feia de l'Administració educativa més un joc comptable que no una col·laboració al servei d'un projecte educatiu.

Caldrà, així mateix, que tot i respectant l'esperit i la lletra d'aquesta Llei, sapiguem, en el seu desenvolupament reglamentari, facilitar els elements normatius i formatius als administradors, que facin possible que la tasca es porti a terme amb l'agilitat i el rigor que una administració democràtica necessita a qualsevol nivell. Aquest esperit de col·laboració és el que anima el Conseller que té l'honor de presentar davant d'aquesta Cambra el Projecte de Llei i presidirà, sens dubte, el desplegament reglamentari del text que se'n farà.

Amb aquesta Llei es dona compliment al mandat que preveu la Llei Orgànica Reguladora del Dret a l'Educació, relativa a la participació dels consells escolars en la gestió dels centres. Aquesta participació es concreta, en matèria econòmica, en una major capacitat de decisió dels seus òrgans de govern a través de racionalitzar i globalitzar els seus recursos, possibilitar que es destinin a aquelles finalitats que es creguin més adients, i simplificar la tramitació del seu retiment de comptes.

Aquesta descentralització de la gestió econòmica ha de facilitar l'assoliment de més grans cotes d'eficàcia en el funcionament dels centres docents i d'una més acurada adequació de la gestió a la realitat de cada centre. No obstant això, s'han tingut en compte els instruments de comprovació i control que són necessaris en qualsevol servei de titularitat pública, i que es preveuen compatibles amb l'autonomia de la gestió econòmica dels centres docents.

Aquests són, de manera molt breu, el contingut i les finalitats del Projecte de Llei Reguladora de l'Autonomia de Gestió Econòmica dels Centres Docents Públics no Universitaris de la Generalitat de Catalunya i per al qual sol·licito el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun membre de la Cambra ha estat encarregat de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No? Bé, essent així, podem entrar ja a la part dispositiva.

No hi ha més que una esmena, que és a l'article tercer. Per tant, aquesta Presidència proposa de votar conjuntament els dos primers articles.

Si no hi ha cap inconvenient, això és el que posem ara a votació.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquests dos articles, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstengui?

Aquest text ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Hi ha una única esmena a l'article 3, apartat 2, que és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. És una esmena d'addició, i per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per defensar l'única esmena a aquest Projecte de Llei Reguladora de l'Autonomia de Gestió

Econòmica dels Centres Docents Públics no Universitaris de la Generalitat de Catalunya, que, com vostès poden veure, té un títol quasi més llarg que l'articulat de la mateixa Llei.

Aquest Projecte de Llei —com quasi tot el que surt d'aquest Govern— no és gens original, ja que es limita a fer una adaptació, sense aportar gran cosa, al Capítol Tercer de la Llei de l'Estat 12/1987, amb un nom igualment llarg. Dir que la Llei es limita a posar un pegat més : és repartir arguments fets servir ja per nosaltres en ocasió de debats d'anteriors lleis procedents del Departament d'Ensenyament. Que, després de vuit anys, encara el Consell Executiu no tingui un criteri definitiu sobre la legislació en matèria d'ensenyament a elaborar, és una cosa evident, si observem el caràcter de la Llei que hem aprovat en aquesta legislatura, i el d'aquesta mateixa, que, malgrat que sigui important, òbviament —i això és molt clar—, totes tenen un cert caràcter marginal.

Malgrat tot, considerem que la iniciativa aquesta és una iniciativa positiva, i més després de l'aprovació per part de la Comissió i en ponència, directament o per la via de transaccional, de nou de les deu esmenes presentades pel nostre Grup, amb la no-acceptació de l'única esmena, l'esmena número 10, aquesta que estem defensant ara, el Grup de la majoria va perdre l'oportunitat que la Llei s'aprovés per unanimitat ja en la Comissió. Jo crec que avui en el Ple, i tenint en compte que és un dia d'unanimitats, avui tornen a tenir —en la votació que vindrà ara, de seguida— una nova oportunitat, i estaria bé que aquesta vegada no desaprofitessin l'oportunitat perquè la Llei sigués aprovada d'una manera unànime.

L'esmena que presentem, aquesta esmena, pretén una cosa molt senzilla, que és incloure la frase «per llei» abans d'«Administració local». I pretén només una cosa, i és que el Consell Executiu, i especialment la Conselleria d'Ensenyament —la conselleria que correspongui en aquest cas— no pugui adjudicar competències als ajuntaments per una via que no sigui la legislativa, i sense que no tingui la corresponent contrapartida econòmica, que, si vostès ho volen, aquesta és una mena de desconfiança que potser en unes altres circumstàncies no caldria, però que està absolutament justificada, ja que —i això és una pregunta que no sé si ha de respondre o no el ponent de la majoria— quantes vegades el Departament d'Ensenyament no compleix les seves competències en aquest tema?

Assenyalar només un cas, que és prou significatiu : de centres d'ensenyament mitjà construïts a Catalunya aquest any, quin és el percentatge en els que el Departament d'Ensenyament ha finançat la totalitat del que li correspon, segons les seves competències?

Jo crec que vostès saben perfectament aquesta contesta, crec que tots els diputats ho saben, i això és el que justifica, de fet, l'esmena aquesta que nosaltres volem mantenir fins al final.

Com que no farem explicació de vot, aprofitem per dir que en el cas que no s'aprovi la nostra esmena, votarem a favor de la Llei, de la totalitat de la Llei, excepte en el punt 2 de l'article tercer, que votariem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a sotmetre aquesta esmena a votació... *(Remor de veus.)* Per a un torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. Senyores i se-

nyors diputats, senyor González, jo penso que el títol és adequat, no és més llarg del que hauria de ser ni tampoc més curt perquè no perdés la comprensió que hauria de tenir.

Quant a l'altre aspecte, que això és una llei mimètica, jo crec..., nosaltres, el nostre Grup, creu que no. Estem convençuts que l'avenç que suposa, justament si la comparem amb la de l'Estat espanyol, entre altres aspectes dóna al Consell Escolar les competències de distribució dels recursos econòmics del pressupost assignat, i al director del centre la de l'execució, tot subratllant —i això és important— la seva tasca i la seva responsabilitat per tal d'assolir tot allò que en el preàmbul diu i que l'Honorable senyor Conseller ja ens ha posat de manifest.

Per altra banda, creiem que les relacions entre les administracions han de tenir constantment la seva regulació adequada, i, per tant, l'esmena que fa referència a les obligacions per llei dels ajuntaments és, per a nosaltres, un aspecte a tenir en consideració, però ara i aquí, en el projecte, creiem que queda desplaçat. En primer lloc, perquè s'avença en una part a un marc legal d'àmbit més ample, que no existeix definit avui. En segon lloc, perquè pensem que a l'hora de confeccionar-lo —aquest ample marc—, caldrà la participació i la consulta de la Federació i de l'Associació de Municipis, i, en tercer lloc, perquè, si s'acceptés aquesta esmena, bloquejaria justament aquest Projecte de Llei que serà Llei d'aquí a poc, en establir una referència i un lligam amb allò que encara no existeix en forma de llei.

Així doncs, tot prenent bona nota de les seves raons i de les seves crítiques, però per coherència amb allò que acabem d'expressar haurem de votar en contra de la vostra esmena, i ens sap greu, perquè, tal com ha dit el senyor González, de les esmenes presentades, que eren tretze, dotze han estat incorporades o bé transaccionades o bé retirades, en un procés de felicitat convergència d'interessos intel·ligents.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem a sotmetre a votació aquesta esmena.

Els il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.

Si ara els membres de la Cambra no hi tenen inconvenient, procediríem a la votació conjunta de la resta del text del Dictamen, és a dir, articles 4 i 5, Disposició Transitòria, Disposicions finals, Exposició de Motius i títol. Hi ha cap inconvenient perquè fem aquesta votació conjunta? *(Pausa.)*... Ah, perdó, hi ha l'article 3, segons el Dictamen; sí.

Sotmetem a votació l'article 3, segons el text del Dictamen. *(Ll. Sr. González Navas demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT : Sí, digueu, digueu...

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, tal com havíem anunciat, nosaltres demanaríem votació separada del punt 2 de l'article tercer. La resta de l'article i el conjunt dels altres articles i disposicions transitòries i finals, per a nosaltres no hi ha inconvenient a fer una única votació.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament.

Posem a votació, doncs, ara, el punt 2 d'aquest Dictamen.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat

de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat ha estat aprovat per 55 vots a favor, 20 en contra i 3 abstencions.

Ara, aquesta Presidència invita els senyors diputats que diguin si tenen inconvenient a votar conjuntament la resta del text del Dictamen; com he dit, els articles 4 i 5, Disposició Transitòria, Disposicions finals, Exposició de Motius i títol. Hi ha algun inconvenient perquè es faci conjuntament? *(Pausa.)* Doncs ho sotmetem a votació.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Tot aquest conjunt ha estat aprovat per unanimitat dels presents. Naturalment, aquesta votació afecta el total del Projecte de Llei.

Ara aquesta Presidència està a disposició de cada grup per si vol donar explicació de vot. El senyor Víctor Torres té la paraula per donar l'explicació de vot del seu Grup, d'Esquerra Republicana.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Molt breument, per explicar el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Hem votat a favor perquè creiem bo que aquest Parlament utilitzi les seves possibilitats de desenvolupament de certes lleis estatals, com la que en aquest moment rep la nostra atenció. Això no és, efectivament, mimetisme; això és aprofitament d'una situació que en certa manera ens és imposada. Jo crec que seria un error que el nostre Parlament no aprofités aquesta circumstància per reblar el clau, podríem dir-ne.

No creiem que es pugui parlar d'una Llei menor. No és una Llei menor; és una Llei que té una importància innegable dins del món de la gestió de l'ensenyament. Creiem que és bo que els grups escolars puguin disposar lliurement dels fons assignats pel Govern català per cobrir les despeses de funcionament dels centres, creiem que és una bona mesura. Creiem que és bo que el consell escolar pugui avaluar les seves prioritats i quantificar-les i que el director del centre sigui l'executor de les seves decisions. Creiem que són mesures assenyades i perfectament dignes de respecte.

Per altra part, no volem deixar de remarcar la importància que té el fet que el centre quedi facultat per disposar lliurement dels fons que els puguin arribar d'altres fonts que no siguin les estrictament oficials. Tot això és un pas, un pas potser petit, però significatiu en el camí que pot acostar-nos a una major autogestió dels centres d'ensenyament, que no dubtem que farà més àgil la seva gestió i administració i l'aproparà a les necessitats de la realitat quotidiana.

Aquest és, senyor President, senyores i senyors diputats, el sentit que nosaltres donem al nostre vot positiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Simó Pujol té la paraula per a l'explicació de vot.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Popular no ha presentat cap esmena a aquest Projecte de Llei perquè essencialment està d'acord amb la filosofia que l'inspirà. La Llei té un

valor específic en la mesura que constitueix una ferma garantia del principi d'autonomia de gestió dels centres docents públics no universitaris, coherent amb l'autonomia de què gaudeixen, també, els universitaris. I no només pel reconeixement solemne que se'n fa a l'article primer, sinó per tot allò que materialment es desprèn del text articulat.

D'una altra banda, també ens sembla bo que la gestió autònoma del fons de què disposen les escoles s'atribueixi al consell escolar, òrgan en el qual estan representats tots els sectors i col·lectius implicats en la comunitat docent. L'escola pública —no només a Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat— ha patit sovint les deficiències d'una gestió i una administració massa dependents d'instàncies alienes, alhora excessivament hermètiques, sobretot amb la participació de tots els sectors.

L'article 3, que és l'únic article que ha estat polèmic perquè el Grup Socialista ha mantingut una esmena fins al final, valdria la pena anomenar-lo, crec jo, perquè aquest Projecte ens sembla, fins i tot amb aquesta mateixa filosofia que al principi deia jo que l'inspirava, que no era necessària l'esmena que proposava el Grup Socialista, tota vegada que, d'aquesta manera, s'introdueix un principi finalista, a voltes més útil que una regulació detallada de la distribució dels recursos econòmics de què disposa cada centre. Creiem que és una bona fórmula, ja que respecta les peculiaritats de cada escola i permet una gestió econòmica molt més flexible.

La presència d'una limitació consistent a prohibir l'assignació de recursos propis al compliment d'obligacions atribuïdes a altres administracions o entitats, és, d'una banda, necessària en benefici del mateix centre, però permet, gràcies als termes amb què està formulada, una certa flexibilitat a nivell pràctic i l'òptima adaptació del principi finalista a les particularitats de cada centre, com he dit abans.

No es pot ignorar la gran diversitat de situacions que trobem arreu de Catalunya, diversitat motivada essencialment per l'assumpció, per part dels ajuntaments, de competències en matèria d'ensenyament que, per llei, no els eren atribuïdes però que políticament va semblar necessari assumir per tal de suplir sense dilació mancances veritablement apressants.

Els termes amb què està redactat l'article 3 semblen tenir present d'alguna manera una tesi ja professoral que denuncia amb sorprenent realisme el fet que la nostra Administració només pot ser eficaç vulnerant constantment la Llei. En la mesura que les lleis admeten una adaptació flexible en cada cas particular i aquest tret és fonamental quan es pretén regular la gestió econòmica dels centres públics d'ensenyament per les raons abans esmentades, és possible acceptar que s'està guanyant quelcom en el terreny de l'eficàcia sense que es perdi res, si més no, en aquest cas, en el terreny de la seguretat jurídica.

El fet de quedar subjecte a la intervenció del Departament d'Ensenyament, Sindicatura de Comptes —o altres instàncies— garanteix el control tècnic d'aquesta gestió, que, sense fer violència als textos legals, pot abraçar també actes que excedeixin l'ordinària administració. Aquest control tècnic se superposa al control social d'oportunitat de prioritats i d'altres tipus que implica el protagonisme reconegut al consell escolar. En aquest cas, el principi d'autonomia i de participació que tant predicament han assolit en els darrers temps, han estat reconeguts materialment.

En conjunt, doncs, la nostra valoració ha estat positiva i hem

donat suport al Projecte de Llei, votant-lo favorablement.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Projecte de Llei de Creació de les Comarques de l'Estany, del Pla d'Urgell i de l'Alta Ribagorça

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al punt de l'ordre del dia següent, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de les Comarques de l'Estany, del Pla d'Urgell i de l'Alta Ribagorça i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb l'article 103.2 del Reglament —si no se suscita cap objecció—, s'incorporarà per assentiment un conjunt d'esmenes de correcció tècnica lingüística, proposades pel Servei de correcció del Parlament.

Cal dir, a més, que hi ha una altra esmena tècnica, presentada per tots els grups de la Cambra, que estableix, que diu que l'organització comarcal de Catalunya estableix el principi que la denominació comarcal no es pot confondre amb la d'una altra comarca o un municipi; atès que existeix a Catalunya un municipi que té el nom de l'Estany, de la comarca de Bages, es proposa com a esmena tècnica al títol, Preàmbul i article 1 del Projecte de Llei de Creació de la comarca de l'Estany per la del Pla de l'Estany. Aleshores, amb aquesta admissió feta per tots els grups polítics, doncs, es farà aquest petit retoc de la denominació d'aquesta comarca.

Aquestes esmenes, proposades pel servei de correcció, han estat trameses als portaveus dels grups parlamentaris, per la qual cosa prego que, atès el nombre, se'ns n'eximeixi la lectura. *(Pausa.)* No havent-hi cap objecció, doncs, es consideren aprovades.

Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, la Llei 6/1987, del 4 d'abril, va introduir una importantíssima innovació en la nostra Administració local, en institucionalitzar la comarca com a entitat territorial dotada d'autonomia i de personalitat jurídica pròpia. Aquesta Llei ha donat compliment al manament contingut a l'article cinquè de l'Estatut de Catalunya, d'acord amb el qual la Generalitat «estructurarà la seva organització territorial en municipis i comarques». I, a l'ensemble, ha vingut a satisfer una vella aspiració del catalanisme polític, l'antecedent més rellevant i primer del qual podem trobar, ja, en les Bases de Manresa.

Com es llegeix en el Preàmbul d'aquesta Llei, per a la determinació del Mapa comarcal es podien utilitzar, essencialment, dues alternatives : o iniciar un procés d'estudi previ per obtenir una proposta d'organització comarcal, o adoptar l'antecedent constituït per la divisió decretada l'any 1936. Aquesta última, que és l'opció adoptada per la Llei, que aprofita, per tant, tota la tasca portada a cap per la denominada Comissió Pau Vila, ha evitat un llarg procés d'estudi, sense garanties de

propostes unitàries, però amb el risc d'incórrer en alguns casos en una manca d'adequació a la realitat actual. Aquest inconvenient va salvar-se amb la creació d'un mecanisme àgil, que permetés procedir a les reformes necessàries a curt termini. Ara, abans encara de complir-se un any de la promulgació d'aquella Llei, podem estar segurs de la correcció, de la validesa de la fórmula adoptada.

La consulta a tots els ajuntaments de Catalunya sobre la seva conformitat a l'adscripció comarcal que es proposava per a cada un d'ells, formulada per la Conselleria de Governació el darrer juliol, va proporcionar-los un resultat eloqüent en aquest aspecte. La resposta dels ajuntaments fou multitudinària, i posà en relleu l'acceptació majoritària per part d'aquests, no solament de la comarca com a nou ens territorial, sinó també —per part de més de vuit-cents d'ells— la conformitat amb l'adscripció comarcal proposada per la Llei, d'acord amb la divisió del 1936. Això ha permès agilitar el procés de comarcalització de Catalunya i que, en contra del que molts pensaven, el dia 9 del mes actual es constituïssin els trenta-vuit consells comarcals, amb la qual cosa, i en un període indiscutiblement breu a comptar des de l'inici, l'organització de la comarca sigui una realitat.

He dit abans, però, que el risc d'incórrer en alguna possible manca d'adequació a l'actualitat, com a conseqüència de la implantació de la divisió del 1936, havia d'obviar-se per mitjà d'un mecanisme de reforma adient. En aquest sentit, ha constituït un pas molt important en l'aplicació de la Llei i, particularment, en aquesta actualització de la divisió comarcal del 1936, la creació i la constitució de la Comissió de Delimitació Territorial que va iniciar les seves activitats el mes d'octubre darrer. Tasca primordial d'aquesta Comissió en el seu primer any d'activitat ha de ser —i ho està essent, d'acord amb la Disposició Transitòria Primera de la Llei 6/1987— l'estudi de la documentació relativa a la consulta municipal a la qual acabo de referir-me, i, en particular, és clar, de les respostes negatives, per fer, el Govern de la Generalitat, la proposta de les modificacions territorials que consideri necessàries per tal que els àmbits territorials de les comarques coincideixin amb aquells en què s'estructuren les relacions bàsiques de l'activitat econòmica; agrupin municipis amb característiques socials i històriques comunes, i siguin els més adequats per a fer efectius els principis d'eficàcia, de descentralització i de participació en la prestació dels serveis públics.

La Comissió de Delimitació Territorial s'ha fixat, primer de tot, en les respostes d'alguns grups de municipis que, més que demanar canvis d'adscripció, manifestaven llur voluntat comuna de constituir-se en comarca nova. Aquesta ferma voluntat de constituir-se en comarca, que ja ve d'abans de la divisió comarcal de Catalunya del 1936, caracteritzava molt particularment les raonades i documentades peticions de tres d'aquests grups de municipis.

El Projecte de Llei que avui tinc l'honor de presentar a la Cambra, ve a donar-los satisfacció amb la proposta de reconèixer com a noves comarques l'Alta Ribagorça, l'Estany —ja el Pla de l'Estany— i el Pla d'Urgell.

La personalitat històrica i geogràfica de la Ribagorça és ben manifesta, com també ho és l'esquarterament que ja de temps antics ha sofert, a causa de la seva situació fronterera entre Aragó i Catalunya, i que quedà consagrada per la divisió pro-

vincial del 1833.

La divisió comarcal del 1936 no prengué en consideració les peculiaritats de la Ribagorça de jurisdicció catalana, i la incorporà al Pallars Jussà, sense tenir en compte les dificultats —entre altres— de comunicació amb Tremp dels seus municipis. En els anys recents, el sentiment comarcal dels ribagorçans, tant d'una riba de la Noguera Ribagorçana com de l'altra, s'ha mantingut viu i, fins i tot, ha crescut, i el paper del Pont de Suert com a capital comarcal s'ha afermat. La Comissió de Delimitació Territorial ha valorat positivament la petició dels municipis de Barruera, el Pont de Suert i Vilaller, de constituir la comarca de l'Alta Ribagorça, amb capitalitat al Pont de Suert.

Banyoles i la seva rodalia ja havien expressat el 1932 el seu desig de constituir una comarca. Novament el 1987, en ocasió de la consulta a què abans em referia, els ajuntaments de Banyoles, Camós, Cornellà de Terri, Crespià, Esponellà, Fontcoberta, Palol de Revardit, Porqueres, Sant Miquel de Campmajor, Serinyà i Vilademuls, han manifestat de nou aquesta voluntat; de fet, ja l'havien expressada abans, creant la Mancomunitat de l'Estany, exemple de bona gestió i excel·lent funcionament per a totes les mancomunitats de municipis de Catalunya, amb la qual havien assolit ja una cohesió i uns serveis compartits que, en bona part, prefiguraven el que volien que fos llur comarca. També en aquest cas la Comissió de Delimitació Territorial informà positivament de la creació de la nova comarca, amb capital a Banyoles, constituïda per tots els municipis que en demanaren la creació i que acabo de ressenyar.

Mollerussa i la seva rodalia aspiraven igualment a la creació del Pla d'Urgell com a comarca diferenciada des de fa molts anys. A cavall de les quatre comarques de les Garrigues, la Noguera, el Segrià i l'Urgell, la dinàmica de la ciutat de Mollerussa ha fet gravitar entorn seu una quinzena de municipis del centre de l'àrea regada pel canal d'Urgell. També en aquest cas la Comissió de Delimitació Territorial ha informat favorablement de la constitució en comarca de Barbens, Bell-lloc d'Urgell, Bellvís, Castellnou de Seana, Fondarella, Golmés, Ivars d'Urgell, Linyola, Miralcamp, Mollerussa, el Palau d'Anglesola, el Poal, Sidamon, Torregrossa, Vilanova de Bellpuig i Vila-sana.

Les tres noves comarques la creació de les quals proposa la Llei que presento, són molt diferents entre elles. L'Alta Ribagorça és una comarca de muntanya, enclavada als Pirineus axials, amb una baixa densitat de població, però amb unes potencialitats molt importants, tant en el sector agrari com en l'energètic i en el turístic.

La comarca de l'Estany —o del Pla de l'Estany—, estratègicament situada entre l'Alt Empordà, la Garrotxa i el Gironès, al centre del triangle que configuren Figueres, Girona i Olot, les tres ciutats amb més potencial demogràfic del nord-est de Catalunya, tot i ésser una de les més petites en extensió, es pot comptar també entre les més dinàmiques, amb una economia diversificada de base agrària i industrial, i amb un sector turístic encara insuficientment explotat.

La del Pla d'Urgell, al bell mig de la plana occidental catalana, es pot dir que és un producte del canal d'Urgell; també de dimensions modestes, però ben poblada, té en l'agricultura de regadiu la base de la seva economia, la qual, tanmateix, també es va diversificant.

Totes tres, però, no obstant aquestes característiques ben diferents a què he anat referint-me, totes tres, però, tenen un

punt en comú : la voluntat de ser, la cohesió entorn d'un projecte comú de convivència i de treball, perquè aquest espai de territori amb el qual s'identifiquen, i els seus habitants, progressin conjuntament vers fites de benestar creixent, de millor aprofitament dels seus recursos, d'harmonia entre aprofitaments i conservació, per aportar el millor de totes elles a la construcció comuna de Catalunya.

Així ho van valorar positivament la Comissió de Delimitació Territorial —i em plau remarcar que en tots tres casos ha estat per acord unànim— i també la Comissió Jurídica Assessora, i van elevar les corresponents propostes de creació d'aquestes tres comarques al Consell Executiu, el qual va trametre al seu moment a aquesta Cambra el Projecte de Llei que ara és objecte de debat.

He dit, i amb això vull acabar, que, en les tres comarques, hi concorre una característica comuna : la voluntat de ser; aquesta voluntat les ha portat, de fet, a ser. Ja són, han nascut, de fet, a la vida pública catalana. Per això demano a la Cambra, amb l'aprovació de la Llei —i, és clar, amb sentit figurat—, més que la creació d'aquestes tres comarques, que se'ls lliuri el certificat de naixement a què penso que tenen dret.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Aquesta Presidència prega que si hi ha algun il·lustre membre de la Cambra que hagi estat encarregat de presentar el Dictamen per part de la Comissió, que faci ús de la paraula. *(Pausa.)* No hi ha ningú. Bé, doncs, aleshores passem ja al debat del Projecte de Llei.

Com que no hi ha cap esmena a la totalitat, passem al debat de la part dispositiva. La primera esmena és a la Disposició Addicional. Per tant, es proposa de votar primer l'article únic si cap dels senyors diputats no hi té inconvenient. *(Pausa.)* Cap inconvenient? Doncs, bé, posem a votació el Dictamen de l'article únic.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text d'aquest article ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Hi ha una esmena ara a la Disposició Addicional, que és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya; és una esmena d'addició. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, il·lustres representants dels municipis de les noves comarques : de l'Alta Ribagorça, del Pla d'Urgell i de l'Estany *(remor de veus)*, diré de l'Estany, perquè nosaltres hem firmat lògicament el que, per un error de caràcter administratiu, procedent d'un error en la presentació de la Llei per part del Consell Executiu no hagués impossibilitat la constitució de la comarca de l'Estany. I per part nostra ens va bé el nom de Pla de l'Estany, però si els municipis —que crec que són els que han de tenir la paraula— creuen que el Pla de l'Estany no és el nom més escaient, per part del nostre Grup, voluntàriament, i a partir d'aquest moment, saben els ajuntaments del Pla de l'Estany que votarem afirmativament el canvi de nom, si és que així ho desitgen. Si no, evidentment, respectarem el nom aprovat per aquest Parlament. *(Remor de veus.)*

Per defensar, senyor President, les esmenes número 1 i

número 2, que eren esmenes de caràcter pràctic. Però, en primer lloc, permetin-me, senyores i senyors diputats, que els faci algunes consideracions, especialment pel que fa a la constitució d'aquestes comarques. Hem de dir que, afortunadament, la representació dels ens locals en el si de la Comissió de Delimitació Territorial ha estat representada —i afortunadament per part del nostre Grup— per dos alcaldes, que a més a més són diputats, els companys i amics Joan Ganyet i Martí Carnicer, que, des del primer dia, en el si d'aquesta Comissió van defensar aferrissadament la creació d'aquestes comarques. A més a més, ens satisfà perquè això va decantar inicialment posicions dubtoses d'altres grups polítics representats en el si d'aquesta Comissió. Però, a més a més, els vull dir que em satisfà perquè jo vaig participar personalment en unes jornades celebrades l'any passat, organitzades per l'il·lustre Ajuntament de Mollet-russa, on els diferents grups parlamentaris havíem de definir-nos en aquells moments, en aquells moments de debat de les lleis de política territorial, i, clarament, el nostre Grup ja va manifestar aleshores que, indistintament de qualsevol consideració, considerava el nostre Grup que s'havia de respectar a fons la voluntat dels municipis, si així ho desitjaven, de constituir-se en comarques. I això ho fèiem perquè creiem formalment —així ho vam defensar, així ho defensem i així ho defensarem— que les comarques han de respondre vivament, profundament a la voluntat dels municipis que les constitueixen.

Volem felicitar, abans d'entrar en les esmenes, novament les tres comarques noves, perquè han estat les úniques que han superat la censura del Govern de Convergència i Unió. Altres territoris, altres comarques també van demanar modificar la seva situació respecte al mapa del 1936, però per raons de caràcter administratiu o per raons que el recurs o l'acord del Ple va arribar l'endemà del dia que havia acabat la seva data oficial, aquests territoris no han tingut la possibilitat de poder re-situar-se, actualitzar-se a la Catalunya actual. Per tant, felicitem aquestes tres noves comarques, perquè han pogut passar, i de molt bon grat, aquest filtre, aquesta censura imposada pel Govern de Convergència i Unió. *(Remor de veus.)*

Estem d'acord amb la celebració, estem d'acord amb la celebració i la constitució d'aquestes comarques perquè també els criteris que s'han demanat des dels posicionaments dels respectius municipis que li han donat a llum han estat en la mateixa línia ja defensada pel nostre Grup parlamentari; és a dir, que les comarques neixen de la voluntat dels municipis de constituir-se en un nou ens local que els aglutini per raons històriques, per raons socio-econòmiques, per raons funcionals, i que, a més a més, enforteixi unes ciutats mitjanes de Catalunya, que són les bàsiques, que són les que traven el territori, que són aquelles ciutats mitjanes que poden permetre als ciutadans dels municipis petits rebre aquells serveis que, segurament per raons que tots coneixem, no poden rebre per ells mateixos, i que aquesta ciutat mitjana, que efectua el paper de capitalitat, els pot atorgar aquests serveis. Per tant, satisfacció, congratulació i enhorabona, per part del Grup parlamentari Socialista, en la constitució d'aquestes tres noves comarques.

Per tant, ja anant al cas de les esmenes, tres eren esmenes de lògica, esmenes de coherència en un sol sentit, en un sol sentit, que és dir : «Sí, anem a aprovar —perquè ho sabíem— la constitució de tres noves comarques immediatament després

de la celebració i de la constitució de les trenta-vuit comarques històriques» i que, lògicament, la creació d'aquestes tres noves comarques, el que faria és variar la composició dels sis consells comarcals que queden constituïts en la data del 9 de març, el més lògic és que, aquelles sis comarques amb punt de referència el 1936 més les tres que es creen a partir del dia d'avui, les nou comarques, perquè no sofreixin ja més modificacions, es constituïssin el mateix dia. Això és el que nosaltres demanàvem amb aquesta esmena, i, a més a més, amb la particularitat que evitariem el que diu la Disposició Final Segona, que, una vegada que ja s'han constituït unes comarques, ara s'ha de crear un decret, un altre decret que complica enormement, una vegada més, tot el procés del desplegament de les lleis territorials, la distribució dels béns, dels drets, de les obligacions, dels usos públics, aprofitaments, càrregues, etcètera, dels consells comarcals ja constituïts, cap als nous consells comarcals que s'han de constituir.

Aleshores les nostres esmenes eren en aquest sentit de racionalitat i que els consells comarcals —els sis més els tres— es constituïssin alhora i que, d'aquesta manera, haguéssim evitat, segurament, doncs, molts problemes, moltes complicacions i molta desorientació de l'opinió pública i dels ciutadans que viuen en aquestes nou comarques.

Per acabar, senyores i senyors diputats, volem desitjar llarga vida a aquestes comarques dins d'aquest desert competencial i de recursos que ha imposat el Govern de Convergència i Unió a tots els consells comarcals de Catalunya, i no perquè l'oposició no n'hagi fet esment quan discutia els pressupostos, sinó perquè no s'ha volgut dotar dels pressupostos necessaris perquè hi hagi un real i efectiu, més enllà de les paraules, més enllà de les imatges, més enllà de la propaganda, però un desplegament efectiu dels consells comarcals, que és el que volem en aquest Parlament.

I, finalment, una constatació : davant d'un Govern tan poc sensible davant del fet comarcal (*remor de veus*), tan poc sensible davant del consell comarcal, refiïn-se de les seves forces i esperin poc del Consell Executiu si volen tirar endavant els seus objectius i els seus desitjos. (*Forta remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Silenci! Silenci! Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat... (*L'I. Sr. Tomàs demana per parlar.*) Digueu, si us plau.

El Sr. TOMÀS : Per a una qüestió d'ordre. Com que la força dels fets ha fet que aquests consells comarcals ja es constituïssin, les dues esmenes, lògicament, decauen, i les retirem. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà. Silenci!

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President... (*pausa*), el Reglament de la Cambra va estar modificat i... (*remor de veus*), sí, però els ho tornaré a recordar, va estar modificat de tal manera que no puguin quedar sense resposta les gravíssimes —encara que fetes amb un to relativament festiu— afirmacions que s'han fet des d'aquesta tribuna, perquè si realment haguéssim tingut el Reglament sense modificar el que ara es produiria seria un enorme abús de la Cambra.

La meua capacitat d'admiració no té límits, i encara bo que no en té, perquè avui hauria estat forçada; si hagués tingut límits avui hauria estat forçada la meua capacitat d'admiració

davant la capacitat del diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula per «maquillar» —per dir-ho d'una manera suau— la realitat; maquillatge que, evidentment, no enganya ningú. El maquillatge comença per una operació que consisteix a dedicar aproximadament un minut i mig a la defensa d'unes esmenes que se sap que s'han de retirar i, en canvi, aproximadament set minuts a una arenga de caire general absolutament incoherent, absolutament incoherent amb la posició (*remor de veus*), absolutament incoherent...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SUBIRÀ : ...amb la posició del Grup Socialista des de fa un any i mig en aquesta Cambra sobre el tema comarcal, perquè quan s'ha tingut una tàctica estrictament de retardar la implantació de la divisió comarcal, posant tots els entrebancs possibles, quan s'ha dit que el que calia fer era començar —no acabar, sinó començar— per una consulta municipal per tal d'arribar a aquell garbuix que tots coneixíem de les cinquanta-nou comarques, etcètera, i quan es veu que el mecanisme funciona, quan es veu que el mecanisme que preveu la Llei de les comarques, la Llei 6/87, que preveu la possibilitat de modificació del mapa comarcal establert el 36, quan es veu que tot això funciona, llavors s'és més comarcalista que ningú sobre el paper, s'és més comarcalista que ningú sobre el paper; quan, a més a més, fa pocs dies, els representants del Grup Socialista a la Comissió de Delimitació Territorial van votar que la creació d'aquestes comarques es retardés fins que s'haguessin estudiat tots els casos que hi ha sobre el paper; que la creació d'aquestes comarques es retardés fins que s'haguessin estudiat tots els casos que té sobre la taula la Comissió.

Bé, és clar, nosaltres som molt més coherents. Nosaltres hem estat a favor, des del primer moment, de la restitució del mapa comarcal del 36, i no per fer arqueologia geogràfica, perquè estava en l'ànim del poble de Catalunya i perquè era admès pel poble de Catalunya amb alguns retocs necessaris, retocs que s'han deixat a la iniciativa municipal —sí, senyor—, i per això avui tenim una gran representació dels municipis d'aquestes comarques noves. I ens trobem amb una reivindicació històrica, que per raons estrictament polítiques no es va poder atendre l'any 1936 —que és el cas de Banyoles—; ens trobem amb una reivindicació d'una transcendència nacional molt important, com és el cas de la Ribagorça —i no em facin estendre més— i ens trobem amb una reivindicació moderna de la realitat sociològica nova de Catalunya, que és el cas de Mollerussa i el Pla d'Urgell. Doncs, la Llei que vam aprovar permet fer els mecanismes que permeten atendre totes aquestes necessitats. Vol dir que és una bona Llei i que continuarà essent una bona Llei.

Senyores i senyors diputats, nosaltres, no cal dir..., és clar, el torn en contra d'unes esmenes que ja s'han retirat... Jo he fet una explicació que ha desmentit les afirmacions que s'havien fet des d'aquí. Nosaltres també ens congratulem, i molt autènticament, de la creació d'aquestes tres noves comarques. Que tinguin una brillant actuació en el futur.

Moltes gràcies, senyor President. (*Aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT : Posarem ara a votació el text del Dictamen i tot el que resta. Per tant, l'Exposició de Motius i el títol.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : I les Disposicions Adicionals i les Transitòries.

El Sr. PRESIDENT : Els que siguin favorables a tots aquest

conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents. Ara, aquesta Presidència està a disposició dels grups per a l'explicació de vot. (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*) L'Il·lustre senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Explicació de vot per reblar el clau de la nostra votació afirmativa al conjunt d'aquesta Llei i amb la voluntat de no reiterar debats sobre el tema comarcal, que ja hem tingut en altres ocasions en aquesta Cambra, i pensem que no és bo per al conjunt del cos legislatiu català reiterar debats que ja s'han produït i que estan tancats, al nostre parer.

El que hem fet avui aquí és respondre a uns mecanismes legislatius votats pel Parlament de Catalunya, i hem sumat a això la resposta a una voluntat de les majories d'aquestes noves tres comarques. No es pot deduir res més d'aquests dos principis que la votació afirmativa del Grup parlamentari del PSUC. Per tant, endavant amb aquestes tres comarques.

Això sí, i volem deixar-ne constància —perquè ho vam fer a la Comissió de Delimitació Territorial i volem reitar-ho avui aquí—, ens hauria agradat molt més enllestir el mapa comarcal de Catalunya, com a mínim en aquells temes en els quals no hi ha una conflictivitat aparent, d'un sol cop. I en aquest sentit, i davant de notícies periodístiques que afectaven el nostre Grup parlamentari en un sentit contrari al que jo ara vaig a dir, ens hauria agradat que hagués estat possible avui, també, en aquesta sessió, aprovar el canvi d'ubicació comarcal dels municipis de Sant Just Desvern i d'Esplugues de Llobregat, que són també reivindicació llargament sentida, que respon també a aquestes tradicions les quals el senyor Subirà manifestava ara des de la tribuna i que enteníem que eren perfectament assumibles en el dia d'avui, en aquest paquet. No entrarem en temes que poden ser més conflictius i que poden requerir més temps d'estudi, però, com a mínim, aquests. Així ho vam manifestar a la Comissió de Delimitació Territorial i de justícia és que ho reiterem avui davant del Ple del Parlament de Catalunya.

En qualsevol cas, dit això, que siguin ben vingudes i ben nascudes les tres comarques a les quals avui hem donat llum verda en el Ple d'aquest Parlament. Que siguin —i aquest és un prec que hem de fer a elles mateixes— ràpidament majors d'edat, que siguin ràpidament autònomes; per tant, que siguin capaces, elles mateixes, de dotar-se d'aquells plans d'actuació, d'aquells marcs competencials, i que tinguin l'habilitat política suficient i la capacitat social de pressió suficient, institucional, per aconseguir recursos, per funcionar i fer ús del poder que avui els hem donat en aquest Ple del Parlament de Catalunya, i que siguin ràpidament acceptades pel conjunt dels municipis del seu propi territori. I algú dirà : «home, ja ho han estat, i precisament per això avui les votem». Que siguin ràpidament acceptades pels seus municipis vol dir que les comarques tinguin plena consciència que no fóra bo, per a elles mateixes, que el seu punt de vista a l'ordre competencial, el seu punt de mira estigués en què poden esgarrapar dels municipis, sinó en què poden esgarrapar de les diputacions, de la Generalitat i del marc competencial de l'Estat. Aquesta és la millor manera, a criteri del nostre Grup parlamentari, que siguin ràpidament

majors d'edat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Continuant amb el torn d'explicació de vot, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Marc Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Moltes gràcies, Molt Honorable President. Senyors alcaldes d'aquestes terres que avui sorgeixen en la realitat de la cartografia catalana amb una personalitat definida i, com podríem dir també, ben adquirida. Tres noves comarques en el mapa de Catalunya. Ben segur que en el Dictamen elaborat per la comissió tècnica encarregada d'exposar el seu parer referent a la instal·lació de les noves comarques del Pla de l'Estany, del Pla d'Urgell i de l'Alta Ribagorça —Comissió de la qual formen part prestigiosos geògrafs com Joan Vilà i Valentí i Lluís Casassas—, es deuen haver aportat raons de molt de pes a favor d'aquesta modificació de l'ordenament territorial de Catalunya.

Permeteu que molt breument aportí uns raonaments que potser són oportuns de recordar ara, en aquest moment i ací : en el cas de la comarca del Pla de l'Estany, volem recordar que en els seus antecedents geohistòrics figura el Monestir de Sant Esteve de Banyoles, fundat l'any 812, i hom no construïa monestirs en un paisatge geogràfic determinat si és que no existien *in situ* manifestes possibilitats de desenvolupament econòmic del sector. Les fèrtils terres cedides al llarg dels mil·lennis per l'estany de Banyoles, en replegar-se les aigües, feren, regalaren a les generacions futures una riquesa, i el mateix estany, amb el seu riu que gira aigües al Terri, assegurava una economia agrària de força importància al llarg de la història. Banyoles, i des de molt aviat, es convertí en un centre pilot econòmic, i en el nostre temps aquesta potència s'ha desenvolupat en gran manera.

Referent a la comarca del Pla d'Urgell, volem recordar que si bé el canal d'Urgell fou posat a funcionar el 1861, la veritat és que en un principi fou un total fracàs. El regatge sense control de les terres comportà la salinització del sòl i motivà l'ascens a la superfície de les sals contingudes en els estrats inferiors. No fou fins que s'aplicaren tècniques de rentat de les terres que fou possible convertir la comarca en un territori ric i amb un centre econòmic de la importància de Mollerussa. Afe-girem que el toponímic Pla d'Urgell o Plana d'Urgell és d'ús molt antic, i fins en el folklore es troba des de segles enrere.

Finalment, en el cas de l'Alta Ribagorça o, millor dit, la part de l'Alta Ribagorça que administrativament correspon al Principat, ha mantingut en tot temps profundes arrels de catalanitat que una divisòria arbitrària no pot negar, no ha pogut negar : ha subsistit, és permanent. S'ha de tenir present que es tracta d'unes terres que poden constituir, si s'actua amb seny i amb acurada prudència, un ambient d'alt interès turístic : s'han canalitzat en la localitat de Pont de Suert. Observem la paraula Pont de Suert, «Pont» vol dir relació entre les dues parts d'una sola gran comarca, que és l'Alta Ribagorça. L'Alta Ribagorça ha d'esdevenir per a propis i estranys un exemple d'organització de tots els serveis, que invitin cada vegada més a l'arrelament de la població, i per això, i d'aquí ja em dirigeixo al Govern de la Generalitat perquè tingui present en els Pressupostos que totes les comarques han d'estar financerament ben cobertes, però aquestes tres, i encara diria amb més precisió

l'Alta Ribagorça, mereix una atenció especial per raons que tots sabem i que hem de fer que siguin una realitat.

Gràcies.

(Forts aplaudiments.)

El Sr. PRESIDENT : Continuant aquest torn d'explicacions de vot, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Colomé, del Grup Popular.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyors alcaldes de les comarques que neixen avui, senyor President de la Diputació de Lleida, benvinguts al Parlament en nom del Grup Popular. El nostre Grup ha donat el seu suport al Projecte de Llei de Creació de les Comarques del Pla de l'Estany, del Pla d'Urgell i de l'Alta Ribagorça, o, el que és el mateix, però per dir-ho més exactament, el nostre Grup, al que ha donat el seu real suport ha estat a la creació d'aquestes noves comarques.

I dic això perquè molt abans que aquest Projecte de Llei entrés al Parlament de Catalunya, i també segurament molt abans que l'Executiu de la Generalitat tingués com a objectiu la creació d'aquestes noves comarques, el nostre Grup exigia ja que fossin considerats els justos drets dels seus habitants, i ho exigia en aquest mateix lloc, des d'aquesta tribuna, el passat dia 27 de març de 1987, ara ja fa quasi un any, quan el nostre president del Grup, el Diputat senyor Jordi Fernández Díaz, deia, al debat en què davant aquesta Cambra es va sotmetre la Proposició de Llei de l'Organització Comarcal de Catalunya, que «partir de la divisió comarcal del 36, en la mesura que la realitat del país de l'any 36 no és de cap manera, lògicament, idèntica a la realitat actual, dóna com a resposta que moltes iniciatives comarcals que no existien l'any 36 i que en aquest moment sí que existeixen, tinguin una via de sortida, una via de convertir-se en realitat molt limitada». Deia també el ponent del nostre Grup que «iniciatives com les d'alguns municipis, a la província de Lleida, per exemple, com la del Pla d'Urgell o l'Alta Ribagorça» —deia en aquells moments— «que trobarien moltes dificultats a l'hora de la veritat per a fer-se realitat en el marc d'aquesta Llei». Continuava dient que «haviem de pensar també que el poder executiu tenia una important responsabilitat a l'hora d'aplicar aquesta Llei» i demanàrem, llavors, «que hi hagués, per part de l'Executiu de la Generalitat, per part del Govern de la Generalitat, la suficient discrecionalitat i la suficient flexibilitat com perquè realitats tan sentides avui, no pas l'any 36 però sí avui, puguin canalitzar-se adequadament i, en definitiva, donar com a realitat el que els municipis i els ciutadans d'aquests indrets de Catalunya desitgen».

Doncs bé, el nostre Grup agraeix a l'Executiu de la Generalitat que hagi tingut en compte el nostre prec de discrecionalitat i de flexibilitat, a fi i efecte de crear de dret aquestes comarques que existien de fet des de fa bastants anys.

Però amb el que —i ho hem de dir—, amb el que no està d'acord el nostre Grup és amb el procediment que s'ha seguit. El nostre Grup entén que hauria estat molt millor que el mapa comarcal no s'hagués aprovat fins que la Comissió de Delimitació Territorial hagués dictaminat la creació de les comarques proposades. El Grup majoritari ha volgut aprovar el mapa tal com estava a l'annex de la Llei 6/87, i ara l'haurà d'anar modificant, tantes vegades com es vagin aprovat lleis de creació de noves comarques, amb el que això comporta de pèrdua de solidesa

del mateix mapa comarcal. Però Convergència i Unió, entenem, tenia pressa a constituir els consells comarcals abans de les eleccions autonòmiques, i el Grup de la majoria, amb la consciència que les comarques del 36 poc tenen a veure amb el fet comarcal actual, va decidir tirar endavant aquell mapa invàlid pel pas del temps i aconseguir en contra, via urgència, afrontar les properes eleccions autonòmiques amb la gran majoria dels consells comarcals, juntament amb les seves respectives presidències i gerències, a les seves mans.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades i senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Tomàs té la paraula per prosseguir aquesta explicació de vot.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, nosaltres, en una intervenció anterior, ja hem manifestat a bastament les nostres posicions i la nostra celebració respecte a la creació d'aquestes tres comarques, i simplement, en aquesta explicació de vot, remarcar tres coses : que avui, al Parlament, hem resolt un greuge històric i donem vida a una realitat de fet d'allò que a la vida real ja havia consolidat i havia constituït : les tres comarques del Pla de l'Estany, de l'Alt Urgell i de l'Alta Ribagorça. La segona constatació, en aquesta explicació de vot, és que jo no dubto, ni el meu Grup dubta, del principi favorable de tots els grups parlamentaris a la creació de les comarques i al fet comarcal aquí a Catalunya. S'ha demostrat a bastament, s'ha escrit a bastament i tothom ho coneix, tots els grups parlamentaris i els grups polítics són favorables al fet comarcal.

Però, compte, una cosa és ser favorable i una altra cosa és dir quin nivell de sensibilitat hi ha per les comarques. I quan jo dic que aquest Govern de Convergència i Unió és poc sensible al fet comarcal, no ho dic basant-me en uns criteris aleatoris, ho dic sobre la base dels fets reals, i són que, després d'un any vista de les aprovacions de les lleis territorials, encara no hi ha competències a cap de les comarques ni hi ha recursos. Això és el que demostren els nivells de sensibilitat; es xiuli o s'aplaudeixi, això és el que val, això és el que val per a les comarques, i aquestes comarques de Catalunya, ara com ara, després d'un any de ser aprovades, la llei de constitució comarcal no ha donat ni competències ni recursos. Per això he dit, i he aconsellat i he afirmat que les noves comarques, com les altres, que s'espavilin per elles mateixes si realment volen tirar endavant el seu projecte comarcal.

I, finalment, no replicaré al Portaveu de Convergència i Unió respecte a les posicions dels representants de la Federació de Municipis de Catalunya a la Comissió de Política Territorial, no és el moment. Com que crec que no ha dit la veritat, demanarem a aquesta Comissió que envii les actes a tots els diputats perquè sàpiguen exactament quin ha estat el seu posicionament quant a la metodologia de treball que, en el si d'ella, es va aplicar. I això ho demanem el nostre Grup i tots els diputats en tindran constància, i també els representants que avui, amb la seva visita, ens han vingut a acompanyar, a donar llum a aquestes tres noves comarques.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments. Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula per a aquesta presa de posició.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors dipu-

tats, l'anterior intervenció meva segurament ha deixat bastant buida, almenys d'emoció, l'explicació de vot. De tota manera, constatar des d'aquesta tribuna, senyor President, que nosaltres estem molt contents de totes les conversions que s'han produït a la sensibilitat comarcal; és a dir, estem veritablement joiosos que, tot d'un plegat, tot l'arc parlamentari es converteixi en enormement favorable a les comarques, que és una cosa que nosaltres sí que sempre havíem defensat. Perquè, és clar, es produeixen fets enormement interessants; per exemple, des d'aquesta tribuna s'ha dit ara fa uns moments, s'ha dit: «estem contentíssims que s'hagi anat tan de pressa en la constitució d'aquestes tres comarques noves». I això ho ha dit el representant d'un grup que té una Proposició no de llei presentada en aquesta Cambra —i que s'haurà de discutir un dia d'aquests— per tal que la constitució dels consells comarcals es retardi, s'endarrereixi —perquè quedi ben clar— fins a la propera legislatura. És clar, una cosa no lliga amb l'altra, la veritat. És a dir, una de dues, o es vol que s'endarrereixi la creació dels consells comarcals fins a la propera legislatura, o s'està content perquè es constitueixin tres comarques noves.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, donem suport a un Govern que l'únic que ha fet ha estat complir puntualíssimament —puntualíssimament— i amb una gran diligència tots i cada un dels passos que les lleis aprovades la darrera primavera marcaven.

Competències de les comarques : bé, les lleis aprovades per aquest Parlament, que són lleis de compliment obligat per les persones físiques i jurídiques que resideixen en el territori català —entre elles les institucions, com per exemple les diputacions—, les lleis del Parlament de Catalunya que creen les comarques, i que, paral·lelament, són quatre lleis que s'han anomenat la LOT, aquell conjunt de quatre lleis territorials, que paral·lelament fan una definició determinada respecte al paper de les províncies en el futur, ens expliquen, aquestes lleis, de què s'han de nodrir fonamentalment les competències comarcals, i resulta que una de les fonts primeres de les competències comarcals han de ser les diputacions, el buidatge de les diputacions —que s'ha posat en dubte també des d'alguns punts de vista, però que nosaltres creiem que es pot fer i s'ha de fer d'acord amb aquestes lleis—, i llavors, les lleis aprovades la primavera passada, ens diuen que aquest buidatge de les diputacions i adjudicació de competències i recursos a les comarques l'han de fer les lleis sectorials. I ara estem tramitant —està en tràmit en aquest Parlament— una d'aquestes lleis sectorials, la primera i important llei sectorial, que és la Llei de l'Esport, el Dictamen del Consell Executiu sobre la qual ens va arribar ahir, en aquesta casa.

Bé, resulta que el grup que celebrava tant, ara fa uns moments des d'aquesta tribuna, la creació de les comarques i els deia : «Escoltin, vigilin vostès, perquè tenen poques competències», és el que discuteix el buidatge de competències de les diputacions per passar-lo a les comarques en la primera llei sectorial que, sobre aquest tema, es planteja. *(Remor de veus.)*

Per tant, nosaltres, senyores i senyors diputats, senyor President, nosaltres celebrem autènticament la constitució de les tres comarques, nosaltres volem omplir de contingut les comarques, tant en competències com en recursos i amb els procediments que les lleis aprovades la primavera passada marquen, perquè són lleis aprovades per aquest Parlament,

vigents a Catalunya i, a tots els efectes, aplicables.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, amb això hem acabat, hem coronat aquesta tasca, i aquesta Presidència vol aprofitar aquesta oportunitat de tenir aquí presents els alcaldes de les comarques afectades, per saludar-los molt afectuosament i dir-los que sàpiguen que aquesta és la seva casa, és la casa de tots els catalans, i aquí entre tots fem tot el que podem per millorar la situació de Catalunya. *(Forts aplaudiments.)*

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Silenci.

Indicar al públic que ens acompanya que el Reglament prohibeix qualsevol manifestació d'aprovació o desaprovació. I, per tant, aquesta Presidència, complint el Reglament, els demana que s'abstinguin de fer qualsevol gest en aquest sentit, qualsevol manifestació.

Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici del 1985

Il·lustres senyors diputats, passarem al punt sisè de l'ordre del dia : debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici del 1985. La Comissió de la Sindicatura de Comptes ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. D'acord amb el que determina l'article 145 del Reglament, sobre la tramitació parlamentària de l'Informe de la Sindicatura de Comptes del Compte General, aquesta Presidència vol fer avinent que a l'esmentat debat hi haurà la possibilitat de fer un torn a favor, un torn en contra i el posicionament corresponent de tots els grups. Per tant, en primer lloc, ofereix la possibilitat de fer un torn a favor del Dictamen. Torn a favor que farà l'Il·lustre Diputat senyor Codina a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, després d'un dictamen com el que ha precedit aquest que ara presentem, serà difícil mantenir l'atenció de la Cambra, perquè realment anem a fer, o es produiran, unes intervencions segurament no tan brillants des del punt de vista de l'interès que pot representar l'anàlisi o el desenvolupament d'aquesta proposta de dictamen que portem a l'aprovació del Ple.

Jo pujo aquí avui a la tribuna, en representació del nostre Grup, amb una sensació, amb una doble sensació, una sensació agredolça, que segurament la traducció no s'ajusta exactament al que aquest Diputat vol manifestar, però sí que segur que els diputats de la Cambra l'entendran, és una sensació agredolça o dolçaagre, en el sentit que hem pogut constatar com la Sindicatura de Comptes, en tant que institució de Catalunya, ha tingut una actuació que, des del nostre punt de vista, ha estat brillant, pel que ha fet en la seva dimensió, perquè ha fet el seu treball acuradíssim, pel que ha fet, en definitiva i en comparació amb els informes dels anys anteriors, des del nostre punt de vista, una gran millora tècnica. I satisfacció també perquè del resultat d'aquest Informe es desprèn que l'actitud que ha

tingut el Govern de la Generalitat ha estat correcta; així ho manifesta el mateix Informe quan diu que no s'ha observat cap irregularitat. Per tant, vostès entendran que jo, en tant que representant del Grup de la majoria, estigui satisfet que les conclusions de l'Informe de la Sindicatura manifestin tan clarament que la gestió pressupostària del Govern de la Generalitat ha estat correcta.

Aquest —deia abans— és un Dictamen que, segurament, si intentéssim traslladar el que va ser-ne el debat en Comissió, debat en Comissió que era donat —bàsicament, com tots vostès coneixen— per l'exposició per part de la Sindicatura de Comptes, de diferents Síndics, i després totes les preguntes que els representants dels grups parlamentaris varen voler adreçar, i d'aquesta manera prendre una decisió respecte al que després serien les resolucions que s'aprovarien o no s'aprovarien, i, en qualsevol cas, es debatrien; em sembla que aquest debat es va produir en el si d'on s'havia de produir, en el si de la Comissió, i, en canvi, avui a mi em toca, des del meu punt de vista, doncs, fer una valoració molt, diríem, molt més política.

Nosaltres, d'aquest Informe, deia abans que ens ha congratulat el fet que s'hagi observat una perfecta, una correcta execució del Pressupost, al revés del que ha passat amb altres institucions, i no precisament de Catalunya. Jo em permetré, tan breu com pugui, donar lectura a algunes de les recomanacions que el Tribunal de Cuentas ha fet, o bé amb organismes autònoms de l'Estat, o bé recomanacions que ha fet en el mateix desenvolupament del Pressupost de l'Estat. Senzillament perquè ens informin i, com els diré després, no tant per fer una crítica del que això significa —perquè és un document públic i, per tant, tots i cadascun de nosaltres podem fer una valoració que creiem més adient—, però sí per un aspecte que després, també breument, intentaré de tractar, i, per tant, em convé, m'interessa donar lectura a algunes d'aquestes recomanacions. Per exemple, pel que fa al Tribunal Tutelar de Menors, l'auditoria corresponent del Tribunal de Cuentas diu, entre altres coses, que, en qüestions de caràcter general, «no se cotiza por horas extraordinarias. En la mayoría de los casos no se cotiza por el pago de diferencias de sueldos por atrasos. En muchos casos de bajas por enfermedad del personal, sigue percibiendo sus remuneraciones totales con cargo a los conceptos presupuestarios. Se han detectado gran cantidad de errores en la prestaciones por ayuda familiar y su posterior liquidación. El Consejo Superior no confecciona ni presenta a la Delegación de Hacienda la declaración anual de emolumentos percibidos y cantidades retenidas por perceptores». És a dir, els asseguro que si no fos perquè la intervenció, per una banda, ha de ser força curta i, perquè, per altra banda, aquests són documents públics i que vostès tenen perfectament la possibilitat de conèixer, els podria llegir moltíssimes d'aquestes anotacions que el Tribunal de Cuentas fa, en aquest cas, a la Protecció i Tutela de Menors i quant, per exemple, doncs, a l'Escola de Policia igualment, i quant a l'execució del Pressupost de l'Estat de l'any 83 —que també els ho estalvio—, que els asseguro que són dignes de tota menció.

Per què deia que no m'interessa tant fer una crítica d'això que és aquí, que el Tribunal de Cuentas, doncs, ha fet? Aquesta és una valoració que tots podem fer. No m'interessa tant aquesta crítica sinó per portar el fil de la meva intervenció

a un tema que sí que em sembla que ha de ser motiu de reflexió. Segurament aquest fet, aquests apunts que fa el Tribunal de Cuentas, vostès possiblement no ho coneixien ni jo tampoc. I, entre altres raons, no ho coneixíem perquè la premsa —la premsa a nivell d'Estat espanyol—, doncs, segurament perquè va pensar que aquesta era una mecànica, que la mateixa dinàmica dels fets anava consolidant i que, per tant, doncs, no era motiu suficientment noticiable, o bé perquè no hi va haver, doncs, per part de ningú dels membres que eren a la Comissió del Tribunal de Cuentas, voluntat d'expressar, doncs, manifestacions que després, de vegades, es fan difícils de poder constatar. En canvi, aquí a casa nostra, a Catalunya, tots vostès recordaran que a partir de les manifestacions d'un dels membres de la Comissió de la Sindicatura de Comptes —concretament un Diputat del Grup Popular— va generar una sèrie d'expectatives i van ser notícia de primera plana, qualificacions com que si hi havia hagut *pasteleo*, com que hi havia hagut, doncs, situacions un poc..., *apañado* —ho recorda un membre del Grup Popular—, *apañado*..., és a dir, donava una mica la sensació que possiblement hi havia una mena de tripijoc entre —donava sensació— la Sindicatura de Comptes i en aquest cas l'organisme que havia estat fiscalitzat; en aquest cas, doncs, no cal ni dir que era el Departament d'Economia i Finances. I, a partir d'aquí, hi insisteixo, es generen una sèrie d'expectatives que quan això es tradueix en allò que realment és constatable, és a dir, el dia que hi ha l'Informe de la Sindicatura de Comptes presentat en Comissió, on hi ha la possibilitat que tots els diputats puguem intervenir-hi, i quan les respostes del Síndic corresponent, del Síndic ponent són, des del nostre punt de vista, satisfactòries, i, per altra banda, quan tot això condueix a presentar unes propostes de resolucions i aquesta mateixa resolució, i aquesta mateixa resolució no té cap vot en contra..., és a dir, jo vull recordar que la proposta de resolució —que, en definitiva, és el que ens mou avui aquí a portar la proposta d'aprovació al plenari—, doncs és una resolució que no té, en aquell moment, cap vot en contra.

En canvi, però, l'actitud d'alguns diputats i d'algun determinat grup feia pensar que possiblement en el debat de les propostes de resolució podria haver fet un vot contrari, és a dir, un vot en contra.

Bé, aquesta és una mica la situació que —hi insisteixo— ens porta, a mi em sembla, a arribar a confondre l'opinió pública. Tant és així, que en aquells dies apareix un titular en un dels diaris d'abast nacional, que diu: «El PSC se enfrenta al Gobierno.» Segurament és que no s'havia entès exactament el que s'havia debatut en el si de la Comissió, perquè vostès saben que el que estem analitzant és, per una banda, l'Informe de la Sindicatura, i a partir de l'Informe de la Sindicatura les seves recomanacions indueixen, doncs, a prendre posicions en un sentit o en un altre. I vull aprofitar aquest moment per dir d'una manera pública —perquè sembla que això hagi portat al si de la Comissió una certa confusió— que des del nostre punt de vista, quan diem que acordem l'aprovació de l'Informe, l'Informe per a nosaltres és l'Informe, són les conclusions, són les recomanacions..., és a dir, el conjunt d'aquest Informe és el que nosaltres aprovem; és a dir, que proposem que s'aprovi el conjunt.

Dic això perquè successives vegades hi ha hagut una diferència d'interpretació entre algun dels grups, i en aquest cas con-

cretament el Grup Socialista i nosaltres mateixos, que aquesta matisació de si les recomanacions sí o no podien arribar a distorsionar quina era la voluntat real. Nosaltres hi insistim : aquesta proposta d'aprovació que fem és al conjunt de l'Informe, per tant, també conclusions i recomanacions. Recordar també que en el conjunt de les tres seccions de l'Informe hi havia setze recomanacions, vull dir que no era cap cosa extraordinària ni de bon tros, i, per tant, em sembla que el procés i el temps que ha pogut passar des del moment de la discussió en Comissió fins avui que arriba al Ple, pot haver fet canviar d'opinió alguns dels grups que en aquell moment, doncs, es van abstenir, que possiblement —no per la meua intervenció, evidentment que no, sinó per la seva pròpia reflexió— per la reflexió que pot venir donada, doncs, en certs moments per una presa de decisió de fer una actuació determinada davant una institució com és la Sindicatura de Comptes, doncs, segurament que hem de tenir un esperit molt més obert i molt més comprensible, o, senzillament, perquè hagin pogut variar el seu plantejament arran de la més o major informació que hagin pogut tenir.

Per tant, jo acabo aquesta intervenció demanant el vot favorable de tots els membres de la Cambra, el vot favorable del conjunt dels grups de la Cambra, i, especialment, doncs, si m'ho permet el Diputat d'Aliança Popular al qual abans m'he referit, el senyor Curto, amb un to d'absoluta amistat, intentar que —segur, hi insisteixo, que no per la meua presentació, sinó per la seva reflexió—, el temps transcorregut entre aquells moments que abans criticava, o si no criticava si més no comentava, i aquest que avui significa l'aprovació o la presa de posició en definitiva del Grup Popular sigui al més favorable possible a favor de l'Informe.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. Per a un torn en contra? *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra, correspon ara el posicionament dels grups de menor a major.

En primer lloc, el Grup Mixt..., no hi és; el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula, i per fer-ho ho farà l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, en una bona mesura podríem formular una valoració de conjunt de l'Informe de la Sindicatura de Comptes per al 1985 molt similar a la que vàrem formular el 12 de novembre del 86, en relació amb l'Informe de la Sindicatura sobre el 1984.

Dèiem en aquella ocasió que de la lectura de l'Informe es desprenia la clara conclusió que els comptes no eren totalment perfectes, no eren totalment perfectes; i el mateix podem dir pel que fa al que estem debatent en aquest moment.

De la lectura de l'Informe nosaltres deduïm que subsisteixen moltes de les irregularitats que ja foren assenyalades en el compte del 1984, malgrat que, segons declaració de la mateixa Sindicatura, les observacions i anomalies —generalment de tipus administratiu o comptable— que es recullen en el decurs d'aquest Informe, no afecten la liquidació del pressupost, que en les seves xifres globals és correcte. És més : el mateix Informe reconeix que algunes de les anomalies esmentades estan en vies de solució i que s'ha notat una notable millora en alguns dels serveis administratius comprovats.

No podem entrar —és obvi—, per raons de temps, en l'anàlisi puntual de les deficiències assenyalades pels síndics i que són concretament enumerades en les recomanacions subsegüents a les observacions, però això no ens dispensa, malgrat tot, de posicionar-nos sobre alguns d'aquests aspectes concrets, particularment conflictius i que foren àmpliament debatuts en les reunions de la Comissió parlamentària corresponent.

Hi ha el tema important de l'endeutament. És a bastament coneguda la posició del nostre Grup en aquest aspecte. Durant el debat pressupostari del 1988, vàrem exposar una vegada més les nostres reserves crítiques a la política d'endeutament del Consell Executiu, que està assolint nivells altament preocupants, de prop dels 120 milions de pessetes més l'increment autoritzat de 15.000 milions, sense comptar els deutes contrets per les entitats autònomes i organismes públics sota la dependència de la Generalitat. I el que reforça la nostra preocupació és la progressió constant, i que ja ve de lluny, com ho demostra clarament l'Informe de la Sindicatura que estem debatent en aquest moment, que ens ofereix un quadre amb la composició, la comparació interanual de l'endeutament que passa, en xifres rodones, de 37.000 milions el 1983 a 56.000 milions el 1984, i a 98.000 milions el 1985.

Davant d'aquests volums i dels que s'integren en el pressupost del 1988, la polèmica entre el Grup Socialista i la Conselleria, que posa l'accent, respectivament, sobre uns dèficits no declarats de 92.717 milions de pessetes —segons els socialistes—, i un dèficit de 19.230 milions que l'Informe presenta com a liquidació del pressupost del 1985, podem considerar-la, simplement, com un plantejament diferent del problema, en el sentit que els components del dèficit s'interpreten d'una manera diferent.

Som perfectament conscients de la importància de les observacions crítiques de la Sindicatura que posen de manifest mancances importants en l'activitat de les entitats gestores de la Seguretat Social. Algunes crítiques són realment importants, i, en alguns casos, ultrapassen —i de molt— els errors purament tècnics.

En realitat, es reproduïxen algunes de les imperfeccions detectades ja en l'Informe del 1984 i que el nostre Grup va criticar severament en el seu moment, per bé que l'Informe actual, el del 85, reconeix que s'ha observat —en general—, en relació amb l'any anterior, un procés de millora de la gestió econòmico-financera, que té el seu reflex, entre altres aspectes, en una millor presentació del Compte General. Aquest és un element de judici; però n'hi ha un altre, un altre factor que condiciona la nostra valoració, i és que existia aleshores, el 84, i en certa manera encara persisteixen avui, les conseqüències d'un finançament que no permet un veritable automatisme en la previsió dels ingressos anuals a transferir per part de la Seguretat Social. Això significa, com ho reconeix l'Informe, que per tal de resoldre moltes de les imperfeccions assenyalades, és imprescindible regular de manera més definida el conjunt de relacions econòmico-financeres entre la Seguretat Social i la Generalitat. Desitgem, en aquest punt concret, que ben aviat, mitjançant l'exercici d'una acció política més eficaç i més contundent, es pugui arribar a un *status* jurídic i financer més adequat que el que estem suportant fins ara.

Ha estat també objecte de molta polèmica el tema dels interessos dels comptes corrents bancaris de la Generalitat. Per part

nostra, estem disposats a donar per acceptable l'explicació del Síndic Ferran Termes, quan deia —a la Comissió— que els interessos són abonats des de la data correcta en els mateixos comptes bancaris de Tresoreria, i solament s'ha pogut disposar-ne mitjançant el compliment dels tràmits reglamentaris establerts per la manipulació de tots els fons públics.

De tota manera, de tota manera, si les nostres referències són certes, el mateix Síndic Major, senyor Joan Josep Perulles, ha admès la possibilitat que la Sindicatura elabori un Informe especial i monogràfic sobre els més de vuitanta comptes corrents de la Generalitat i llurs interessos. Creiem que seria una excellent iniciativa per tal, si altra cosa no, d'esborrar tots els dubtes en aquest delicat problema.

I del que acabem d'exposar, senyores i senyors diputats, ja se'n desprèn que el nostre vot serà favorable al Dictamen de la Comissió, i que el nostre Grup donarà la seva aprovació global a l'Informe de la Sindicatura de Comptes, tot i anunciant, malgrat tot, que en les anàlisis que caldrà fer dels comptes generals successius ja no es podran tenir en compte algunes circumstàncies atenuants que s'han pogut considerar fins ara i que, per consegüent, les actituds d'una relativa tolerància ja no tindrien justificació.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el posicionament al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, dir d'entrada que el nostre Grup parlamentari ve a aquest debat amb un seriós *handicap*, que és el fet que un virus gripal —no enviat pel Consell Executiu, no caldria sinó—, va tenir al llit el Diputat ponent d'aquesta Comissió en el seu debat, en el debat corresponent a l'Informe de la Sindicatura sobre el Compte General del 85, i a ningú se li escapa que per la mecànica que hem adoptat en el Reglament de la Cambra, el debat, realment, sobre aquest tema, es fa en Comissió, no és el que avui tenim en el Ple.

En conseqüència, òbviament, aquest *handicap* ens porta a posicionar-nos sobre el tema que estem debatent a partir de l'estudi de l'Informe de la Sindicatura i no tant sobre el debat que hi hagi pogut haver en Comissió.

I el Dictamen que ens arriba d'aquesta Comissió és o representa —a criteri del nostre Grup parlamentari— un perill seriós, que és el perill d'actuar amb la fotocòpia o amb el ciclostil : tot allò que ve de la Sindicatura de Comptes s'aprova i a continuació s'arxiva; és una bona mecànica de treball. Que la Sindicatura de Comptes estudiï, elabori conclusions precioses en el seu text, i la Comissió diu : « Això s'aprova » Però no fem esment concret de quines són les recomanacions que realment s'aproven i és cert que l'Executiu després pot prendre en consideració aquell conjunt de recomanacions que fa la Sindicatura perquè les hem aprovades, aprovant el seu Informe, però no és menys cert que segurament fóra bo que es detallessin, que s'explicitessin i que, d'aquesta manera, el Ple del Parlament tingués constància clara del que és el que aprova.

Per altra banda, no ens ha agradat la defensa que ha fet el senyor Codina, dient : « Bé, el Tribunal de Cuentas recomana coses similars o coses pitjors, a Madrid. » Bé, aquesta similitud,

aquesta lectura de recomanacions del Tribunal de Cuentas entenem nosaltres que no vénen a to amb el debat que tenim avui aquí, perquè, és clar, si resulta que d'aquesta lectura se'n vol fer desprendre la imatge —i si ho hem entès malament, senyor Codina, vostè ens dispensa, però en tot cas ja ens explicarà a què venia la lectura del Tribunal de Cuentas— que a Catalunya les coses es fan com a mínim una mica menys malament o igual de malament que a Madrid, lògicament, per a aquest viatge no feia falta autonomia. El que ha de representar l'autonomia de Catalunya —i les altres autonomies—; és que les coses, en el terreny comptable, en el terreny financer, en el terreny econòmic, es fan millor. Es fan millor. I de la lectura de l'Informe nosaltres desprem —amb tots els respectes per al qui cregui altrament— que el tema dels interessos bancaris no està plenament aclarit encara; ho lamentem. No està plenament aclarida la relació que hi ha entre el capítol 6 del Pressupost de l'any 1985 de la Generalitat de Catalunya i l'endeutament com una mesura, com una via de finançar despesa corrent via endeutament de manera indirecta; no ho aclareix, aquest Informe. Que el llarg debat sobre si hi ha endeutament sense finançament o no, tampoc queda aclarit en aquest Informe.

Com es van articular les previsions sobre la recaptació del bingo és una prova palesa que resulta difícil aprovar aquest Compte General; i, per què no dir-ho?, el tema de la Seguretat Social —jo no voldria recordar aquí la insistència d'un diputat, que ho feia molt millor que jo, que era el senyor Ramon Espasa, en relació amb aquest tema, perquè, segurament, molts diputats se'n recordaran... No es preocupi, senyor Colomines, no reproduiré aquells arguments. Era ja, anava en línia amb el que jo estic dient. Per tant, si queden tots aquests dubtes, el nostre Grup parlamentari no pot despatxar aquest Informe dient : « S'aprova el Compte General i s'aprova l'Informe de la Sindicatura ». Entenem que, com a mínim, si no volem complir un simple deure formal en el Ple del Parlament de Catalunya, el nostre Grup, lamentant-ho molt, no pot votar afirmativament l'aprovació del Compte General de la Generalitat per a l'any 1985. Això no obstant —això no obstant—, si que votarem afirmativament l'aprovació de l'Informe de la Sindicatura, encara que volem deixar constància que ens agradaria molt més que el detall de recomanacions que fa la Sindicatura fos votat explícitament en el Ple del Parlament de Catalunya, abans en Comissió.

Per tant, senyor President, d'això que li he dit es desprèn que el nostre Grup parlamentari demanaria votació separada de tot el text, fins a l'expressió « del 1985 », que és la primera de les dues coses que anem a votar, i votació separada de la resta; és a dir, l'aprovació del Compte General de la Generalitat, d'una banda, l'aprovació de l'Informe de la Sindicatura, de l'altra, deixant constància clara —ho reitero— que ens agradaria molt més que l'Informe de la Sindicatura reproduís, en el text que anem a votar, les recomanacions explícites que fa, i en relació amb aquests temes que han quedat foscos, doncs, segurament, com que ja no podrem tornar-los a debatre, perquè la majoria deuria aprovar el Compte General de l'any 1985; com diu el poeta, « qualsevol nit pot sortir el sol », i el que espera el nostre Grup parlamentari és que qualsevol 29 de maig pugui també sortir el sol i, en qualsevol cas, aprovar amb millors garanties el Compte per a l'any 1986, amb totes les rectificacions

que calguin.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se al representant del Grup parlamentari Popular, i per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, no li càpiga cap dubte, senyor Codina, que el to equilibrat del seu discurs, com el to equilibrat dels discursos que s'han fet fins ara, també contribueix a la reflexió de qualsevol diputat que tingui la humilitat d'assimilar qualsevol paraula moderada. I pel respecte i la consideració a totes les institucions que d'alguna manera depenen de l'autoritat del Parlament de Catalunya, lo Grup parlamentari d'Aliança Popular, a petició expressa d'est Diputat, no votarà en contra la Proposta de Resolució que deriva del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, variant d'esta manera lo criteri expressat al si de la Comissió, quan vam anunciar lo nostre vot en contra del Compte General de la Generalitat del 1985 i a l'Informe presentat per la Sindicatura de Comptes, corresponent també a l'exercici del 1985.

Des d'una reflexió sobre les conseqüències morals que es podrien derivar o que es podrien originar d'un vot en contra del treball de la Sindicatura, hem entès que ha de prevaler, per damunt de qualsevol opinió tècnica o política de grup, lo reconeixement i la creença en una imparcialitat, abans que ferir greument un prestigi que difícilment podria recuperar-se, per insignificant que sigui aquell que l'ha formulat.

A partir d'esta consideració, que és sinònim de respecte, sempre apuntant a la Institució, voldria referir-me al 15 de setembre del 1987, quan est Diputat va quedar alarmat i sorprès com a conseqüència de les manifestacions anticipades que el Síndic Major va formular a la Comissió parlamentària, aquella tarda que va comparèixer lo ple de la Sindicatura de Comptes per tractar altres temes.

La Sindicatura de Comptes elabora cada any un informe de fiscalització que ha de sotmetre a la consideració del Parlament de Catalunya amb totes les irregularitats i anomalies que han aparegut des del seu punt de vista, exclusivament tècnic i comptable, i sense cap tipus d'interferència entre la Sindicatura i el Parlament, tal com va passar en lo primer Informe, de l'exercici 1984, i en compliment de la Llei i de les normes de règim interior de la Sindicatura de Comptes.

Efectivament, l'any passat la Sindicatura de Comptes va complir escrupolosament les seves obligacions en relació amb l'Informe del 1984, posant al descobert totes aquelles anomalies comptables de la Generalitat i va complir escrupolosament també la Llei, enviant est Informe directament al Parlament de Catalunya —ho volem creure—, sense que el Conseller d'Economia i Finances pogués censurar, rectificar o suprimir tot allò que des de la seva opinió pogués ser objecte de compromís o de crítica per part dels diputats o dels corresponents grups parlamentaris.

Davant el comportament, d'aquell comportament de la Sindicatura, lo portaveu del Grup majoritari —recordo que era el senyor Domènec Sesnilo— va criticar, moderadament però obertament, l'actitud de l'Informe de Fiscalització i, en conseqüència, Convergència i Unió no va donar ple suport i va condicionar l'aprovació d'un treball ben fet i d'una conducta im-

parcial que tots els grups de l'oposició van reconèixer de la Sindicatura de Comptes —*Diari de Sessions* número 74, de novembre del 1986.

El comiat, des del nostre punt de vista, era evident, i aquella actitud de valentia per part de la Sindicatura, ja sospitàvem que, probablement, no es tornaria a repetir. Efectivament, com he dit abans, lo dia 15 de setembre de 1987, lo Síndic Major, a pregunta d'est Diputat sobre en quin procés d'elaboració es trobava l'Informe del Compte General de la Generalitat del 1985, va respondre que ja estava acabat, però que en aquells moments s'havia sotmès al Conseller d'Economia i Finances perquè formulés les observacions a les anomalies aparegudes —*Diari de Sessions* de la Comissió, número 150, del 1987. Lo dia 21 de gener d'enguany lo diari *El País* —ja s'ha dit abans, o se n'ha fet una menció implícita— assenyala amb grans titulars que la Sindicatura «descubre nuevas anomalías en las cuentas bancarias de la Generalitat de 1985». I el dia 27, també de gener, l'editorial d'*El País* torna a referir-se a les anomalies assenyalades per la Sindicatura, però literalment diu : «Lo denunciado, aunque en suave envoltorio semántico por los síndicos». Deu ser veritat això, quan la mateixa Sindicatura, en la pàgina 75 del seu Informe, assenyala textualment que la Sindicatura té en projecte aprofundir en els interessos reconeguts, per la qual cosa, al seu moment, confeccionarà el corresponent informe.

I, sense entrar en cap consideració de tipus comptable, en la qual tots els que han exercit o exercim esta professió estem sotmesos a equivocacions involuntàries, lo Grup d'Aliança Popular entén que el comportament de la Sindicatura de Comptes no ha estat lo més encertat en enviar al Parlament de Catalunya un informe —si se'n pot dir així, passat per la censura—, emparant-se en el que ells denominen «el costum d'altres tribuns de comptes», i emparant-se també, és cert, en una sentència del Tribunal Constitucional, però oblidant a la vegada que hi ha una llei específica perquè los Síndics la compleixin, i que es deriva de la voluntat —com totes les lleis— unànime o majoritària dels qui som els vertaders representants del poble de Catalunya.

La sentència del Tribunal Constitucional —dit sigui de passada— tracta d'evitar la indefensió del responsable fiscalitzat, que en est cas s'ha d'evitar des del mateix Parlament, de la mateixa manera com passa a l'empresa privada. I en est sentit vull manifestar a la Cambra que les empreses que més cura i atenció dediquen als departaments d'auditoria i de fiscalització són les entitats de crèdit representades pels bancs i les caixes d'estalvi. I alguns diputats d'esta Cambra, per la seva professió, coneixen perfectament que, quan alguna vegada han estat o hem estat objecte d'una inspecció a les nostres oficines o sucursals bancàries, ha estat lo consell de govern o lo consell d'administració qui ha remès una còpia, perquè en un termini determinat formuléssim les nostres alegacions, però mai des de la mateixa auditoria, perquè, llavors, aquell informe ni és real, ni és objectiu respecte al comportament anual d'una unitat operativa.

I això es fa, precisament, per evitar la indefensió del responsable corresponent, però sempre a iniciativa del qui té la màxima autoritat; en est cas que ens ocupa, la superior autoritat del Parlament de Catalunya. L'article 8 de la Llei de la Sindicatura, Llei 6/1984, assenyala molt clarament l'obligació de la

Sindicatura d'elevat un informe corresponent —l'informe corresponent— al Parlament, perquè el Parlament l'aprovi i l'envii al Govern de la Generalitat. Est article, de la mateixa manera com assenyala una imposició subjectiva al Parlament, d'aprovar est compte, vincula també la Sindicatura que sigui el Parlament lo primer a saber lo contingut de l'informe de fiscalització, sense cap intermediari que el censuri o que el conegui.

I aquí la Sindicatura ha pecat de tolerant, donant més importància a la indefensió —que en realitat la té—, però sense tenir en compte lo concepte de la interdicció de l'arbitrarietat, dos preceptes reconeguts a la Constitució Espanyola, però que tenen significats absolutament diferents.

Dues de les empreses de més prestigi a nivell europeu en matèria d'inspecció i d'auditoria van titllar d'«increïble i sorprenent» lo fet que un informe de fiscalització arribi al Parlament probablement rectificat i censurat pel mateix Departament objecte de l'auditoria. Per això i pels impulsos naturals que, de vegades, tenim les persones, la famosa *excusatio non petita* d'algun síndic ha posat al descobert los meus dubtes sobre la unanimitat de la Sindicatura en remetre est Informe al Conseller corresponent abans del 21 d'octubre del 1987, dia en què la Sindicatura lo va lliurar al Parlament.

No obstant això, i des de la responsabilitat i també des de l'obligació de mantenir la solvència i la credibilitat de les institucions, però des de la responsabilitat, també, com a grup parlamentari, prescindint o independentment de govern o d'oposició, reiterem lo nostre desacord moderat amb la conducta de la Sindicatura de Comptes —només en est fet concret—, i anunciem l'abstenció al Dictamen de la Comissió referit a est punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer, per posicionar-se en nom del Grup parlamentari... (*L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Perdoni, Il·lustre Diputat, però el senyor Conseller demana la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Molt breument, senyor President, per aclarir un tema que podria quedar fosc i que seria el meu desig que quedés perfectament aclarit en aquest debat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència entén que es refereix, en tot cas, a una al·lusió que ha fet l'Il·lustre Diputat en un moment del... (*remor de veus.*) No, no, és que és diferent... És a dir, si ell la demana per al·lusions, l'Il·lustre Diputat no té dret a contestar; si fa la intervenció pel 63.5, l'Il·lustre Diputat tindrà dret a intervenir.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : La demano de la manera que sigui més convenient per a mi. (*Rialles.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Continui, Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Bé, molt senzillament, per dir a l'Il·lustre senyor Diputat que no hi ha cap tipus d'ocultisme en la remissió dels esborranys de la Sindicatura, que això no és una novetat d'aquest any, que s'havia fet també prèviament en altres informes; que l'informe de la Sindicatura és un informe complex, que en determinats moments indica, doncs, determinats posicionaments tècnics; que

el que fa, concretament, la Conselleria de manera oficial —o sigui, la remissió del document a la Conselleria es fa de manera oficial i la contesta de la Conselleria es fa de manera oficial també— és exposar les seves observacions tècniques, no sobre qüestions de fons, sobre el tema, i, aleshores, està en perfecta capacitat, la Sindicatura, per recollir-les o no recollir-les.

Aleshores, no es pot parlar en cap moment de censura, no es pot parlar en cap moment de cap tipus d'aquestes qüestions, i la norma en auditoria és correcta, tenint en compte que, concretament, la dinàmica d'una sindicatura de comptes sobre una administració pública no és exactament la dinàmica d'una auditoria sobre una empresa.

Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Bé, ara, sí que l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer té la paraula per posicionar-se.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. Com aquí ja hi han fet esment els anteriors parlaments, en aquest Informe, en el Dictamen que s'està sotmetent a debat hi ha dues parts que creiem important, també, diferenciar : una part en la qual s'aprova l'Informe i una part en la qual s'aproven els comptes.

Nosaltres, de les propostes de resolució que vàrem fer, n'hi havia una que va ser rebutjada per la majoria, en què proposàvem que el Parlament de Catalunya aprovés l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte de la Generalitat del 1985 i les seves recomanacions.

La diferència essencial amb la primera part de la Moció aprovada, certament sense cap vot en contra, però, si no ho recordo malament, també, solament amb els vots de Convergència i Unió —no sé si el Grup Mixt, també com és habitual, els va secundar—, ... bé, en qualsevol cas, hi ha una diferència important, que és l'esment o no de les recomanacions. Nosaltres, tot i estant d'acord amb l'Informe de la Sindicatura, ens abstindrem, perquè creiem que és important esmentar les recomanacions, perquè, si no, ens fa l'efecte que estem davant de quelcom semblant a aquelles notes que posen a vegades algunes publicacions, en les quals es diu que l'empresa editora no es fa responsable de les opinions que s'expressin en els articles. Podríem estar en una situació semblant : aprovar l'Informe i —com una mica deia el Diputat Maties Vives abans— a partir d'aquell moment arxivar-ho.

Les recomanacions, per a nosaltres, són quelcom important i és important que aquest Parlament les reculli i hi doni el suport necessari, d'una banda, per un respecte institucional i, d'una altra banda, perquè d'aquesta manera el Consell Executiu estaria obligat a complir-la i estaria obligat a recollir-la.

Nosaltres preguntem què passarà si en l'Informe del 1986 es comprova que el Consell Executiu no ha complert algunes de les recomanacions que fa la Sindicatura. Sens dubte, la força d'aquestes recomanacions és més feble. Per a nosaltres seria molt important que les recomanacions s'haguessin recollit explícitament en la proposta, perquè d'aquesta manera hauríem pogut aprovar també l'Informe i les seves recomanacions. Atès que el Grup de Convergència i Unió sols desitja aprovar l'Informe i no fer cap esment de les recomanacions, nosaltres ens haurem d'abstenir en aquesta part.

Hi ha, però, també, la segona part de l'Informe, la part que parla de l'aprovació del Compte General, l'aprovació dels comptes de la Generalitat per a l'any 1985. Jo no pensava fer-ho,

però, atès que el Diputat ponent de la majoria ha fet esment d'alguns temes concrets —encara que en aquest cas feia referència a un informe al Tutelar de Menors, si no ho recordo malament—, també en el cas de l'Informe del Compte General de la Generalitat val la pena, per exemple, parlar que la Generalitat va deixar de comptabilitzar 96 milions de pessetes de quotes de la Seguretat Social; que no s'havia efectuat la conciliació bancària de l'any 1985 i que, per tant, la Sindicatura de Comptes no es podia pronunciar sobre la validesa dels saldos bancaris que estaven recollits en el Compte General —per tant, l'estat de caixa era un estat de caixa teòric—; que no s'inclouen en el Compte General de la Tresoreria els saldos de comptes corrents oberts per diferents departaments per a recaptació de taxes i lliuraments de fons en ferm a justificar, malgrat que la Llei estableix específicament que cal incloure'ls —és una cita gairebé textual de l'Informe de la Sindicatura—; s'evidencia, així mateix, que els interessos dels comptes bancaris —ja s'ha esmentat aquí— es comptabilitzen fins i tot amb dos anys de retard en algun cas,... Aquests són elements que, sens dubte, ja posen en dubte —valgui la repetició en aquest cas—, en dubte per part nostra la validesa i l'exactitud del Compte General que se'ns ha presentat. Però és més : la Sindicatura, en un cas molt concret, en el cas dels comptes de les entitats gestores de la Seguretat Social, diu que ni tan sols es pot pronunciar sobre que la Generalitat hagi complert la legalitat que està establerta —ho diu la mateixa Sindicatura en l'Informe i el Síndic ho va repetir en la Comissió.

Aquests serien elements formals suficientment importants, per part nostra, per posar en dubte la validesa d'aquest Compte. Però, per si això no fos prou, analitzant les dades que sorgeixen de l'Informe de la Sindicatura, hom pot veure alguns elements que fan astorar, alguns elements que omplen de preocupació aquest diputat i tot el Grup Socialista, en aquest cas. Per exemple, si s'analitza la situació el 31 de desembre de 1985, les dades que sorgeixen són les següents.

En el conjunt de la Generalitat —entès en aquest cas en el seu sentit més ampli : administració directa de la Generalitat, entitats gestores de la Seguretat Social i entitats autònomes administratives—, en el conjunt de la Generalitat —repeteix— hi havia una existència en caixa de, en xifres rodones, 1.500 milions de pessetes; així mateix, la Generalitat tenia pendents de cobrament, en la mateixa data, 15.000 milions de pessetes més : és a dir que, en el supòsit que la Generalitat hagués cobrat instantàniament tot el que tenia pendent de cobrament, podia disposar de 30.000 milions de pessetes el 31 de desembre de 1985. Per altra banda, les obligacions que tenien eren 38.000 milions de pessetes de quantitats que s'anomenen extrapressupostàries —són les retencions efectuades dels treballadors per a l'IRPF, per a la Seguretat Social, i quantitats d'aquest tipus— i tenia pendents de pagament 85.000 milions de pessetes, també en xifres rodones. És a dir que tenia unes obligacions totals, el 31 de desembre de 1985, de 123.000 milions de pessetes.

Com els senyors i les senyores diputats deuen haver vist, la Generalitat devia el 31 de desembre de 1985 123.000 milions de pessetes i solament tenia 30.000 milions de pessetes; és a dir que el 31 de desembre de 1985 la Generalitat tenia un dèficit de 93.000 milions de pessetes —algú ha anomenat això, en comptes de dèficit, endeutament sense finançament, però bé,

en qualsevol cas, és el mateix : la Generalitat en aquell moment devia 93.000 milions de pessetes més dels que tenia possibilitats de pagar. Això correspon al dèficit no de l'any 1985, evidentment, sinó que correspon al dèficit acumulat fins el 31 de desembre de 1985 —el de l'any 1985, no tinc la xifra aquí, però deuen ser uns 19.000 milions de pessetes, més o menys.

Aleshores, ens trobem davant d'una situació relativament preocupant, i preocupant en dos sentits : preocupant en el sentit que fins aquest moment aquesta xifra no s'havia fet pública —jo no vull dir que s'hagués amagat, però en qualsevol cas no s'ha fet pública, o diguem que no hi havia elements suficients per poder-la deduir, en tant que l'Informe de la Sindicatura de l'any 1984 tampoc tenia suficients dades com per poder-la deduir de les xifres del 1984; sí de la xifra del 1985—, i aquest és, evidentment, un tema preocupant i, d'alguna manera, és el balanç de l'actuació econòmica dels sis anys, del 1980 fins al 1985, del Govern de Convergència i Unió; és un tema, sens dubte per al nostre Grup, el més preocupant que hem pogut deduir d'aquest Informe.

Però encara ens podríem preocupar, o encara ens preocupem més, quan veiem de quina manera s'ha finançat aquest dèficit : aquest dèficit s'ha finançat fent servir 14.000 milions de crèdit de tresoreria —el 31 de desembre de 1985, ho repeteixo—, utilitzant aproximadament uns 25.000 milions d'aquestes retencions efectuades als treballadors per a l'impost de la renda o per a la Seguretat Social, és a dir que retencions que s'havien de pagar en el seu moment a l'organisme recaptador d'Hisenda, l'Informe mateix de la Sindicatura diu que es retarden molt en el temps, però a finals de 1985 25.000 milions d'aquests s'havien fet servir per finançar el dèficit i, evidentment, el gran finançador són els mateixos proveïdors de la Generalitat, als quals el 31 de desembre de 1985 se'ls devia 70.000 milions de pessetes. Això és per a nosaltres molt preocupant, i tan preocupant com perquè ens poguéssim preguntar quins plantejaments pot tenir el Govern de Convergència i Unió per resoldre això, que pot ser una llosa molt forta, una llosa aclaparadora per al futur d'aquest Govern, o per al futur de possibles governs alternatius que pugui haver-hi a la Generalitat.

Com que considerem aquests elements, aquests termes, suficientment preocupants, és per això que nosaltres no ensvolem pronunciar sobre la moció que el Grup de Convergència i Unió ens proposa i, per tant, ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent-se ja posicionat tots els grups, correspon ara procedir a la votació de l'esmentat Dictamen, tenint en compte que, a indicació dels representants del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, aquesta es farà en dues frases : la primera votació, corresponent fins a «l'exercici pressupostari del 1985», i la segona, la resta, que diu «i l'Informe elaborat i aprovat per la Sindicatura de Comptes, lliurat al Parlament el 21 d'octubre del 87».

Per tant, votació de la primera part : vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta primera part ha estat aprovada per 47 vots a favor,

cap en contra i 21 abstencions.

La segona part : vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta segona part del Dictamen ha estat aprovada per 49 vots a favor ... *(Pausa.)* Bé, aclarida la votació, aquesta s'ha

desenvolupat de la següent manera : 48 vots a favor del Dictamen, cap en contra i 20 abstencions. Per tant, ha quedat aprovat el Dictamen.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

(Són tres quarts de vuit del vespre i tretze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

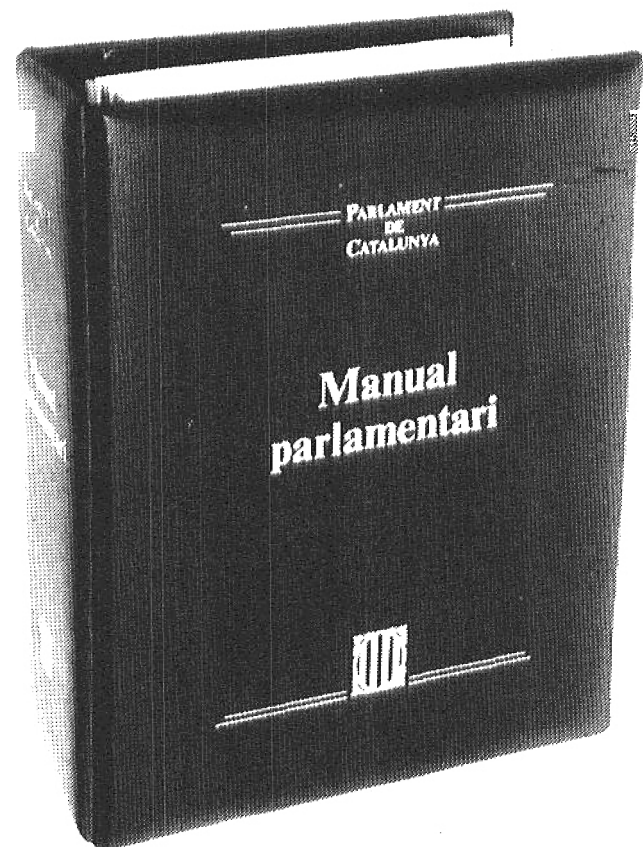
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

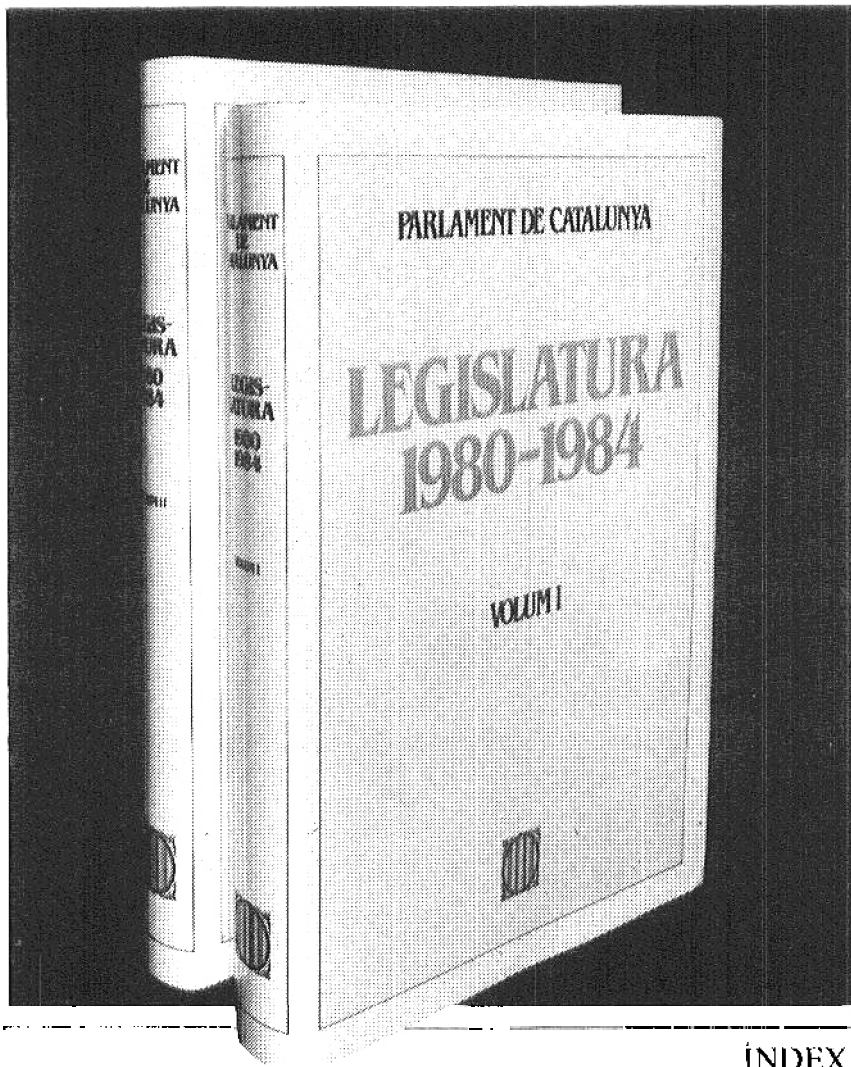
- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Òrdia de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIO LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Llei aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIO D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) **Mocions**
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona